

Chồng yêu
thì lý
hôn đi

NHIẾP BẠCH CÁN (KIN)
truntruyen.vn

KHÔNG YÊU THÌ LY HÔN ĐI

Tác giả: Nhiếp Bạch Cầm

Thể loại: Ngôn Tình, Ngược Luyến, Hiện Đại

Nguồn: noveltoon.vn

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: 1: Cái Nghèo

Trời về khuya, luồng gió heo hút thổi bay đi những lá cây ngọn cỏ ven đường từng đợt, từng đợt như muốn nuốt chửng đi chút ấm áp cuối cùng của trời thu còn sót lại.

Khoảng mười hai giờ đêm, trời mưa rả rích kèm theo hơi buốt đặc trưng của khí đông, trên đường phố lúc này đã chẳng còn mấy ai ngoài vài ba hội nhóm dân chơi hay lác đác mấy ông chú grab cố gắng những chuyến xe cuối cùng.

Tại một quán phở bò đông khách bậc nhất thành phố X

- Cẩm Ngọc, cô dọn hết bàn đi

Trương Cẩm Ngọc vừa mới tháo chiếc tạp dề cất vào tủ để chuẩn bị ra về thì tiếng của anh chủ vang lên.

Cô chững chề

- Anh à, em hết ca rồi mà.

- Cô dọn đi rồi tôi tăng lương cho cô, đằng nào cũng muộn rồi.

Nghe thấy hai chữ tăng lương, Trương Cẩm Ngọc lại lấy chiếc tạp dề tiếp tục công việc.

Khách cũng vừa ăn xong được một lúc lâu, chỉ còn lẻ tẻ hai ba thanh niên đi quây vè tạt qua đây ăn bát phở cho ấm bụng.

Quán ăn khá rộng, khoảng gần năm mươi bàn cả tầng trên lẫn dưới. Trương Cẩm Ngọc dọn xong đồng bát này cũng đến gần một giờ sáng.

Trước khi rời khỏi quán cô còn không quên nhắc

- Anh đã nói là tăng lương rồi đó nha, nói lời phải giữ lời

- Biết rồi, tôi không để cô thiệt đâu.

Lúc này đường đã thừa hẳn, thật khác biệt so với dáng vẻ tấp nập ban ngày của nó.

Dường như khi con người ta đi về đêm đầu mang một tâm trạng cô độc đến lạ, Trương Cẩm Ngọc cũng không ngoại lệ. Cô còn nhớ khoảng thời gian trước đây, khi còn nhỏ ở quê cô cũng đã phải đi làm đồng áng cùng mẹ để lo chạy cái nợ cờ bạc của bố.

Bố cô chơi tài xỉu bị thua lỗ, người ta đòi tiền, nếu không trả sẽ chặt tay.

Mẹ cô khóc rất nhiều, bà thậm chí còn quỳ xuống van nài lão chồng nghiện ngập của mình nhưng bố cô đâu có nghe.

Sau khi trả được một phần ba thì bố lại sa vào m@ túy, còn nhớ như in cái ngày bố chìm trong cơn mộng mị, bố như mất lí trí lao vào đánh mẹ, bố lục lọi hết số tiền mà mẹ dành dụm cho ba chị em cô ăn học để đi mua thứ muối khốn khiếp ấy.

Và rồi bố bị công an bắt vào tù, một năm sau thì người ta trả về vì bố mắc ung thư giai đoạn cuối.

Ngày bố ra đi, ông vẫn không quên để lại cho mẹ một món quà khủng.

Đó là số nợ chỉ nghe qua cũng khiến người ta rùng mình.

Là năm tỉ, một con số mà cả đời này Trương Cẩm Ngọc chưa từng mơ tới. Cuộc đời của mẹ cô thật chua chát khi vướng vào người đàn ông ấy.

Cả đời bà chưa một giây nào được hạnh phúc, chữ tiền làm bà khốn khổ.

Và bây giờ chữ tiền ấy cũng làm đầy đoạ cô như cái cách nó đã đối xử với mẹ.

Trương Cẩm Ngọc muốn học đại học để thay đổi tương lai nhưng không có tiền.

Trương Cẩm Ngọc cũng muốn có quần áo đẹp, son đẹp, giày dép mới như chúng bạn nhưng lại không có tiền.

Vậy nên cô phải đi làm, làm mọi cách để có được tiền, để trả nợ, để cho mẹ được vui, cho các em cô được một cuộc sống đủ đầy.

Suốt hai năm qua, cô đi làm tất cả mọi thứ từ những việc bần cùng nhất.

Dù bất cứ ai khinh rẻ thì cô cũng kệ, cô vô cùng tự hào vì đồng tiền của mình làm ra hoàn toàn trong sạch.

Rảo bước đi nhanh để tránh những cơn buốt của gió bắc, Trương Cẩm Ngọc còn chà sát lòng bàn tay vào nhau để đỡ lạnh, thậm chí run lên bần bật nhưng nhiệt độ ngoại vi lại chẳng tăng lên một chút nào.

Thật may trước mặt cô đã là khu trọ quen thuộc.

Căn nhà mà cô đang trọ không đỡ hơn bên ngoài là bao nhưng ít nhất nó vẫn còn là nơi cô có thể trụ lại trên cái thành phố tấp nập xô bồ này.

Mở túi lấy những bộ quần áo đã cũ từ lâu đi vào nhà tắm.

Mệt mỏi cả ngày nay, chỉ có nước mới khiến cô xua đi cái muộn phiền vậy trong người.

Mở cái vòi nước xả vào thau...!Đúng rồi, cô vẫn chưa lĩnh lương, tiền trọ còn nợ, người ta đã cắt nước mấy đã mấy ngày.

Thôi bỏ đi, không tắm một ngày cũng không thể chết được.

Trương Cẩm Ngọc cầm một gói mì tôm rẻ tiền còn sót lại cuối cùng ăn sống.

Không biết qua hôm nay cô sẽ như thế nào nữa...

Buổi sáng hôm sau, cô thức dậy sớm hơn thường ngày, xách chiếc cặp đã bạc màu từ lâu đến trường, tâm trạng vui vẻ huýt sáo.

Vừa ngẩng xuống ghế, Trương Cẩm Ngọc đã bị nhóm tiểu thư nhà giàu đứng trước mặt.

- Eo ơi, hôm nay trên người con nhỏ này có cái mùi gì mà hôi quá vậy?

- Đúng rồi, như cái mùi chuột chết ấy, kinh tởm quá đi mất.

- Có khi nào là nhân cách nó phát ra không? Mùi nhân cách dờm khó giấu lắm đó.

Cô không quan tâm lấy đống sách vở để trên bàn mở ra đọc lại.

Mạt Nhi thấy vậy thì tức giận toan giơ tay tát Trương Cẩm Ngọc một cái để trút giận.

- Tát tôi cũng được nhưng chạm vào tôi rồi thì nhân cách bị lây nhau đó nha.

- Mà...

Trương Cẩm Ngọc đứng dậy nhìn vào ba cô gái trước mặt sau đó bất ngờ ôm chặt bọn họ

- Vừa nãy các người chưa ngủ rõ thì phải, bây giờ tôi cho phép đó, ngủ đi, một tháng nay tôi chưa tắm rồi, ngủ nhiệt tình vào, tôi mới ngủ với trai xét nghiệm bị xi - đa luôn rồi, có thử tí máu luôn không?

Đám người của Mạt Nhi sợ hãi giãy dụa đẩy mạnh cô ra để thoát thân, trên khuôn mặt họ vẫn hiện rõ sự kinh hoàng

- Trương Cẩm Ngọc, mày là con khốn.

- Vậy tao rạch tay cho mày ít máu nha, dù sao cũng khốn nạn rồi

Cô lấy ra trong cặp một chiếc kéo đưa lên tay, Mạt Nhi tưởng thật giữ lại bằng được

- T...tôi xin lỗi, tôi không dám nữa, cậu tha cho chúng tôi với, đừng làm thế mà, tôi chưa muốn chết đâu.

Nói rồi họ lùi ra sau rồi quay đi chạy về chỗ ngồi,

Trương Cẩm Ngọc cười khẩy một cái nói với theo

- Ngày mai lại ghé nha!.

Chương 2: 2: Khó Khăn Ch ờng Khó Khăn

Lịch học của cô thông thường là vào buổi sáng nên chiều và tối sẽ dành thời gian để đi làm thêm.

Chiều nay vẫn như mọi ngày, công việc chiều thì đỡ vất hơn tối. Trương Cẩm Ngọc pha chế cho một quán cà phê nhỏ.

Nhược điểm duy nhất của nó chính là lương không cao lắm mà thôi. Lương khách ít hơn mọi ngày rất nhiều, không khí quán cũng vì đi đầu đó mà yên tĩnh lạ thường.

Mục đích họ đến đây chủ yếu là để làm việc và thưởng thức hương vị quen thuộc khó bỏ.

Thi thoảng có một vài cặp tình nhân hẹn hò hay những hội bạn tán gẫu.

Dường như đó là đi đầu đặc trưng của những quán cafe. Trương Cẩm Ngọc pha một ly nước ép mang cho khách rồi nhìn đồng hồ.

Bây giờ đã là ba rưỡi, nửa tiếng nữa là hết ca rồi, sáu giờ cô còn phải ra quán phở, hôm nay cũng là ngày cô được lĩnh lương.

Và bao nhiêu thứ tiền phải chi trả sau đó nữa, cô phải đóng tiền nhà, tiền điện nước, tiền mạng, cả tiền học sắp tới.

Chỉ nghĩ tới đây hơi thở đã hắt ra đầy nặng nề.

- Chị ơi! Cho em cốc cà phê sữa đá.

- ...

- Chị ơi?

Tiếng gọi của vị khách nữ xinh đẹp kéo tâm trí Trương Cẩm Ngọc về thực tại

- Xin lỗi quý khách, quý khách dùng gì ạ?

- Cho em một cốc cà phê sữa đá ạ.

- Dạ vâng, của mình sẽ có ngay ạ, chị cứ ra bàn em sẽ mang ra ngay ạ.

Vị khách nữ quét mã QR sau đó tiến lại chiếc bàn gần đó ngồi xuống, trên mặt còn hiện rõ vẻ thắc mắc khó hiểu.

Trương Cẩm Ngọc lấy lại tinh thần tập trung vào công việc, cô tin bản thân chỉ cần sống tốt thì mọi sự nỗ lực của mình ngày hôm nay sẽ là tiền đề cho sau này phát triển.

Và...cũng tin, cô sẽ có một cuộc sống tốt hơn.

Ánh nắng chói lọi xuyên qua tấm kính thủy tinh, luồn lách qua kẽ lá để chạm nhẹ lên khuôn mặt thiếu nữ đôi mươi như muốn an ủi những khó khăn, áp lực mà cô gái nhỏ phải chịu.

Mùi hương cà phê xộc vào cánh mũi, từng giọt hơi nước li ti đọng lại trên thành cốc như những giọt sương long lanh.

Rất nhanh sau đó, thức uống yêu thích xuất hiện trước mặt chủ nhân của nó.

Trương Cẩm Ngọc đi dọn dẹp một số bàn đã dùng xong để chuẩn bị kết thúc công việc ca chiều của mình.

Vì không có xe nên cô phải đi bộ đi làm, mặc dù biết quán phở ở khá xa khu trọ nhưng cũng đành chịu thôi, tiền ăn còn không đủ thì làm sao mua nổi chiếc xe chứ.

Suốt bao nhiêu năm nay thứ phương tiện cô biết sử dụng chắc có lẽ là chiếc xe đạp của cô hàng xóm.

Người ta đi đã lâu, hổng nên định vứt đi, may mẹ xin được về sửa.

Giờ nghĩ lại khoảng thời gian đó Trương Cẩm Ngọc cũng không hiểu bản thân mình tập đi được xe đạp kiểu gì nữa.

Nhưng cô thực sự biết ơn người hàng xóm đó vì nhờ cô ấy mà cô biết đi xe đạp.

Dù giờ đây chiếc xe đạp đã tàn nhưng mẹ vẫn hằng ngày sử dụng, chiếc xe đó không chỉ là một phương tiện mà còn là báu vật, là một phần trong kí ức tươi đẹp thời thơ ấu của chị em cô.

Mãi suy nghĩ vu vơ cô đã tới quán lúc nào không hay.

Công việc vẫn như thường ngày, vô cùng vất vả.

Có những hôm còn gặp cả vài ba vị khách khó tính làm khó dễ nhân viên.

Nhưng vì chữ "tiền" nên tất cả đi đầu đó cô đều nhin bởi tiền mới giúp cô an tâm đối phó với cuộc sống khắc khổ này.

Đêm nay cũng như thói quen, anh chủ đầu bắt cô phải làm thêm ca và hứa sẽ tăng lương.

Trương Cẩm Ngọc úp những chiếc bát cuối vào khay, tháo tạp dề cất vào tủ rửa lau từng giọt mồ hôi đang đua nhau rong đuối trên trán.

- Anh chủ yêu, trả lương nào.

Trần Công Trọng rút ra một số tiền đếm đi đếm lại khoảng đâu đó ba bốn lần rửa đưa cho cô

- Đây, anh đưa em bảy triệu tư, quá lời rửa còn gì?

Khuôn mặt Trương Cẩm Ngọc tối sầm lại, quán phở này làm một giờ được ba mươi nghìn, anh tuyển đến mười hai giờ nhưng lần nào cũng bắt cô phải làm thêm đến cả tiếng nữa.

Làm bán mạng cho anh ta vậy mà lại trả lương thưởng thiếu sao? Những tiếng cuối ngày anh vút cho chó gặm chắt.

- Anh chấm công cho em, em đã rất tin tưởng anh, anh nghĩ rằng em không biết gì sao?

- Cẩm Ngọc em nói gì vậy? Anh tính đúng mà

- Lần nào em chuẩn bị hết ca anh cũng bảo em làm thêm đi.

Rửa anh thưởng cho, từ đầu tháng đến giờ có ba mươi ngày thì đến hai

mười hai ngày em làm thêm đến tận một giờ sáng mới về

Khách anh đông em thông cảm cho anh nên em vẫn dọn dẹp hết cho anh mà giờ anh xem đây.

Khuôn mặt Trần Trọng Công cứng lại, anh cũng không ngờ nhân viên mình lại tính kĩ tới vậy.

Bây giờ xin lỗi thì anh mất hết mặt mũi mất nên cứng họng

- Làm thêm có tí mà cô đòi cái gì, tôi thưởng thêm cho hai trăm còn gì nữa, đòi hỏi vừa thôi chứ!

Cơn ức chế nổi lên, cô tức tới đỏ cả mặt

- Anh nhân lên xem anh bòn rút của em bao nhiêu, hơn sáu trăm của em mà anh trả có hai trăm, anh bị làm sao đây?

- Tôi không biết, đã thưởng tới vậy rồi, tóm lại có làm nữa không hay nghỉ thì nghỉ luôn đi, không có người này thì còn người khác, quán phở này không thiếu nhân viên.

Trương Cẩm Ngọc, chẳng qua cô nghèo nên tôi mới tạo đi điều kiện cho cô nếu không đã đuổi cô đi lâu rồi.

Thôi, không cãi nhau nữa cần tiền rồi đi về đi.

Anh ta nói đến đây thì cô cũng cạn lời luôn rồi, còn biết nói gì nữa.

Trần Trọng Công lôi tim đen của Trương Cẩm Ngọc này ra nói mà.

Anh ta nói đúng, là cô nghèo, cô cần công việc này nên anh ta thế nào cô cũng phải nhận.

Vứt đồng tiền xuống giường, Trương Cẩm Ngọc cũng không biết mình đã rời khỏi quán phở và đi về trọ bằng cách nào nữa.

Dưới màn đêm tối om, chỉ còn ánh sáng của chiếc điện thoại cũ vang lên cuộc gọi

- Chị Ngọc ơi? Huhu

- Cẩm Vân, em sao thế? Sao lại khóc nói chị nghe.

Tiếng khóc của em gái cô ngày một lớn dần, con bé nói trong tiếng nức

- Chị ơi, nay bọn côn đồ đến đòi tiền, chúng nó bảo nếu không trả thì nó sẽ đốt nhà mình, nó xô mẹ ngã mạnh lắm huhu bây giờ mẹ gãy tay rồi, mẹ phải vào bệnh viện nhưng nhà không có tiền người ta định trả mẹ về chị ơi huhu.

Em phải quỳ xuống xin họ, họ nói ngày mai mà không có tiền thì...họ sẽ đuổi mẹ về huhu, mẹ còn đang bệnh nữa chị ơi, em phải làm sao đây?.

Chương 3: 3: Chết Đuối Vợ Được Cọc

Chiếc điện thoại vẫn áp sát tai, cô lặng người một lúc lâu, tim thất lại theo từng câu kể của đứa em gái.

Dẫu biết bản thân hiện tại rất hoảng nhưng phải cố trấn tĩnh để an ủi Cẩm Vân bởi nếu đến bản thân mình còn mất kiểm soát thì người thân của cô phải dựa vào ai đây

- Đừng lo, em đừng lo, chị mới lĩnh lương, mai chị sẽ gửi về, em nín đi, mẹ đâu rồi em.

- Mẹ ngủ rồi ạ, em dỗ mãi mẹ mới ngủ, dạo này mẹ toàn mơ thấy ác mộng thôi.

- Không lo, mai chị chuyển khoản về cho, em nhớ chăm mẹ nha, đừng để mẹ lo nữa, muộn rồi nghe chị nói đi ngủ đi.

- Vâng ạ, chị ngủ ngon nha.

Tiếng tút kéo dài rồi vút mãi vào khoảng không vô định.

Trương Cẩm Ngọc đứng trơ ra đó, trong cô có rất nhiều suy nghĩ chùng chèo lên nhau.

Sự mệt mỏi hẳn rõ lên trán, dù rất muốn tin về cuộc sống tốt đẹp nhưng tại sao vậy? Tại sao ông trời hết lần này đến lần khác muốn trêu đùa cô.

Trương Cẩm Ngọc vô thức bật đèn, ánh đèn sáng rục cả căn phòng, cô nhớ mình vẫn chưa đóng tiển nhà cơ mà.

Đánh liêu bước vào nhà tắm mở vòi nước, một dòng nước mát chảy ra.

Hương tinh khiết xộc lên mũi đánh thẳng vào thần kinh trung ương kích thích các giác quan làm đầu óc Trương Cẩm Ngọc tỉnh táo phần nào.

Nhanh chóng tắm rửa xong sau đó mở khoá một hộp tủ nhỏ lấy ra một chiếc hộp sắt.

Cạch.

Nấp hộp sách bật tung lên, trong đó là toàn bộ số tiền tiết kiệm trong những năm qua.

Vốn dĩ đợi đến dịp tết năm nay về quê sẽ dùng nó để sắm cho mẹ và các em những bộ quần áo đẹp...Có lẽ lại không được nữa rồi.

Cô còn nhớ khoảng ba bốn năm trước, Cẩm Vân và Cẩm Đan phải mặc những chiếc áo sờn vai đi chúc tết.

Khuôn mặt chúng tội nghiệp vô cùng, những đứa em của cô luôn mong cầu được bằng bạn bằng bè, mong cầu không bị người thân khinh bỉ ấy vậy mà người làm chị như cô vô dụng không thể cho chúng được một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Đêm nay không mây, những cơn gió buốt phả vào làn da mỏng càng làm người con gái đôi mươi thêm lạnh lẽo.

Những khó khăn trong cuộc sống hay vài ba trò vặt vãnh bắt nạt trên trường học chưa từng khiến Trương Cẩm Ngọc bận tâm, thế mà chỉ qua cuộc gọi từ em gái đã làm tâm trạng cô suy sụp đến cùng cực.

Cô rất muốn khóc, muốn yếu đuối một lần nhưng giọt nước mắt sẽ làm cô trở nên hèn nhát, cô không thể.

Tất cả số tiền tiết kiệm được quy đổi thành tiền tài khoản và chuyển ngay lập tức vào sáng hôm sau.

Hoá ra anh chủ biết cô được lĩnh lương nên tốt bụng cho cô được dùng điện nước.

Chỉ có đi đâu anh không ngờ cô lại tiếp tục nợ anh

- Em biết đến hạn ba tháng rồi nhưng em xin anh cho em đóng một tháng được không anh, mẹ em ở dưới quê bị bệnh em phải gửi tiền về

Em nhận được lương là em gửi anh luôn, em xin anh.

- Lần nào cũng nợ thế này, tôi không cho nợ nữa đâu.

- Em xin anh anh ơi, em thề em có tiền em trả anh luôn chứ bây giờ anh mà đuổi em đi thì em phải làm sao?

Anh chủ trọ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lộ rõ vẻ chán nản xen lẫn bất lực

- Tôi cho cô nợ nốt tháng này, tháng sau không có nữa thì tự dọn đi, tôi không nói nhiều đâu.

Nói rồi anh ta giật phất mấy đồng tiền trên tay Trương Cẩm Ngọc và rời đi.

Cô ngẩng phịch xuống đất, mệt mỏi gục mặt vào đầu gối.

Bất chợt tiếng chuông điện thoại vang lên, Trương Cẩm Ngọc miễn cưỡng nhắc máy, đầu dây bên kia là tiếng của anh chủ tiệm phở

- Cẩm Ngọc, em nghe anh nói.

- Có chuyện gì thế anh?

- Anh xin lỗi em nhưng anh không thể tiếp tục nhận em làm việc được, anh có người mới thay thế em rồi.

Tiếng nói đầu đầu bật ra nhưng lại như những tiếng súng liên thanh bắn liên tiếp vào đại não của cô.

Đây là công việc mà cô phụ thuộc toàn bộ chi phí của mình vào đó, dùng một cái anh ta đòi đuổi cô, có phải là đang muốn triệt luôn đường sống của Trương Cẩm Ngọc này không vậy.

- Anh ơi, em xin anh, anh biết em khó khăn thế nào mà anh, em không cần thưởng nữa, em chỉ cần anh cho em làm thôi anh ơi, anh mà không cho em làm nữa thì mẹ em và hai đứa em của em phải làm sao đây? Anh cũng có gia đình, anh thông cảm cho em với, em sẽ cố gắng hết sức mà anh.

Hay thế này, anh cứ giảm lương đi cũng được, chỉ cần anh cho em làm thôi, được không anh?

Đầu dây bên kia nghe thấy rõ tiếng thở dài, một lúc lâu sau mới cất lên âm thanh đầy nặng nề

- Cẩm Ngọc, anh xin lỗi, thông cảm cho anh.

Tiếng tút của điện thoại vang lên, tiếng tút ấy sao nghe lại đau như vậy? Cô chưa bao giờ ghét cái tiếng ấy như bây giờ, nó như hồi chuông cắt đứt hi

vọng, cắt đứt đi mọi niềm tin vào cuộc sống trong cô.

Một tuần sau tiền học phí cũng phải nộp, thời gian gấp gáp như vậy biết đào đâu ra tiền đây? Những lúc thế này thực sự Trương Cẩm Ngọc chỉ muốn đâm sầm vào một chiếc xe công cỡ lớn để chết quách cho xong.

Chỉ là trách nhiệm vẫn đè nặng trên vai, cô lớn rồi, cô không thể ích kỉ chỉ nghĩ cho bản thân như vậy.

Còn hai ngày nữa là đến hạn nộp học phí, trong lòng Trương Cẩm Ngọc lúc này nóng như lửa đốt.

Mỗi lần nghĩ đến tiền, đầu óc cô chực chờ như muốn nổ tung.

Chẳng lẽ cô phải từ bỏ ước mơ của mình để vùi đầu vào đồng công việc bóc lột sức lao động ngoài xã hội kia ư?

Chợt cô nhớ ra một chiếc cọc, đúng rồi, là cậu ấy, Hạo Nam- cậu bạn thân của mình.

Tại một quán cà phê nhỏ

- Trương Cẩm Ngọc, lần nào tôi gặp cậu cậu cũng báo tôi.

Cô cười gượng, nhìn sắc mặt cậu bạn, chưa kịp cất tiếng thì Hạo Nam đã nói trước

- Cậu lại cần tiền nên muốn vay tôi đúng không?

- Gật, gật

- Tôi lỡ đi quẩy quá đà, hết tiền rồi, cậu vay tôi sớm trước một ngày là có cho cậu rồi, số nhỏ thật.

Trương Cẩm Ngọc lộ rõ vẻ mặt thất vọng, lần này là đường cùng luôn.

Chắc sau này thay vì cứ lo lắng về khoản học phí thì cô nên nghĩ về những công việc mới mà cô sắp đi xin.

Hạo Nam không để tâm đến khuôn mặt thất thần của cô bạn mà thản nhiên ra ngoài nghe điện thoại, một lúc sau quay lại với một vẻ mặt rất tươi

- Trương Cẩm Ngọc, có trò mới cho cậu đây

- Gì cơ?

- Một cục tiền khủng rơi từ trên trời xuống cho cậu.

Chương 4: 4: Mèo Mù Vợ Cá Rán

Trương Cẩm Ngọc nhìn bạn mình vô cùng khó hiểu, Hạo Nam trước nay luôn giúp đỡ cô rất nhiều nhưng cái vẻ mặt toát ra đây sự phẫn kích này cô chưa từng thấy.

Chẳng kịp để Trương Cẩm Ngọc suy nghĩ thêm, Hạo Nam đã nói ra một tràng

- Tôi có một cậu bạn năm nay cũng khoảng hai bảy hai tám rồi, ba mẹ cậu ta bắt dẫn người yêu về nhưng cậu ta lại không muốn lấy vợ nên nhờ tôi tìm một người đóng giả người yêu về nào loạn buổi ra mắt đó làm sao cho ba mẹ cậu ta không để ý là được.

Trương Cẩm Ngọc, cậu rất rất thích hợp đó, cậu giỏi nhất là báo mà. Cô lờm Hạo Nam một lúc lâu sau đó tỏ vẻ bất cần, tại sao cô phải giúp một kẻ mình không quen biết chứ, thời gian của cô là vàng bạc đó.

- Nếu vụ này thành công cậu sẽ được năm mươi triệu.
Nghe thấy giá tiền, Trương Cẩm Ngọc giật mình.

Cô chưa từng nghĩ cái giá phải trả cho việc phá hủy một buổi xem mắt lại có giá trị cao tới vậy.

Chẳng lẽ bạn của Hạo Nam là người coi tiền như giấy chác.

Cô thực sự ngỡ phục hẳn khi dám bỏ một số tiền lớn chỉ để làm một việc hết sức vô bổ.

Muốn biết chắc chắn hơn, cô hỏi lại

- Chỉ cần thành công là được năm mươi triệu sao?

- Tất nhiên rồi, nói cho cậu biết, bạn tôi giàu lắm đó, cậu không tưởng tượng nổi đâu.

Hạo Nam cười cười rồi đưa ra trước mặt cô một tờ danh thiếp, bên trên ghi tên Hứa Nguyên Khải.

Cô lưu số điện thoại vào máy rồi hỏi

- Vậy bao giờ thì đi?

- Chắc tối nay Khải sẽ gọi cho cậu bàn bạc cụ thể hơn.

Nhớ phải nắm chắc cơ hội này nếu không sẽ không còn cơ hội thứ hai đâu.

- Yên tâm, tôi chắc chắn sẽ để cái nhà đó tồn tại tới già luôn.

Một lúc sau, Hạo Nam nói có việc nên đã rời đi trước, cô uống nhanh chóng cốc cà phê còn dang dở rồi cũng nhắc mông ra khỏi quán.

Trên đoạn đường tấp nập, Trương Cẩm Ngọc bước từng bước chân với tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Chắc có lẽ cuộc đời của cô sắp có sự khởi sắc.

Uych.

Một thân người va chạm mạnh khiến Trương Cẩm Ngọc loạng choạng suýt ngã, còn chưa kịp định hình chuyện gì thì người kia đã rời rít cất tiếng

- Tôi xin lỗi, tôi đang có việc gấp, tôi không cố ý.

Trương Cẩm Ngọc ngược mắt nhìn, hoá ra là một người phụ nữ tầm tuổi trung niên, bà ấy có một dung nhan kì thực quá hoàn hảo.

Dù đã qua thời xuân xanh nhưng chỉ nhìn thoáng qua đã khiến người đối diện khắc cốt ghi tâm.

Cô mãi ngẩn nhìn người vừa va vào mình mà không để ý đến những lời bà nói, mãi mới giật mình đáp lại

- Không sao ạ, cô có việc thì cô cứ đi đi ạ, cháu không sao đâu.

Người phụ nữ ấy nghe cô nói vậy thì cảm ơn rồi nhanh chóng rời khỏi, toan bước đi tiếp thì nhìn thấy dưới đất một sợi dây chuyền.

Từ bé đến giờ, Trương Cẩm Ngọc nhìn thấy rất nhiều thứ lấp lánh nhưng sợi dây chuyền đẹp và tinh xảo trước mắt là lần đầu tiên.

Nhặt lên và ngắm nghía, sợi dây chuyề n có màu ánh bạc, điểm nhấn là một viên kim cương ở chính giữa.

Nó thực sự trông rất đặc biệt, đồ giả lại đẹp tới cỡ này ư? Có khi nào là đồ thật không nhỉ? Hình như là của bác gái khi nãy...

Suy nghĩ thoáng qua nhanh chóng, cô lập tức chạy đuổi theo người phụ nữ, vừa chạy vừa gọi lớn

- Cô ơi, gượm đã ạ, cô đánh rơi đồ rồi.

Tiếng hét của cô rất to khiến người phụ nữ ban nãy phải dừng lại xác định.

Trương Cẩm Ngọc thở phào vì mình đã đuổi kịp.

Cô xòe tay ra trước mắt bác gái kia nói

- Đây là dây chuyề n của cô phải không ạ?

Người phụ nữ kia ngẩn ra một lúc, bà ấy nhìn sợi dây chuyề n rồi sắc mặt lập tức thay đổi nhanh chóng

- Ôi, cảm ơn cháu nhiều lắm, đây là vật rất quan trọng với cô, cô cảm ơn cháu nhiều lắm, cháu thật sự là một người tốt.

Trương Cẩm Ngọc gãi đầu ngại ngùng, lúc nãy suýt nữa cô đã chiếm làm của riêng rồi cũng may là con nhỏ thiên thần trong cô cãi nhau chiến thắng với ác quỷ.

Cô cười nhẹ, đưa lại vật quan trọng cho chủ nhân của nó.

Lần này, cô chạy trước vì phải về trọ chuẩn bị, chiều còn đi làm ở quán cà phê nữa.

- Cháu chào cô ạ, cháu xin phép đi trước ạ.

Đèn vàng vừa nhấp đỏ cô đã vội sang đường để lại người phụ nữ kia ngờ ngác nhìn theo mãi.

...

Trần Huệ Như nắm sợi dây chuyề n trong tay, bà còn chưa kịp biết danh tính để trả ơn cô bé kia.

Nếu là người khác có lẽ vật quan trọng này đã mất luôn rồi.

Bà cúi mặt thở ra một hơi, chột dưới chân bà là một tấm danh thiếp nhỏ.

Nhặt lên nhìn, đây chẳng phải đứa con trai trời đánh của bà sao? Danh thiếp của nó đột nhiên lại xuất hiện ở nơi này thế nhỉ? Trần Huệ Như bỏ tấm danh thiếp vào túi xách, lắc đầu một cái rồi đi tới điểm hẹn. Chiều nay hết ca, cô ghé qua siêu thị mua một ít mì gói và rau.

Cũng lâu rồi cô không được rảnh rỗi vào buổi tối, công việc dồn ép khiến Trương Cẩm Ngọc luôn áp lực, ăn uống thường hay vào khuya muộn.

Trời đông lúc nào cũng âm u kéo theo cả tâm trạng con người cô đơn xuống bằng không.

Cô luôn tự lừa dối mọi người lẫn bản thân là mình ổn nhưng tận sâu trong đáy lòng lúc nào cũng dâng lên nỗi tủi thân.

Cô thà lựa chọn lừa mình dối người còn hơn trưng ra bộ mặt tiêu cực.

Cuộc sống này quá khó khăn rồi, nếu truyệ̀n tải cái mệt mỏi ấy cho người khác nữa thì Trương Cẩm Ngọc cô cũng thật ṭụ̃ ṭệ. Trở về căn phòng trọ bé nhỏ ọp ẹp, Trương Cẩm Ngọc đặt túi đồ vừa mua lên chiếc bàn nhỏ.

Cô lục túi tìm chiếc danh thiếp, ban sáng cô vẫn chưa đọc kĩ.

Có đi đâu không hiểu sao cả hai bên túi áo đầu không thấy đâu cả, cũng may cô kịp lưu số nếu không là vụt mất số tịệ̀n lớn kia rồi. Đứng ḥộ̀ trên tường tích tắc ḳêu, chưa bao giờ cô cảm thấy thời gian trôi chậm như vậy.

Định gọi về hỏi thăm tình hình của mẹ thì máy lại hết tịệ̀n, Trương Cẩm Ngọc chán nản vứt điện thoại sang một bên rồi nằm xuống giường ngủ một giấc.

Khoảng tám giờ tối, cô bị tiếng chuông làm cho tỉnh, ngáp ngáp ngáp dài,

mắt vẫn còn díp lại, cô gắng bắt máy trong cơn ngái ngủ

- Alo, ai vậy, tôi đang bận

- Là tôi, Hứa Nguyên Khải.

Chương 5: 5: Trước Khung Giò Vàng

Ba chữ Hứa Nguyên Khải phát ra từ đầu dây bên kia quả thực có trọng lượng.

Nó khiến cơn buồn ngủ trong cô biến mất hoàn toàn ngay lập tức

- À...! Là anh à, chào anh tôi là...

- Không cần giới thiệu đâu, cô chỉ cần nghe tôi nói là được.

Giọng nói trầm ấm nghe tưởng chừng như nhẹ nhàng nhưng lại mang theo hơi hướng lạnh lùng khó gần.

Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn rồi chăm chú lắng nghe

- Về việc cô cần làm chắc Hạo Nam cũng nói hết với cô rồi nên tôi không bàn đến nữa.

Không cần biết cô làm bằng cách nào chỉ cần để bố mẹ tôi căm ghét cô, không chấp nhận cô là được.

Còn vấn đề thời gian thì vào tối ngày kia, cô cho tôi địa chỉ tôi sẽ đi đón cô.

Bố mẹ tôi ghét nhất mấy cô gái hở hang nên tốt nhất cô mặc khoe ra càng nhiều càng tốt.

Về tiền bạc cô đưa số tài khoản tôi chuyển cho cô trước một nửa còn lại xong việc tôi sẽ chuyển nốt.

Như vậy đã được chưa cô Trương.

Âm thanh đầu đầu phát ra liên tục khiến não bộ phát huy hết công suất để lắng nghe.

Câu nói cuối làm cô giật mình, nhất thời lấp bắp

- Ờ ...!Được, t...tôi sẽ chuẩn bị theo ý của anh.

- Đọc số tài khoản

- Hả- Trương Cẩm Ngọc đứng hình mất mấy giây

- Nhanh lên, đừng làm mất thời gian của tôi

- 10322xxx

Tiếng tút của điện thoại nhanh chóng vang lên, một lúc sau là tiếng ting.

Nhắc máy lên nhìn, hai mươi lăm triệu được chuyển thẳng vào tài khoản.

Cảm xúc của Trương Cẩm Ngọc lúc này chính là sự vui mừng khôn xiết.

Đúng chỉ có tiền mới làm con người ta được hạnh phúc và không phải lo lắng.

Thật ra cô cũng tò mò không biết người ở đầu dây bên kia nhìn như thế nào, tại sao anh ta sắp đầu ba r ỡi mà lại chưa lấy vợ, thậm chí để trêu tức phụ huynh còn sắp đặt cả một buổi xem mắt biết chắc kết quả không thành công nữa chứ.

Hay bên ngoài là một tên xấu đầu xấu đón không muốn ngu ần gen sau này ảnh hưởng nhỉ? Trương Cẩm Ngọc lập tức lắc đầu, nếu vậy thì anh ta cũng rảnh quá r ỡi.

Cô chợt nhớ đến cái yêu cầu quái dị ban nãy, Hứa Nguyên Khải nói bố mẹ anh ta ghét con gái ăn mặc hở hang nhưng cô chưa mặc mấy bộ đồ ôm sát body bao giờ, còn lộ cả vùng nhạy cảm nữa, thật tình cô không đủ tự tin.

Thở dài một hơi, đâm lao thì phải theo lao thôi, căn bản Trương Cẩm Ngọc cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Anh ta đâu thuê cô để cô làm theo ý mình chứ.

...

Ngày hôm sau

Sau khi học xong trên giảng đường, Trương Cẩm Ngọc ghé vào một tiệm

quần áo nhỏ, cô tìm những chiếc áo hai dây ngắn cũn cỡn, và một chiếc váy ngắn ôm sát.

Ôi, nghĩ đến cảnh set này được áp trên người mình Trương Cẩm Ngọc bất giác đỏ mặt, cô rất ngại những ánh mắt dò xét của người khác cứ nhìn chằm chằm.

Rồi cô lại gạt phắt đi, dù sao mãi mới có dịp thay đổi bản thân chi bằng bung xoã một hôm cho thiên hạ trần trộ, cô phá ra tiền cơ mà, tội gì không thử.

Chọn thêm một đôi giày trắng để phối cùng set đồ, Trương Cẩm Ngọc nhanh chóng thanh toán rồi ra về.

Cô gọi điện cho mẹ thì biết tin mẹ đã khoẻ nhiều khiến lòng đưa con gái xa nhà an tâm phần nào, thậm chí còn gửi thêm cho mẹ chục triệu để bố bỗ, chỉ để cho mình tiền học phí và tiền trọ, dư ra thêm một chút tiền ăn.

Suy đi tính lại kiếm tiền thì lâu mà tiêu tiền thật chóng vánh, hai mươi lăm triệu tưởng là số tiền lớn nhưng lại bốc hơi nhanh đến mức chưa kịp định thần.

Ngày cô thể hiện sự báo đời của mình cũng nhanh chóng ghé đến, khoảng hơn sáu giờ tối trước căn trọ tồi tàn của Trương Cẩm Ngọc đã xuất hiện một chiếc Rolls-Royce Boat Tail ngoài ngõ.

Chiếc xe ấy so với căn trọ mà cô đang ở quả thực là đối lập, dường như nó muốn nói nơi này vốn dĩ không phải là nơi nó nên đậu lại.

Biết người trong xe đang chờ, Trương Cẩm Ngọc cầm lấy chiếc túi xách và cái áo khoác cũ nhanh chóng chạy ra.

Cô loay hoay mở cánh cửa xe ở phía đằng sau mà mãi chẳng thể được.

Cũng phải thôi, từ bé tới giờ cô đã bao giờ chạm được vào ô tô bao giờ đâu huống chi đây còn là loại đời mới.

Cửa kính ở hàng ghế trên hé ra một khoảng để lộ nửa khuôn mặt của một người đàn ông

- Lên ghế đầu đi.

Trương Cẩm Ngọc lon ton chạy lên đằng trước, cánh cửa đã mở từ lúc nào, cô thở phào một hơi rồi bước lên xe.

Cô đóng cửa xe lại nhẹ nhàng, Hứa Nguyên Khải tiếp tục phàn nàn

- Có cái cửa xe cũng đóng không nên hời.

Anh ta chưa kịp để cô định thần đã ghé sát vào người Trương Cẩm Ngọc sau đó đóng lại cửa xe.

Cô nhìn anh bắt chước anh thất dẫy an toàn sau đó cúi gầm mặt vì xấu hổ.

Cũng may học lỏm từ anh ta nếu không chắc cô phải đào cái lỗ chui xuống quá.

Vừa nãy có nhìn qua người đàn ông ngồi cạnh, anh ta thật trái ngược với những gì cô suy đoán.

Trương Cẩm Ngọc ngỡ rằng một người ế thâm niên như Hứa Nguyên Khải thì sẽ khuyết vẻ nhan sắc nhưng không, không những không khuyết mà còn thượng thừa nữa.

Từng đường nét trên khuôn mặt nam tính vô cùng sắc cạnh, sống mũi cao vút, bờ môi mỏng, đôi mắt sâu hun hút như biển cả về đêm.

Anh ta sở hữu một thân hình hoàn hảo, bờ vai rộng lớn vững chắc mang đến cho người đối diện một cảm giác an toàn, dù chưa đứng dậy nhưng cô đoán chắc Hứa Nguyên Khải chắc chắn phải cao hơn một mét tám lăm.

Nhìn lại bản thân, Trương Cẩm Ngọc cảm thấy mình cũng trái ngược quá rồi.

Chiếc xe bắt đầu ngả bánh, không khí trong xe im lặng đến đáng sợ.

Lần đầu ngồi xe sang cô thấy cảm giác cứ là lạ.

Nhìn đường phố qua cửa kính, xe máy, ô tô cứ đua nhau chạy dài.

Hoá ra khi cô đi bộ nhìn dòng người vụt qua và khi ngắm con phố thông qua khung kính của một chiếc ô tô thì điểm chung vẫn là tâm trạng cô độc xuất phát từ sâu trong đáy lòng.

- Khoảng mười lăm phút nữa sẽ tới nơi, cô nhất định phải khiến bố mẹ tôi chán ghét cô đấy.

Hứa Nguyễn Khải cất tiếng phá tan bầu không khí ngột ngạt này giờ.

Trương Cẩm Ngọc giật mình nhìn anh, cô cười giả lả

- Tất nhiên rồi, anh yên tâm đi.

Xời, chuyện đơn giản như vậy chỉ cần búng tay phát là xong thôi mà.

Hài lòng phụ huynh mới khó chứ để họ ghét thì quá dễ với cô rồi.

- Trương Cẩm Ngọc, nói được thì phải làm được, tiền của tôi không phải là giấy..

Chương 6: 6: Cứ Đê Tôi Thể Hiện

Trương Cẩm Ngọc tỏ vẻ khó chịu, cái tên mặt sắt này lảm chuyện thế nhỉ, đã bảo làm được là chắc chắn là được mà.

Cô nhìn anh ta một cái rồi lấy ra trong túi xách một chiếc túi nhỏ, đó là găng cánh tay chống tia UV in họa tiết hình xăm độc đáo phong cách Halloween, người ngoài nhìn qua sẽ nghĩ Trương Cẩm Ngọc cô xăm hình rờng phượng luôn chứ chẳng đùa.

Hứa Nguyên Khải khó hiểu thắc mắc

- Cô đang làm trò gì vậy?

- Đang làm gái hư theo ý anh

Nói rồi cô đeo cả hai chiếc găng vào cánh tay, nhìn qua thôi đã thấy hồ báo rồi.

Trương Cẩm Ngọc cởi áo khoác ngoài, bây giờ cô không khác gì một đứa con gái hư hồng đua đòi.

Hứa Nguyên Khải cười thẫn, gật đầu tán dương sự chịu chi của cô gái ngỗ nghịch, đã làm tới mức này bố mẹ anh không muốn không đồng ý cũng chẳng được.

Bước xuống xe, Hứa Nguyên Khải lịch thiệp mở cửa cho cô.

Trương Cẩm Ngọc cũng biết màn kịch bắt đầu từ đây nên bám lấy cánh tay anh, nhìn anh vô cùng trìu mến, cả hai khoác tay nhau đi vào đại sảnh.

Mọi người đi đường nhìn họ, ai ai cũng há hốc miệng bởi có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời họ thấy một người đàn ông điển trai phong độ đi cùng một cô gái như xã hội đen, trông cặp tình nhân này giống như một đôi đũa

lệch, nhìn thế nào cũng không xứng.

Trương Cẩm Ngọc cố nhịn cười, cô mà cười bây giờ thì mọi công sức hồng bết mất.

Rảo bước nhanh vào đại sảnh, Trương Cẩm Ngọc choáng ngợp trước sự xa hoa nơi này.

Cô chưa từng đến những chốn sang chảnh của giới thượng lưu, cũng chưa từng đặt chân tới những địa điểm nổi tiếng vậy nên khi sánh vai cùng Hứa Nguyên Khải dù là đóng kịch Trương Cẩm Ngọc cũng có chút run rẩy bởi vốn dĩ những chốn này đâu phải dành cho một kẻ quê mùa như cô.

Nếu ngoài cửa đã kinh ngạc rồi thì đi vào nhà hàng bên trong càng khiến Trương Cẩm Ngọc phát ngất, cô đứng không vững nữa rồi, cảm giác chói mắt quá, có lẽ đây chính là hào quang chăng?

- Cô đứng thẳng lên, tự tin một chút.

Có giọng nói trầm ấm của người đàn ông bên cạnh trấn an, cô bớt căng thẳng đôi chút, chợt cảm thấy có gì đó không đúng

- Anh nói ra mắt bố mẹ anh thôi mà, sao ở đây nhiều bàn ăn thế?

- Cô bị ngốc à, tôi nói ra mắt bố mẹ tôi nhưng cũng đâu có nghĩa là cả họ hàng bạn bè của bố mẹ tôi cũng không đến đâu?

Tên chết bầm này! Cô thật muốn lao lên tát cho anh ta mười phát.

Hoá ra giá tiền cao là đi với cái khó khăn này.

- Cô đang chờ tôi đây à?

Sao anh ta biết được hay vậy, Trương Cẩm Ngọc nhìn Hứa Nguyên Khải như muốn hỏi, rõ ràng miệng cô đâu thốt ra lời nào vậy mà suy nghĩ lại bị anh ta đọc hết.

- Tôi giỏi nhất là đọc vị người khác

- Xì, ăn nói xà lờ.

- Chuẩn bị tới lúc rồi, giữ vững tinh thần đi.

- Yên tâm, cứ để tôi thể hiện.

Thở mạnh ra một hơi, cô theo anh đi lên sân khấu.

Hứa Nguyên Khải cầm lấy micro giới thiệu đồng dạng

- Thưa bố mẹ, cô chú và các vị khách quý đang có mặt tại đây, cháu xin

giới thiệu đây là Cẩm Ngọc, người yêu của cháu, cũng là người cháu sẽ lấy làm vợ.

Lời nói vừa dứt, bên dưới đã nghe rõ bao tiếng xì xào to nhỏ, nghe thoáng qua cũng đoán được họ đang đánh giá một cô gái qua vẻ bề ngoài.

Hứa Nguyên Hoàng- bố Hứa Nguyên Khải thì tối mặt lại.

Ông cũng không ngờ thằng con trời đánh này chỉ vì do ông không để ý nó và con nhỏ Diệu Hy ở bên nhau mà nó dám mang về cho ông một đứa con gái trông hư hỏng thế này đây.

Cố nhịn cơn tức giận xuống, thế nào đi nữa ông cũng nhất quyết không chấp nhận con nhỏ Diệu Hy kia.

Đôi tình nhân trên sân khấu xuống dưới chúc rượu mọi người, Trương Cẩm Ngọc cạn ly rượu một cách thô thiển, âm thanh vượt quá mức cho phép mời ba mẹ bạn trai.

- Cháu chào hai bác, cháu là người yêu của anh Khải, cháu kính hai bác một ly.

Chưa kịp để Hứa Nguyên Hoàng và vợ ông định hình, cô uống cạn ly rượu như uống một cốc nước lọc, uống xong còn không quên khà một tiếng rõ to.

Khách khứa nhìn cô đánh giá, có người thậm chí còn bĩu môi khinh thường.

Trương Cẩm Ngọc tỏ ra bản thân rất mê rượu, đi mời từng người một, uống cho đã đời rồi ngã luôn cả ra bàn làm đổ đống cốc chén vỡ tan tành, nhà hàng sang trọng bị cô phá nát bét.

- Ôi, cháu xin lỗi, hờ hờ, cháu không cố ý hihhi.

Hứa Nguyên Hoàng tức tối đỏ mặt, ông không thể nhẫn nhịn được nữa quát lớn

- Trời ơi, mày dẫn cái thứ của nợ này về cho tao làm gì hả thằng kia, cút, cút hết đi.

Cô bá vai bố của anh, mặt đỏ như gấc, nấc theo từng cơn

- Bác đuổi vậy...hức...là không nể mặt cháu rồi đó, bác làm mất mặt người yêu cháu đó, cháu không...hức...cho phép bác làm thế.

Hứa Nguyên Khải kéo cô lại, cười gượng nhìn bố mình.

Anh biết chắc ông đang rất tức giận, nhất định anh phải cho ông biết nếu như ông không chấp thuận Diệu Hy thì chắc chắn sẽ phải chấp nhận một cô con dâu tương lai hư hỏng.

- Cô mới làm mất mặt người yêu cô đó, cô nhìn cô xem từ đầu đến cuối có chỗ nào ra dáng một người con gái không? Người thì xăm trổ, quần áo thì thiếu vải, thật chẳng ra thể thống gì.

Nguyên Khải, bố không bao giờ chấp nhận con bé này đâu, con đưa nó đi ra khỏi đây đi.

Lúc này, Hứa Nguyên Khải không giấu được nụ cười, đây chính là đi đầu mà anh mong muốn, như vậy anh và cô ấy sẽ được bên nhau.

Thế nhưng câu nói tiếp theo lại khiến anh đứng hình

- Nhưng không có nghĩa bố sẽ đồng ý con với cái đứa làm diễn viên kia.

Con nên nhớ con với nó là không thể nào.

Còn giờ đưa con nhỏ thiếu giáo dục này đi cho khuất mắt bố, nhìn thôi đã thấy toát ra sự vô học.

Dù câu nói của bố anh như lưỡi dao đâm thẳng vào tim cô nhưng biết được kế hoạch thành công nên Trương Cẩm Ngọc thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Đây rõ ràng là việc nhẹ lương cao mà.

Hứa Nguyên Khải toan định đưa cô rời khỏi thì giọng nói của một người phụ nữ cất lên

- Khoan đã, mẹ đồng ý cho hai đứa lấy nhau..

Chương 7: 7: Khó Xử

Trương Cẩm Ngọc cười tươi hơn hở toan rời khỏi nhà hàng thì bị câu nói của mẹ chồng làm đứng hình mất vài giây.

Vừa nãy có phải cô bị điếc ngang không nhỉ, chứ ai lại có thể chấp nhận một cô con dâu hư hỏng như vậy.

Ấy nhưng sự thật phũ phàng tát cho cô một cái thật đau điếng, Hứa Nguyên Khải khuôn mặt biến sắc rõ rệt, anh lập tức giám định lại

- Mẹ nói sao cơ?

- Mẹ nói mẹ cho phép con và Cẩm Ngọc lấy nhau.

Thôi rồi, bác ơi bác làm vậy là thả bay hơn hai mươi triệu bạc của cháu rồi đó-Trương Cẩm Ngọc thẫn ngất, trong lòng thì đang đổ lệ.

Cô phải cố diễn tiếp, không thể để tiền bay đi được.

Chạy nhanh đến bên mẹ Hứa Nguyên Khải, ôm chầm lấy bà như muốn tắt thở

- Ôi, cháu cảm ơn bác đã cho anh Khải yêu dấu và cháu ở bên nhau, cháu hạnh phúc lắm ạ.

Trần Huệ Như đập đập cánh tay cô gái đang ghì lấy cổ mình

- Rồi rồi, ôm vậy được rồi.

Hứa Nguyên Hoàng nghe vợ mình nói những nói cuối này giờ thì tức giận lên tiếng không quan tâm đến khách khứa đang nhìn

- Bà đang làm trò gì vậy? Tôi không đồng ý con bé hư đốn này.

- Ông để yên cho tôi giải quyết

Nhìn thái độ của bố chồng, cô tự tin ván cờ này mình nắm chắc phần thắng rồi.

Nở một nụ cười tươi, đôi mắt hơi rớm vài giọt nước mắt, cô bắt đầu kể ra

vài ba nhược điểm dễ bị nhà chồng đánh vào ô mắt lượt

- Cháu quen đi chơi đêm r ồi nên cũng không biết nấu nướng gì ạ, toàn là anh Khải nấu cho cháu thôi à, hôm nào cháu cũng uống rượu thay cơm luôn.

Với lại nếu làm dâu cháu cũng không mặc đ ồ kín đáo, cháu thích mặc thế này cho thoải mái bác ạ.

Từ nhỏ cháu đã có ước mơ lớn lên phải xăm kín người làm dấu mốc cho cuộc đời mình nữa, sau này lấy chồng, chồng cháu cũng phải xăm như cháu luôn.

Tr ần Huệ Như cong môi khó đoán, bà hi ền từ gạt đầu nhìn cô

- Không sao, bác tôn trọng quyết định của con mà, tôn trọng cả quyết định của Nguyễn Khải.

Ôi, sao bác dễ tính quá vậy? Bác nên tức giận đuổi cô đi mới phải chứ.

Trương Cẩm Ngọc đưa đôi mắt c ầu cứu về phía Hứa Nguyễn Khải.

Anh ta còn không lên tiếng nữa là hồng bét đó.

Cô đã làm hết công suất r ồi.

Anh tiến về phía cô, ôm lấy eo cô, tim cô đập mạnh khi lần đầu cơ thể tiếp xúc g ần gũi với người khác giới lạ mặt, anh ta đâu cần phải ôm ấp thế chứ.

Hứa Nguyễn Khải không quan tâm đ ến sự ngỡ ngàng đang thoát ần thoát hiện trên gương mặt người con gái mà nhìn mẹ mình đ ầy thách thức, miệng còn kh ảng định chắc nịch

- Cảm ơn mẹ đã tác thành cho chúng con, nếu mẹ không cản, con chắc chắn sẽ cưới cô ấy.

Tên này nào bộ của anh ta có vấn đề hay sao vậy? Nếu không phải đang đóng kịch chắc cô sẽ cho anh ta một cú đấm vào miệng để chừa cái thói ăn nói xà lơ của mình.

Cô thật sự sợ r ồi, lẽ ra không nên chấp nhận cái yêu c ầu qu ỷ quái này.

- Mẹ sẽ không cản, mẹ chỉ cản con đến với Diệu Hy còn tất cả cô gái khác

mẹ hoàn toàn không can thiệp.

Con mau đưa Cẩm Ngọc về đi, mấy nữa bàn chuyện hôn sự.
Cô nói của Trần Huệ Như làm tim cô đập mạnh liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Không thể được, sao mọi chuyện lại tiến tới mức này chứ.

Đôi chân Trương Cẩm Ngọc mềm nhũn, nếu Hứa Nguyên Khải không đỡ chắc cô sẽ ngã tại đây luôn rồi.
Anh đưa cô ra xe, mọi người ở nhà hàng thì ra sức đàm tiếu như vừa xem một vở kịch hay.

Không ngờ con trai của tập đoàn GM lại vì một cô diễn viên Diệu Hy không tên tuổi mà mang một kẻ nghèo nàn, thất học ra dọa bố mẹ anh ta.

Hoá ra lí do đến giờ anh ta chưa thành gia lập thất là vì không thể lấy được người mà anh ta muốn lấy.
Có phải chẳng Hứa Nguyên Khải đúng với câu nói đàn ông bỏ lỡ người con gái mình yêu nhất sẽ trở nên tùy tiện không?

Rời khỏi nhà hàng, Trương Cẩm Ngọc lộ rõ sự sợ hãi, mặt cô xanh như tàu lá chuối, vừa nãy uống nhiều rượu nên hơi men còn ngấm, cái miệng lợi dụng đi đâu đó ra sức hạch sách

- Anh vừa nói ngớ ngẩn gì thế hả, đâu anh bị chập rồi sao? Anh nói như vậy rồi...rồi như

Không hiểu sao nói đến đây thì cô không nói tiếp được nữa cứ ấp úng mãi.

Về sau đó khiến mặt cô đỏ ửng, dù sao Trương Cẩm Ngọc cũng mới có hai mươi xuân xanh, chuyện hôn nhân cả đời dù chỉ là giả cũng khiến cô để tâm.

Hứa Nguyên Khải nhếch môi nhìn

- Tôi chỉ nói chống chấy vậy thôi, tính mẹ tôi tôi biết, bà ấy ghét nhất là con gái xấu hình và mặc đồ hở hang, mẹ tôi còn ghét hơn cả ba tôi nữa...-

Ngập ngừng một lát anh nói tiếp- Cô ấy chỉ có một hình xăm nhỏ bà ấy đã

không đồng ý rồi.

Trương Cẩm Ngọc nhìn anh khó hiểu, cô không quan tâm về sau vì dù sao cũng không load được nhưng về trước anh nói chính là khẳng định chắc chắn một đi đầu bác gái sẽ không đồng ý.

Vậy...

- Tôi...vẫn được nhận số còn lại đúng không?

- Tất nhiên rồi, cô làm việc cũng đâu có tệ, còn uống nhiều rượu như vậy. Nghe thấy số tiền vẫn còn, cô lại cười như được mùa.

Thế là nhiệm vụ cũng đã xong, từ nay cô và anh ta cũng không có còn dính líu gì tới nhau nữa.

Mà kể ra đi cùng Hứa Nguyên Khải cũng toàn gặp một mớ rắc rối, phiền phức.

Bây giờ đã về khuya, hôm nay trăng non, bầu trời tối đen như mực, thi thoảng trên trời cao có tiếng của vài ba con quạ vầy gọi nhau trong đêm tối.

Hứa Nguyên Khải tốt bụng đưa cô đến tận trọ, đầu cô hơi choáng váng, có lẽ là lần đầu uống nhiều rượu tới như vậy.

Bây giờ cô chỉ muốn đi ngủ nên ý thức sớm đã không còn được tỉnh táo. Anh nhìn cô gái nhỏ đang nhắm nghiền mắt trên xe, đã làm ơn thì đành làm ơn cho trót vậy.

Hứa Nguyên Khải bế thốc cô lên, miệng không ngừng hỏi

- Trọ cô ở chỗ nào? Sao một nơi tối tăm như này cô có thể sống được vậy?

Trương Cẩm Ngọc nói trong mơ hồ rằng anh cứ đi thẳng, Hứa Nguyên Khải bất đắc dĩ làm theo, đầu cô dựa vào vai anh, hương thơm nam tính xộc vào cánh mũi mang cho cô cảm giác an toàn.

Từ khi lên thành phố lớn, cô lao lực kiếm tiền nên để có một mối quan hệ yêu đương là không có.

Người con trai duy nhất cô quen cũng là Hạo Nam- cũng là một người bạn

quen thân ở quê, cậu ấy không vì cô nghèo hèn mà khinh ghét thậm chí còn giúp đỡ nhiệt tình.

Thật tâm mà nói cô rất biết ơn cậu ấy, dù nhiều lúc cũng gây không ít phiền phức nhưng để tìm được một người như Hạo Nam thì kì thực khó. Hứa Nguyên Khải bế cô trên tay, anh chưa từng thấy người con gái nào lại nhẹ tới như vậy, cả người gầy nhom như thể thiếu chất trong thời gian dài.

Con đường tối tăm như này đến anh còn có chút ái ngại vậy mà cô gái trong tay còn sinh sống tại đây, kể ra cũng kì lạ thật.

Đứng trước căn trọ nhỏ bé ọp ẹp, Hứa Nguyên Khải lấy chìa khóa trong túi xách của cô để mở cửa.

Tiếng két chói tai vang lên, anh tìm công tắc bật đèn, ánh sáng yếu ớt dần hiện lên, nó thật đối lập với cả bộ đèn cảm ứng tại biệt thự của anh.

Căn trọ nhỏ quá, nhỏ tới mức Hứa Nguyên Khải cảm thấy ngột ngạt, anh đặt cô xuống giường, cẩn thận đắp chiếc chăn mỏng tanh không chắn nổi gió đông giá rét ngoài kia cho cô rồi nói khẽ

- Dù sao cũng cảm ơn cô, có đi đâu chắc có lẽ cô ấy không thể là của tôi rồi..

Chương 8: 8: Chấp Niệm Về Một Người Con Gái

Hứa Nguyên Khải cẩn thận tắt điện, đóng cửa phòng trọ rồi rời đi.

Anh không về nhà mà ghé vào một quán bar, ngay lúc này chỉ có rượu mới giúp anh không nhớ đến những đi đầu tồi tệ.

Nhấp một ngụm rượu vang đỏ Château Pavie Macquin thượng hạng, thứ chất lỏng sóng sánh ấy thật đẹp khiến người ta say mê, điều đứng...như cô ấy vậy.

Anh quen cô khi đang học đại học năm tư vào một buổi chiều nắng đẹp.

Đổi gió đi uống cafe thì một cô nhân viên hậu đậu vô tình đổ cả cốc blue mountains lên chiếc áo đất tiền của anh.

Vốn Hứa Nguyên Khải định chất vấn nhưng khi bắt gặp ánh mắt đong đầy nước, đáng thương kia anh lại không nổi.

Có lẽ chỉ quát thêm một câu thôi là giọt lệ kia sẽ chực rơi xuống mắt. Lâu dần anh lại trở thành vị khách quen của quán chỉ để nhằm tiếp cận cô nhân viên đáng yêu kia.

Anh mặt dày xin infor, tán tỉnh các kiểu, làm mọi cách để lấy lòng, cuối cùng sau ba tháng thì cô gái ấy đồng ý.

Người con gái ấy có cái tên thật đẹp - Diệu Hy, một cái tên mà đối với Hứa Nguyên Khải thật nhẹ nhàng làm sao, nghe thôi mà trái tim đã tan chảy, anh chỉ muốn ôm cô vào lòng mà chở che cưng chiều.

Nhà của Diệu Hy rất nghèo, cô ấy rất ngại với bạn trai nên luôn kiêng dè đủ thứ từ chuyện ăn uống.

Hứa Nguyên Khải lại càng vì đi đầu đó mà yêu cô hơn, anh tặng rất nhiều đồ đắt tiền, trang sức xa xỉ, có khi làm cả đời Diệu Hy cũng chẳng thể mua nổi.

Yêu nhau được bốn năm nhưng một tên nổi tiếng là bad boy như anh cũng không động đến cô vì...anh không nỡ, mỗi khi nhìn vào đôi mắt ngây thơ, không chứa một chút tà dục của bạn gái, anh lại thở dài đầy bất lực, sao trên đời này lại có cô gái như người yêu của anh vậy, đúng là muốn bức chết anh mà.

Mãi sau này, Hứa Nguyên Khải mới biết Diệu Hy muốn trở thành diễn viên, anh hết sức tạo đi đầu kiện để cô bước chân vào showbit dù rất rõ có rất nhiều cám dỗ.

Nhưng nhớ lại nụ hôn nồng cháy hôm đó lần đầu cô dành cho mình, anh không tự chủ được khẽ cong môi.

Cô bé này cũng thật biết cách khiến đàn ông chết mê chết mệt.

Cứ như vậy thì để anh từ chối cũng khó.

Khi vào môi trường mới, Hứa Nguyên Khải cũng cảm thấy bạn gái thay đổi rõ rệt, cô đa dạng nhiều phong cách thời trang chủ yếu là phong cách sexy trưởng thành.

Cô cũng xăm một hình nhỏ ở trước ngực, nếu không phải hôm họp báo Diệu Hy mặc áo xẻ rãnh thì anh cũng không biết.

Nhìn bạn gái tiếp xúc nhiều với đồng nghiệp nam, Hứa Nguyên Khải ghen tuông rất nhiều, anh không thể tin được một cô gái dịu dàng, nhu thuận như Diệu Hy lại có thể diễn cảnh hôn và cảnh nóng một cách tự nhiên như thế.

Anh biết nếu không cố gắng níu giữ bạn gái thì sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ bị đám ong bướm bên cạnh v3 vãn, vậy nên Hứa Nguyên Khải đã đưa Diệu Hy về nhà mẹ mình.

Ngày hôm ấy, Diệu Hy mặc một chiếc áo crop top chít eo hở ngực lộ rõ cả

hình xăm, chiếc quần jeans ngắn trên đùi gối, chân đi đôi boot đen cao làm bật lên màu da phát sáng của cô.

Mái tóc đen ngày nào đã được cô đổi thành màu đỏ cháy rực.

Hứa Nguyên Khải nhìn phong cách mới này có phần e ngại nhưng thiết nghĩ người yêu mình mặc như vậy trông cũng rất đẹp nên vui vẻ tặng cho cô một nụ hôn trấn an trước khi ra mắt.

Chỉ không ngờ...bố mẹ anh lại phản đối kịch liệt tới như vậy.

Sau ngày đó, Diệu Hy luôn né tránh anh, cô ấy lao đầu vào công việc diễn xuất, anh đã nói chắc chắn sẽ khiến bố mẹ phải đồng ý rồi nhưng dường như cô gái ấy không hề tin tưởng.

Yêu nhau bốn năm trời, đã bao giờ anh để cho cô một chút thiết thòi nào, vậy tại sao một chút lòng tin thôi cô cũng không dành cho anh dù chỉ một chút vậy? Thậm chí Hứa Nguyên Khải còn tự hỏi liệu rằng có phải những năm qua chỉ là tự một mình anh đa tình hay không?

Anh đã tìm mọi cách để chứng minh cho ba mẹ anh thấy cô là một người tốt, nhưng họ lại chẳng hề động tâm.

Cuối cùng Hứa Nguyên Khải phải thuê một cô gái tệ hại mang đến cho họ với mục đích rằng nếu không phải là Diệu Hy thì hình tượng cô con dâu mà bố mẹ ghét nhất sẽ được gả vào Hứa gia.

Chỉ là anh chẳng ngờ được mẹ mình lại đồng ý.

Hứa Nguyên Khải uống cạn ly rượu, hết chai này đến chai khác cuối cùng say đến không biết trời trăng gì.

Chút ý thức cuối cùng còn sót lại, anh gọi điện cho Hạo Nam

- Cậu...hức...đến đón tôi về đi.

- Lại vào cái giờ này, cậu được lắm, hết chuyện để làm rồi hay sao vậy.

Một lát sau, Hạo Nam kéo anh lên xe rồi đưa tới nhà riêng.

Hắn lồm bồm chửi rửa anh rất lâu, ai bảo anh phá giấc ngủ của hắn chứ, trời thì lạnh, đáng lẽ có thể nằm trong chăn ấm đệm êm nhưng không, tất cả là tại cậu bạn trời đánh này rốc hắn dậy.

Say thế này chắc lại vì cái cô diễn viên mới nổi kia rồi.

Đúng là dính vào tình yêu không có kết cục tốt đẹp mà.

Cũng may là hắn rất ngoan, chỉ chơi thôi chứ không yêu.

Vứt tạm Hứa Nguyên Khải vào giường, Hạo Nam nhanh chóng về nhà tiếp tục ngủ, chơi cả ngày rồi phải ngủ để lấy sức nữa chứ.

...

Sáng hôm sau

Cô ôm cái đầu đang đau như búa bổ vì rượu, tới giờ mới hiểu khi say kinh khủng như vậy, từ giờ đến già cô sẽ chưa không bao giờ dính tới rượu bia nữa.

Hôm nay cô ngủ quá giờ rồi, cũng may là được nghỉ.

Tài khoản đã được chuyển tiền từ lúc nào, Trương Cẩm Ngọc thở phào một hơi, xem ra ông trời vẫn còn ưu ái cho cô nhiều lắm.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, đầu dây bên kia là tiếng của Cẩm Vân:

- Chị, cuối tuần này chị có được nghỉ nhiều không?

Nụ cười tươi nở trên môi thiếu nữ như đoá hoa mùa xuân, cô nhẹ nhàng đáp lại:

- Có chứ, ngày kia chị về quê nha, chị được nghỉ tận bốn ngày luôn đó

- Thật ạ, lát em sẽ báo với mẹ, mẹ sẽ vui lắm.

Cẩm Vân tạm biệt cô rồi cất điện thoại, Trương Cẩm Ngọc đi đóng nốt số còn lại cho anh chủ trọ và cả học phí luôn.

Tặng đá nặng trên vai cuối cùng cũng gỡ bỏ được phần nào.

Công lớn nhất trong chuyện này là Hạo Nam, cô nhất định phải cảm ơn cậu ấy tử tế mới được.

- Lô bạn, tối nay rảnh đi chơi không bạn.

- Đi bar nhá

- Ok, đi ăn rồi xem phim nha, tôi bao.

Hạo Nam cười giòn tan, hấn hỏi dò

- Được tiền rồi hay sao mà phóng khoáng thế

- Đại gia đây, thế có đi không?

Hấn vuốt vuốt cằm, đắn đo một lúc lâu:

- Nhưng tôi thích đi bar cơ.

- Ngày nào cũng quẩy rồi, quẩy nữa vẹo xương sống đấy bạn yêu ạ, chốt đi ăn xem phim không nói nhieu.

Hạo Nam thở dài một hơi đầy bất lực nhưng cũng miễn cưỡng đáp lại

- Biết rồi..

Chương 9: 9: Cuộc Hẹn Bất Ổn

Hạo Nam cúp máy, hần cười cười trong vô thức.

Nếu như nhớ không lầm thì đây là lần đầu cô bạn bạn rợn này rủ rê hần đi chơi thì phải.

Cơ hội hiếm có tất nhiên phải nắm bắt lấy rồi.

Tối đó, cô diện một bộ đồ đơn giản, là một chiếc áo sơ mi trắng kết hợp cùng với một chiếc quần bò dáng suông, chân đi đôi giày mới mua hôm trước.

Trời khá lạnh nên Trương Cẩm Ngọc mặc thêm một chiếc áo khoác phòng sương đêm.

Cô gọi cho Hạo Nam hẹn địa điểm rồi nhanh chóng ráo bước.

Dù sao cũng chỉ cách trụ tâm hai cây rươi, cô cũng không ngại mà đi bộ tới đó, đến nơi đã thấy Hạo Nam chờ từ lúc nào.

- Bạn mình thay tính đổi nết à?

- Được con bạn kệt xỉ thiết đãi tất nhiên phải đi sớm không nhớ nó đổi ý.

Một cú đấm mạnh vào tấm lưng yếu đuối, Hạo Nam hét lên trong đau đớn

- Chàng thật quá đáng với thần thiếp.

- Im đi, thấy ớn, có đi nhanh không?- Cô nín cười lên tiếng dọa nạt

- Biết rồi.

Đôi bạn thân lâu năm dẫn nhau tới một quán buffet lâu, nhanh chóng đặt bàn rồi thanh toán, cô và hần lựa chọn nơi cách cửa ra vào một khoảng.

Hương thơm đặc trưng của lẩu tấn công dồn dập vào cánh mũi của cô rồi lao xuống bụng làm nó kêu lên vài tiếng.

Từng miếng thịt bò đỏ tươi xếp đều lên nhau ướp cùng sốt đậm đà thơm phức bày ra đĩa vô cùng đẹp mắt.

Trải dài cả quây là biết bao thành phần làm nên đặc trưng của lẩu.

Ngô ngọt được cắt sẵn, tôm càng xanh tươi rói vừa được nhân viên của quán đem ra,...!không chỉ vậy còn có cả kem, bánh flan, sữa chua và cả coca ướp đá lạnh dùng tráng miệng.

Thông thường cô chỉ là phục vụ người khác ăn, hôm nay ng ồi tại đây dường như thấu hiểu toàn bộ nỗi khổ của người làm công, thấy luôn cả hình bóng của mình trong đó có chút chạnh lòng.

Thôi thì cho cô được hưởng hết sung sướng một ngày vậy.Nhưng khi nhìn đồng đ ồng đẹp mắt kia, Trương Cẩm Ngọc bỗng trở nên lười biếng, buột miệng sai kẻ đang bấm điện thoại ng ồi đối diện như một thói quen:

- Cậu đi gấp đ ồng đi

Hạo Nam uể oải đáp lại:

- Chịu thôi.

Cô dơ nắm đấm lên, hấn lập tức ngoan ngoãn đứng dậy lấy đ ồng.

T ăm mười lăm phút sau, trên cái bàn màu trắng đã phủ đầy đ ồng, cô tiện tay gấp một miếng thịt bò cuộn nấm kim châm thả vào trong nồi lẩu đang sôi sùng sục, đôi mắt sáng rực vì phấn khích.

- Triển đi bạn

- Mấy cái này tôi ăn chán r ồi, cậu ăn hết đi.

Câu nói của Hạo Nam làm cô hụt hẫng, miếng thịt trong tay cũng khựng lại một lúc.

Phải r ồi, nhà cậu ấy có điều kiện mà, sao cô lại quên mất vậy chứ.

Trương Cẩm Ngọc cố gắng cười để làm tươi b ầu không khí.

Cô biết cậu bạn này luôn nói ra những lời vô thức còn mình thì lại suy nghĩ quá nhiều thành ra lại tự chuốc lấy tủi thân.

Thật kì lạ, rõ ràng bao lời tổn thương cay nghiệt xã hội đối đ ối với cô cô chẳng màng vậy mà khi bản thân hưởng thụ một chút tim lại đột nhiên thất

lại.

Một mình ăn đống rau thịt đó mà vẫn chẳng thể hết nổi, đây còn là quán buffet nên không thể mang về, dù tiếc ngân tiền nhưng cái bụng đã không thể chứa thêm cái gì nữa rồi.

Trương Cẩm Ngọc đành rủ Hạo Nam đi xem phim, đến rạp cũng gần chín giờ tối.

- Hay là đi về đi- Cô thương lượng với hắn
- Đến đây rồi còn đòi về, cậu bị rảnh à, mau chọn phim đi.

Cô nhìn những tấm poster lớn quảng bá vài ba bộ phim hot gần đây nhưng bản thân lại chẳng mấy hứng thú, chẳng lẽ đi cùng bạn thân lại xem phim tình cảm.

- Vậy cậu chọn đi, tôi lười chọn.

Hạo Nam bất lực rồi tìm đại một phim, nghe tên cũng có vẻ chiền, chắc là thể loại phim hành động.

Cả hai mua vé, một bịch bắp và hai cốc coca mang vào rạp.

Vì phim vẫn chưa chiếu nên bên trong tối thui, cô còn suýt vấp bậc thang Hạo Nam vội đỡ kịp, cũng may là có cậu ấy nếu không bây giờ chắc cô đã ngã sấp mặt luôn rồi.

Nhanh chóng ngồi vào ghế, Trương Cẩm Ngọc đặt bịch bắp ở chính giữa để tiện cho việc ăn uống rồi tập trung nhìn vào màn hình vẫn đang có một màu đen trước mắt.

Một lúc sau thì phim chiếu, cô tò mò hỏi hắn

- Cậu chọn phim gì đấy?
- Chọn đại, hình như là phim hành động
- Ờ, tôi cũng muốn xem đánh nhau.

Những thước phim dần hiện lên trong không gian ngập tràn bóng tối, thứ ánh sáng le lói trong căn phòng rộng lớn ấy làm mọi sự tập trung đều đổ dồn vào nó.

Mở đầu bộ phim là một cảnh đánh đấm ác liệt, nam chính là nạn nhân và may mắn được nữ chính cứu.

Xem được khoảng mười phút cô chợt cảm giác không đúng lắm, rõ ràng đây là phim tình cảm mà còn là loại tình cảm khiến con người ta bồng mắt nữa.

Không ổn, không ổn, cậu bạn này báo quá rồi.

Nhưng trái ngược với khuôn mặt đang đỏ dần lên của cô, Hạo Nam lại có vẻ rất thích thú.

Hừ, đây rõ ràng nằm trong lòng bàn tay của cậu ta còn gì.

Chọn kiểu gì không biết lại chọn phải thể loại này, biết vậy thà chọn hoạt hình.

Cô không thể xem nổi nữa đành nhắm mắt đi ngủ.

Không biết đã qua bao lâu, Trương Cẩm Ngọc bị âm thanh từ phía trên đỉnh đầu đánh thức.

Trong cơn mơ hồ nửa tỉnh nửa mê, cô nghe thấy tiếng nam nữ nói chuyện có hơi lớn tiếng...

- Bình thường em vẫn đóng thể loại phim như thế này sao?

Cô gái kia tỏ vẻ khó chịu phản bác

- Có phải anh đang không tin tưởng em đúng không? Đó cũng chỉ là phim thôi, ngoài đời em vẫn là em, là người yêu của anh mà.

- Anh tin em nhưng anh không tin những kẻ đóng phim chung với em, anh cũng biết ghen chứ, em không nghĩ đến cảm nhận của anh chút nào sao?

- Hứa Nguyên Khải, anh đang không tôn trọng em rồi đó.

Cái tên từ miệng cô gái kia thốt ra làm cô lập tức tỉnh ngủ, quay sang nhìn Hạo Nam thì thấy hắn lắc đầu, ngón tay để lên đầu môi ám hiệu im lặng.

Trương Cẩm Ngọc biết ý cũng không nói gì.

Hạo Nam ghé sát tai cô nói

- Tôi biết suy nghĩ hiện tại của cậu nhưng chúng ta tốt nhất nên làm như không quen vì cậu ta ghét nhất người khác biết cậu ta đang cãi nhau với bạn gái..

Chương 10: 10: Chạm Mặt Trong Nhà Vệ Sinh

Hạo Nam nói như vậy có nghĩa là người đàn ông kia đích thị là Hứa Nguyên Khải sao? Cô cũng không ngờ một người cao cao tại thượng như anh ta cũng có lúc mất kiểm soát như thế này.

Trương Cẩm Ngọc nghe lời Hạo Nam, cô ng ồi im không nhúc nhích, tiếng c ải v ả mỗi lúc một nặng nề

...

- Anh đúng là một gã t ỏi, anh chẳng bao giờ thấu hiểu em, cũng không bao giờ coi em là người quan trọng nhất trong anh.

Hứa Nguyên Khải anh đừng tưởng tôi không biết rằng anh đã dẫn một người con gái khác không phải tôi để ra mắt bố mẹ anh.

Nếu đã không c ần nhau thì nói với tôi một câu thôi.

Diệu Hy chưa bao giờ nói chuyện với anh kiểu như vậy bao giờ, đây là lần đầu tiên cô ấy nhìn anh bằng ánh mắt xa lạ và đ ầy sự oán trách.

Tại sao cô ấy vẫn không hiểu mà d ồn anh vào thế bí vậy? Dẫu biết cô ấy hiểu lắm nhưng Hứa Nguyên Khải vẫn hết sức kiên nhẫn, anh muốn cứu vãn mối quan hệ này bằng mọi giá.

- Hy, em nghe anh nói, không phải như em nghĩ đâu.

Anh đang làm mọi thứ vì tương lai của chúng ta mà.

Khó khăn lắm chúng ta mới có dịp bên nhau, ngoan nghe anh chúng ta đến đây không phải để cãi nhau mà.

Từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp của người thiếu nữ,

Diệu Hy ảm ức bật khóc nức nở, Hứa Nguyên Khải không tìm được ôm cô gái nhỏ vào lòng, mỗi lần thấy khuôn mặt ấy lòng anh lại như muốn vỡ vụn.

- Anh sai rồi, anh không nên hiểu lầm em, anh vẫn luôn tin em mà Hy, anh chỉ không muốn em làm việc cực khổ thôi, em ở nhà được không? Anh dư sức nuôi em.

Diệu Hy đẩy anh ra, vậy suy cho cùng cũng không ủng hộ cô rồi.

Nhưng biết làm sao giờ, anh ta có tiền cơ mà, thôi thì cô đành phải dùng cách khác vậy.

Lần này có vẻ anh ta khá kiên quyết, chỉ đáng tiếc anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà thôi.

Cố bày ra bộ mặt đáng thương, Diệu Hy tủi thân trách móc

- Em không muốn như vậy đâu, anh cũng biết em không cần tiền của anh mà, em đâu phải người ham hư vinh, em muốn tương lai chúng ta có được sự tôn trọng của đối phương thì mới có thể lâu dài được.

Giọng nói ngọt như mật kia làm trái tim Hứa Nguyên Khải muốn tan chảy, cô gái của anh đúng là một người tốt, có sao bố mẹ lại nhất quyết muốn phản đối vậy chứ.

Nhất định anh sẽ khiến bố mẹ phải chấp nhận bằng được Diệu Hy, không thể để cô chịu ảm ức được.

...

Bộ phim cuối cùng cũng kết thúc, Trương Cẩm Ngọc vươn vai rồi đứng dậy.

Cô cũng không muốn nghe lén nhưng cuộc trò chuyện sến sẩm ban nãy cứ như vậy vô tư đập vào tai cô, thôi thì đành làm như điếc chứ biết sao bây giờ.

Đã gần mười một giờ đêm, Hạo Nam ngáp ngán ngáp dài buồn ngủ còn cô thì đang mắc đi vệ sinh.

Trương Cẩm Ngọc bảo cậu bạn chờ ở bên ngoài còn mình thì chạy vội vào toilet.

Vì cũng chẳng còn mấy ai nên đường đi tới đó rất vắng, âm thanh bước chân của cô vang vọng khiến trong lòng có chút run sợ.

Vội mở cánh cửa nhà vệ sinh, cô chọn ngay buồng đầu tiên để giải quyết.

Xong xuôi, tâm trạng cô cũng nhẹ nhàng hẳn, toan đứng lên thì Trương Cẩm Ngọc chợt nghe thấy tiếng nói của nữ buồng kế bên.

- Anh chạm vào đây đi, chỗ này này.
- Em đang làm gì vậy? Không được đâu.
- Sợ gì chứ, chỉ cần anh vẫn mãi ủng hộ em thì anh muốn em làm gì em cũng sẽ làm, Khải, cơ thể này là của anh mà.

Nhanh lên anh,...um...em sắp không chịu nổi.

Cái quái gì vậy? Cô gái kia bạo quá! Khuôn mặt Trương Cẩm Ngọc lúc này đỏ ửng như gấc chín, cô không biết bây giờ nên ra ngoài hay cứ ở trong đây, nếu ra ngoài thì sẽ kinh động đến bên kia còn ở lại thì chần chẫn nào cô sẽ đen sì mất.

Trương Cẩm Ngọc đang đắn đo suy nghĩ thì chuông điện thoại kêu.

Trời ạ, ai gọi vào lúc này vậy? Cô luống cuống tắt máy, rồi quá làm rơi điện thoại xuống sàn, chân quơ loạn xạ chiếc điện thoại cũng bay qua khe hở sang phòng bên cạnh luôn, thôi kiếp này coi như bỏ thật rồi!

Cô bặm môi, mở cửa nhà vệ sinh bước ra ngoài, bởi cô biết chắc rằng đôi nam nữ kia cũng vì chiếc điện thoại chết tiệt đó làm hỏng chuyện tốt của bọn họ.

Khoảng một hai phút sau, chốt phòng bên cạnh cũng được mở ra, Trương Cẩm Ngọc xấu hổ cúi gầm mặt, lí nhí cất tiếng

- Xin lỗi, tôi thật sự không cố ý, cô có thể cho tôi xin lại chiếc điện thoại không ạ.

Mặt càng lúc càng đỏ, đầu óc cô nóng đến mức muốn nổ tung.

Một giọng nam trầm cất lên, trên tay cầm chiếc điện thoại hướng về phía Trương Cẩm Ngọc

- Không sao, đờ của cô đây.

Bàn tay run run cầm lấy chiếc điện thoại, cô khẽ ngược mắt lên

- C...cảm ơn anh chị.

- Trương Cẩm Ngọc? Sao cô lại ở đây?

Trời đất, anh ta chẳng phải là Hứa Nguyên Khải sao? Chân cô không đứng vững suýt thì ngã quỵ, có lẽ cách giải quyết nhanh nhất bây giờ chính là chuồn lẹ.

Trương Cẩm Ngọc cúi đầu xin lỗi vài lần rồi nhanh chóng chạy mất, để lại ánh mắt khó hiểu của anh.

Diệu Hy nhìn theo bóng lưng cô gái kia mà bàn tay siết chặt.

Con ả đó dám phá hủy chuyện tốt của Diệu Hy này, chỉ còn một chút nữa thôi anh ta đã là của cô rồi ấy vậy mà lại bị một kẻ không biết đi đâu phá đám, đúng là tức chết cô mà.

Nhưng hình như Hứa Nguyên Khải còn có chút quen biết cô ta thì phải, nếu không sao lại biết cả tên và nhìn bằng ánh mắt thắc mắc vậy chứ.

Hứa Nguyên Khải cất lời, cắt ngang mạch suy nghĩ của Diệu Hy

- Muốn rồi em, chúng ta về thôi, anh muốn giữ cho em đến đêm tân hôn mà, em đừng gượng ép bản thân.

- Dạ...

Trương Cẩm Ngọc chạy thục mạng ra đại sảnh, vừa thấy Hạo Nam cô đã hét lớn gọi tên.

Hắn thấy cô với bộ dạng hốt hải thì cười ngặt nghẽo

- Tôi đâu có không chờ cậu, nôn nóng gặp người bạn đẹp trai này quá rồi à.

- Câm đi, thử ra câu nào là muốn đấm câu đó.

Cô mở điện thoại, dí vào mặt hắn cuộc gọi ban nãy

- Cậu bị điên hay sao mà gọi cho tôi vào lúc đó hả?

- Tôi chờ lâu quá nên gọi thử thôi mà, có chuyện gì à?

- Báo đời, tại nó mà tôi chạm mặt Hứa Nguyên Khải đấy biết chưa..

Chương 11: 11: Vụ Cá Cược

Hạo Nam ngẩn người ra một lúc vì vẫn chưa thể load được bạn mình đang nói gì, mãi đến một lúc sau khi định thần lại, hắn lập tức kéo tay cô chạy như bay.

Một ánh mắt sâu thẳm như màn đêm đang nhìn theo hướng đi của họ, trên môi khẽ nhếch lên một nụ cười không rõ là cảm xúc gì.

Trên đời cũng thật nhiều đi ầu trùng hợp.

Diệu Hy bám chặt lấy cánh tay anh nũng nịu đòi về Hứa Nguyên Khải đưa cô ta tới chung cư còn bản thân lái xe tới nhà riêng.

Tính ra mới bốn năm mà cũng thật nhiều thay đổi quá.

Thửa còn hàn vi, Diệu Hy phải sống trong một căn trọ nghèo gần ngoại ô thành phố vậy mà giờ đây đã có thể thuê được cả chung cư rồi.

Chẳng hiểu sao trong tâm trí, anh lại nhớ cô gái nhỏ khi ấy, ngây thơ đáng yêu biết bao.

Dẫu vậy ước nguyện cưới được Diệu Hy vẫn là đi ầu mà anh hằng khao khát, anh nhất định sẽ làm được vì anh tin rằng cô ấy luôn là tinh tú trong cuộc đời của anh.

...

Hứa Nguyên Khải mới sáng sớm đã rời khỏi nhà riêng, anh lái chiếc Rolls-Royce Boat Tail tới nhà chính.

Lúc này Hứa Nguyên Hoàng đang thưởng trà tại phòng khách còn Trần Huệ Như chăm chú cắt tỉa cây cảnh bên vườn hoa.

Hai ông bà thấy con trai về thì bất ngờ lắm vì rất hiếm khi anh chủ động tới đây trừ những lúc bị ép.

Trần Huệ Như bỏ chiếc kéo trên tay xuống, bà vào nhà nói thím Loan pha cho anh một cốc cà phê nóng.

- Tưởng quên cái nhà này rồi.

- Hứa Nguyên Hoàng vừa nói vừa nhấp một ngụm trà hoa cúc.

Anh không nói gì, cầm lấy tách cà phê thím Loan vừa mang ra thưởng thức.

Mùi hương đặc trưng của thức uống quen thuộc này chui vào trong cánh mũi anh kích thích não bộ một người đàn ông sắp vào độ tuổi tam tuần.

Hứa Nguyên Khải tham lam hít lấy một hơi khói đang bay trên thành cốc sau đó nhẹ nhàng đặt xuống bàn.

- Con muốn cưới Diệu Hy.

- Hừ, cuối cùng con cũng chịu thừa nhận rằng đưa một cô gái hư đốn ra mắt để bố mẹ chấp nhận cô diễn viên kia chứ gì.

Mẹ không đồng ý, bố con cũng sẽ không đồng ý.

Hứa Nguyên Hoàng nâng khoe môi tỏ vẻ tán thành với ý kiến của vợ.

Ông biết đứa con này vô cùng cố chấp nhưng vẫn nhất quyết ngăn cản đến cùng, ông biết đi đâu gì là tốt cho con trai của mình.

- Bố mẹ, Diệu Hy là một cô gái tốt, con quen cô ấy bốn năm rồi nên con rất hiểu, tại sao bố mẹ lại không tác thành chứ.

Trần Huệ Như nâng khoe mắt, trên môi bà nở một nụ cười bí ẩn.

Nhìn thẳng vào đôi mắt đầy sự quyết tâm kia, lên tiếng thách thức:

- Được, vậy con có dám cược với mẹ không? Nếu con thắng mẹ cho phép con rước Diệu Hy đó làm dâu nhà chúng ta còn nếu thua con nhất định phải lấy vợ trong năm nay.

Hai tám tuổi đầu rồi, bố mẹ không chờ được nữa.

Anh nghe mẹ mình nói những lời đó mà cảm giác trong lòng đang nở hoa.

Ván cược này tất nhiên anh không thể thua rồi, Diệu Hy chắc chắn sẽ đồng ý.

...

Thấm thoát đã tới ngày cô về quê, đã lâu lắm rồi chưa được đi trên con đường nhỏ quen thuộc ấy.

Bước xuống xe khách rồi tạm biệt bác tài, Trương Cẩm Ngọc rảo bước nhanh.

Cũng mấy năm, khung cảnh nơi đây thay đổi thật nhiều.

Năm tháng trôi qua vội vã, con người chẳng hề nhận ra bản thân và mọi thứ đã khác xưa chỉ mãi đến khi vô tình ngoảnh lại mới thấy nó không còn đáng vẻ ban sơ ngày đó nữa.

Cây gạo to sừng sững mỗi khi hè đến nở rục cả một góc trời, là biểu tượng cho kí ức tuổi thơ của cô cũng bị đốn vào đầu năm ngoái với lí do ảnh hưởng đến công trình thi công.

Cô là một người hay hoài niệm về quá khứ nên những thứ thuộc về quá khứ lần lượt bỏ đi làm trái tim không tự chủ mà cảm thấy hụt hẫng.

Dẫu vậy cũng không sao cả, chỉ cần nơi này còn mẹ, còn các em thì cô đã là người hạnh phúc nhất trần đời rồi.

Cất ba lô để lên chiếc tủ gỗ gần như mục nát, cô cất tiếng gọi mẹ mà chẳng thấy, chắc bà lại sang bên hàng xóm đây.

Khung cảnh xưa cũng chẳng mấy thay đổi, cô dọn dẹp lại nhà cửa, nhổ hết cỏ trong vườn, tưới hàng rau xanh đang ươm mình trong nắng nhẹ khí đông rồi trở vào trong.

Toan nấu cơm thì mẹ cô về, Trương Cẩm Ngọc bám lấy cánh tay bà như hũ bé, trách yêu:

- Mẹ còn chưa khỏi hẳn, sao cứ thích chạy lung tung vậy?

- Con về lâu chưa, mẹ đi sang nhà cô Nga nói chuyện ấy mà, lâu lắm rồi không thấy thằng Nam nó về, nó không về cùng con à?

Cô cười trừ, lấp liếm tội giùm thằng bạn:

- Cậu ấy không mẹ ạ, chắc là bận gì đó thôi, nào, mẹ nghỉ ngơi đi con nấu

cơm rỗi đợi trưa nay Cẩm Vân với Cẩm Đan về ăn cùng luôn.
Bà Hạ gạt đầu hiên từ rỗi trở vào phòng, cơn ho ập đến khiến bà hô hấp khó khăn.

Bịt chặt lấy miệng mình để ngăn không phát ra tiếng, từ khoé mắt chảy ra dòng lệ nóng hổi thấm hết bàn tay.

Khó khăn lắm con gái bà mới bớt lo lắng được đôi chút, không thể để đưa con tội nghiệp của mình mất đi nụ cười đẹp kia được.
Khoảng mười hai giờ trưa hai chị em Cẩm Vân và Cẩm Đan cũng về

Nhìn thấy cô chúng mừng đến nỗi bỏ cả xe đạp mà chạy lại ôm chầm lấy.

Trương Cẩm Ngọc khó kìm được nước mắt, ba chị em ôm nhau một lúc lâu.

Bữa cơm được sắp ra nhanh chóng, Cẩm Vân khoe con bé được chín điểm trong bài kiểm tra còn Cẩm Đan thì nhảy xa cao nhất lớp.

Mấy đứa em này của cô cũng có thật nhiều tài năng và biết cố gắng, chỉ cần như vậy thôi thì người làm chị này luôn luôn ủng hộ hết mình.

Chợt mẹ cô hỏi:

- Vậy bao giờ con đi?

Một nỗi buồn bủa vây lấy cô, đột nhiên lại muốn mình được bé lại vì như vậy sẽ chẳng cần phải lo lắng, chẳng phải xa nhà.

Cuộc sống vẫn bước đi chẳng đợi chờ, cô cũng không còn là cô bé vô lo vô nghĩ của ngày xưa nữa.

Từ ngoài ngõ chợt vọng lại tiếng ùm ùm của mấy tên đàn ông cao to lực lưỡng, chúng xông vào không nói lời nào cứ như thế hất đổ mâm cơm của mẹ con cô.

- Chúng mày có trả tiền không hay để bọn tao đập nát cái nhà này..

Chương 12: 12: Vật Nát Lòng Tan

Tiếng thét chói tai của bốn tên côn đồ khiến khuôn mặt cả nhà cô tái mét mặt cắt không còn một giọt máu.

Chúng nói xong câu đó là lao vào đập phá đồ đạc không thương tiếc, lục lọi mọi ngóc ngách để tìm tiền, cái tủ mục duy nhất trong nhà cũng vỡ tan, bụi phủ đầy không khí.

Bà Hạ nhìn từng món đồ vụn nát mà trong lòng đau đến ức nghẹn, bà vội vã chạy theo chúng quỳ xuống cầu xin, hai đứa em gái gào khóc trong khiếp sợ.

Trương Cẩm Ngọc bám lấy chân của tên cầm đầu van nài:

- Tôi cầu xin anh đừng đập phá, chúng tôi sẽ cố gắng trả cho các anh mà, đây đây là tài sản còn sót lại của nhà chúng tôi, các anh mà đập thì mẹ và em tôi biết ở đâu đây.

Hắn nhìn cô rồi gầy cô ngã sòng soài ra đất, đôi mắt hắn lên tia máu quát nạt:

- Bao nhiêu lần rồi, chúng mày còn chưa trả đủ tiền lãi cho tao nữa, hôm nay tao phải phá luôn cả cái ban thờ nhà mày.

Nước mắt rơi lã chã, cổ họng khô đắng đến nổi như bị ai bóp nghẹn, Trương Cẩm Ngọc gấp gáp chạy vào lấy chiếc cặp cũ của mình vội vàng mở khoá

- Tôi xin anh cho tôi thời gian, trong người tôi bây giờ chỉ còn có hai trăm triệu, các anh cầm tạm tôi hứa sẽ kiếm đủ năm trăm trả anh mà, làm ơn tha cho mẹ và các em của tôi.

Triệu Lâm cười khẩy một cái, ra hiệu cho đàn em nhặt hết đồng tiền sau đó tiến đến gần Trương Cẩm Ngọc cảnh cáo:

- Tạm thời như vậy đi, một tháng nữa t đứng ở chỗ cũ đợi mày, nếu lúc đó

mà tao chưa cần được năm tí thì mày tự biết hậu quả đấy, không chỉ là mỗi cái nhà này mất đâu.

Cây tuýp sắt bị ném mạnh xuống đất khiến cô giật nảy mình, bờ vai không ngừng run rẩy.

Triệu Lâm ra hiệu cho đàn em rời đi.

Bà Hạ và hai đứa em gái ôm lấy cô nước nỡ.

Chẳng lẽ cô phải bán thân mình mới có thể cứu gia đình ra khỏi cảnh khốn đốn sao?

Chiều hôm ấy, cô dùng số tiền còn sót lại để lên thành phố, ông trời cũng không nhẫn tâm đến mức không chừa cho cô con đường sống.

Trên chiếc xe khách, Trương Cẩm Ngọc mệt mỏi hướng mắt ra ngoài cửa kính nhìn dòng người vụt qua.

Chưa bao giờ cô cảm thấy bất lực như bây giờ, cuộc sống đã bào mòn thân thể này đến kiệt quệ mất rồi.

Trở lại căn phòng trọ tối tăm, trong lòng lúc này cô đơn trống trải tới cùng cực.

Chắc có lẽ cô phải bỏ học, bỏ ước mơ thiết kế của mình để lao đầu vào kiếm tiền một cách nhanh nhất.

Có phải cô buộc phải đánh mất đi lòng tự trọng của bản thân để dấn thân vào chốn nhơ nhớp mà cả đời này cô khinh rẻ nhất để kiếm tiền không? Ngay lúc bây giờ đây cô chợt hận, hận người bố nghiện cờ bạc của mình, hận bản thân không đủ giỏi giang để lo cho mẹ và các em có một cuộc sống tốt hơn, chưa bao giờ Trương Cẩm Ngọc thấy mình lại vô dụng đến thế. Bóng tối bao phủ lên đôi vai gầy, chẳng an ủi, cũng chẳng tiếc thương, âm thầm kéo tâm trạng của cô gái nhỏ chìm vào màn đêm cô tịch.

Thở dài một hơi, Trương Cẩm Ngọc đành nhắc máy gọi cho Hạo Nam, đầu dây bên kia vang lên âm thanh náo nhiệt, sôi động.

- Gì đấy, tôi không nghe thấy, đang đi quây r ồi mai gọi nha!
Tiếng tút vang lên nhanh chóng, cô ra chiếc bàn gỗ nhìn lại những bản thiết kế mình vẽ mà nước mắt tuôn rơi.

Hôm nay, cho cô yếu đuối một lần được không?

...

Hứa Nguyên Khải đứng trước chung cư của Diệu Hy gõ cửa mạnh, anh đã tới đây vài lần trong ngày nay r ồi mà cô ấy vẫn chưa cho anh vào, chẳng hiểu là đang giận dỗi đi ầu gì nữa.

Còn về chuyện đêm qua thì chẳng phải con gái luôn muốn bạn trai giữ cho mình sao? Anh làm vậy là vì nghĩ cho cô ấy, đâu có làm gì sai? Gõ cửa gọi mãi chẳng được, Hứa Nguyên Khải bất lực ra về.
Diệu Hy trong phòng cười khẩy, đường đường là con trai của tập đoàn GM kiêm giám đốc vậy mà lại hạ mình vì cô thế này.

Ha, đúng là quân tử khó qua ải mỹ nhân, Diệu Hy mặc kệ anh thản nhiên lướt web bất chợt mắt cô đập vào vài dòng tin tức " tập đoàn GM đang trên bờ vực phá sản".

Đồng tử cô giãn ra chú ý đến dòng chữ trước màn hình, dường như không tin đi ầu đó nên Diệu Hy chớp mắt mấy lần xác nhận lại nhưng có vẻ đó là sự thật bởi nó được đăng lên trang báo nổi tiếng.
Trong đ ầu cô bây giờ là một dãy câu hỏi hiện lên.

Có khi nào hôm nay Hứa Nguyên Khải tới tìm là muốn cô kết hôn với hắn không? Nhưng nhà anh ta tán gia bại sản lại muốn kéo cả sự nghiệp diễn xuất của cô vất vả g ầy dựng xuống cùng sao? Mơ chắc.

Lợi dụng suốt bốn năm qua cũng khiến cuộc đời Diệu Hy này sang trang mới r ồi, cần gì phải lao đ ầu vào một kẻ có tính cách lập dị như Hứa Nguyên Khải chứ.

Cô nhếch môi, ném điện thoại sang một bên r ồi đắp chăn đi ngủ.
Buổi sáng nay đi diễn, Diệu Hy dậy từ sớm để chuẩn bị.

Cô mặc một chiếc áo hai dây bó sát kết hợp cùng chiếc váy da ôm trọn đôi chân thon dài, bên ngoài khoác thêm một chiếc sơ mi mỏng manh, tiện tay với lấy chiếc kính đen trên tủ đeo lên rồi ra ngoài.

Bước tới đại sảnh khách sạn đã thấy chiếc xe quen thuộc của Hứa Nguyên Khải đậu ở đó từ lúc nào, cô nhìn một cách chán ghét rồi quay đi, nhà sắp bán tới nơi rồi mà vẫn lái xe được, chắc dăm ba hôm nữa con xe này cũng đổi luôn chủ.

Diệu Hy vờ như không thấy bước đi thẳng thì Hứa Nguyên Khải đã ra khỏi xe từ lúc nào kéo cô lại về phía mình.

- Em lên xe đi, anh có chuyện muốn nói với em nhân tiện đưa em tới chỗ làm luôn.

Vì vẫn chưa chia tay nên cô buộc phải làm ra vẻ một cô người yêu nghe lời theo anh lên xe.

Bây giờ tỏ thái độ thì Hứa Nguyên Khải sẽ nghi ngờ nên không thể mạnh động, đợi cô tìm được lí do rồi đá anh ta sau vậy.

Chiếc xe bắt đầu ngả bánh, Hứa Nguyên Khải cứ mỉm cười tỏ vẻ thần bí, đã đi suốt nửa quãng đường rồi mà anh vẫn chẳng nói câu nào chỉ thì thoảng vui vẻ huýt sáo.

Diệu Hy dần trở nên mất kiên nhẫn cô sốt ruột hỏi dò:

- Khải à, anh tìm em có chuyện gì vậy?

- Hy, em biết không anh có một tin rất vui muốn nói với em.

Cô cười mỉm khó hiểu hỏi lại anh:

- Có chuyện gì vậy ạ? Em thấy anh cứ cười mãi

- Bố mẹ anh đã cho chúng ta đến với nhau rồi, em có biết anh chờ ngày này rất lâu không? Vậy nên anh muốn hỏi cô bé của anh là...em sẽ đồng ý làm bà xã của anh chứ?.

Chương 13: 13: Tiếp Rượu

Diệu Hy ngăn người ra một lúc lâu, cô biết ngay là anh ta tìm cô với mục đích này mà.

Nếu như nói sớm hơn vài ngày trước thì có lẽ cô đã ngu ngốc đồng ý rồi, cũng may ông trời không muốn cho cô phải sống khổ.

Diệu Hy cố gắng áp dụng nghiệp diễn của mình vào thực tế, nặn ra vài giọt nước mắt khó xử:

- Anh...sao đột nhiên lại bất ngờ vậy? Em còn chưa kịp suy nghĩ gì nữa.

- Vậy chẳng lẽ lấy anh không phải ước muốn cả đời của em sao?

Nực cười thay cho hai chữ ước muốn cả đời, Diệu Hy mím môi không biết nên trả lời thế nào thì đúng lúc tới trường quay, cô lắc đầu tỏ vẻ đắn đo nói với anh:

- Em xin lỗi, chuyện này đột ngột quá em vẫn cần thời gian để suy nghĩ em sẽ trả lời anh sau.

Chẳng để Hứa Nguyên Khải kịp định thần thì cô đã mở cửa xe chạy nhanh ra ngoài.

Anh không nghĩ nhiều nữa mà lái xe đến công ty vì trong thâm tâm anh tin rằng dù cô gái của anh có đưa ra quyết định thế nào thì kết quả vẫn là đồng ý mà thôi.

...

Hạo Nam lờ mờ tỉnh dậy, rượu làm đầu óc hấn choáng váng, chẳng biết đêm qua về nhà bằng cách nào nữa.

Với tay lấy chiếc điện thoại trên bàn xem giờ thì dòng chữ cuộc gọi nhớ của "Nancy" hiện lên, hấn lập tức bấm máy gọi lại.

- Gọi gì đấy? Hôm qua đi quấy.

Đầu dây bên kia im lặng không trả lời khiến Hạo Nam càng suốt ruột:

- Trương Cẩm Ngọc, rốt cuộc cậu có nói không hay để tôi tắt máy.

Cô hít thở sâu lấy hết can đảm hỏi hần:

- Quán bar cậu hay tới có tuyển tiếp rượu nữa không?

Giọng cô bạn thân vừa cất lên đã khiến hần giật nảy mình ng ỡ dậy, tỉnh luôn cả men rượu còn chập chờn lưu lại đêm qua.

Hần vẫn luôn biết cô thiếu tiền nhưng chưa bao giờ đường cùng gõ cửa lao tới quán bar, đây là lần đầu tiên.

- Cậu cần bao nhiêu, tôi giúp cậu, đừng đi đến đó, tôi là khách quen làm sao không hiểu được ở trong ấy nguy hiểm thế nào chứ! Bỏ ý định ấy đi.

- Lần này cậu không giúp nổi đâu.

Hạo Nam gấp gáp chất vấn:

- Bao nhiêu mà không được, tôi vẫn còn, cậu cứ nói đi, tôi đưa cho cậu lo liệu hết.

- Năm tỉ cậu lo được chắc?

Hần nghe thấy giá tiền im lặng một lúc lâu, đúng là không giúp được thật nhưng nếu để một cô gái như Trương Cẩm Ngọc túng quẫn tới mức vào bar làm tiếp rượu thì hần thật sự xót bởi những ai làm tiếp rượu sớm muộn cũng bị những kẻ đầu trâu mặt ngựa trong đó gạ gẫm lên giường để kiếm hơn, hần không muốn cô bạn của mình phải chôn vùi vào đống đổ nát đó, cô ấy còn tương lai...

- Đừng mà, tôi biết tôi không thể lo được nhưng vào đó là hủy đời cậu đấy cậu biết không? Tôi không giới thiệu cho cậu đâu.

Giọt nước mắt lăn dài trên khoé mi, cô biết chứ, bản thân cô cũng đâu có muốn nhưng đã hết cách rồi, thà rằng hủy bỏ tương lai của bản thân còn hơn là để mẹ và các em gặp nguy hiểm.

Trương Cẩm Ngọc cắn răng hỏi lại hần lần cuối:

- Vậy cậu có xin quản lý chỗ đó được không? Nếu không được thì tôi đi xin chỗ khác.

Khuôn mặt hần bất lực, biết rằng sự cố chấp này không thể thay đổi nên đành thở dài quy thuận:

- Được rồi, tôi sẽ giới thiệu cho cậu, nhưng cậu chỉ được phép tiếp rượu thôi biết chưa.

Cô cười buồn chẳng rõ tương lai

- Được.

...

Lý Cường là một người bạn của Hạo Nam cũng là quản lý của Elixir Club nên khi hẳn giới thiệu Lý Cường không do dự mà đồng ý.

Lần đầu Lý Cường nhìn thấy cô đã bị hút hồn, bởi cô gái trước mặt hẳn tuy chẳng son phấn nhưng lại có khuôn mặt khả ái vô cùng, chỉ cần trang điểm một chút cũng khiến mấy tên khách Vip trong đây điêu đứng, Hạo Nam đúng là bạn tốt.

Có đi đâu cô ta chỉ làm tiếp rượu thì cũng thật tiếc, chắc hẳn phải tìm mọi cách sáp nhập cô vào dàn mỹ nữ nơi này mới được.

- Tôi biết cậu đang nghĩ gì, dám để cô ấy đi làm cái khác ngoài tiếp rượu thì đừng trách.

- Hạo Nam nhìn cặp mắt đang đầy thèm khát kia mà cảnh cáo.

- Uống vậy.

- Lý Cường xụ mặt đầy tiếc nuối nhìn cô.

Những ngày đầu làm việc, Trương Cẩm Ngọc bị âm thanh sôi động ở đây doạ sợ khiến cô nhất thời không thể thích ứng nổi nhưng đã đam lao thì đành phải theo lao giờ cũng chẳng còn cách nào khác.

Tiến độ làm việc của cô chậm hơn so với những người khác, họ đã làm ở đây lâu năm nên biết chiêu khách, ngọt ngào một chút là được khách lớn bo cho rất nhiều, có đi đâu đây lại là việc vô cùng khó khăn với cô, dù Lý Cường có nói bao nhiêu lần Trương Cẩm Ngọc vẫn khó khăn như ngày đầu học việc.

- Tiền thì muốn mà không chịu chiêu khách thì ai bo cho cô, dù cô có xinh đẹp nhưng người lúc nào cũng như khúc gỗ hỏi xem đàn ông nào dám lại gần.

Cánh môi mím chặt không chịu nhả, cô thật sự phải đi tới mức này sao?

Tiếng của đám đàn ông nhao nhao mời gọi cô nhân viên là cô tới rót rượu, họ thấy một bông hoa đại đẹp thì không ngần ngại lập tức muốn hái nó nhưng rồi khi nó ủ rũ héo tàn lại nhẫn tâm vứt bỏ.

Số phận của cô bây giờ có khác gì bông hoa rừng mới lả kia chứ!

- Cơ hội của cô đó, cố mà nắm vững.

Trương Cẩm Ngọc bưng khay có hai chai Whisky đặt tiêng ra phía mấy vị khách đó nhẹ nhàng đặt xuống, cô rót rượu vào ly thủy tinh khẽ mời người doanh nhân trạc năm mươi tuổi.

Hắn nhìn cô đầy thèm khát như hổ đói, bàn tay thò tục cố ý chạm lên đùi non.

Khuôn mặt cô lập tức biến sắc, gậy bàn tay dơ bẩn đó ra khỏi người mình

- Xin chú đừng làm như vậy!

Chắc có lẽ đó đã là câu nói lịch sự nhất mà cô dành cho gã đàn ông ngỗ nghịch.

Vậy mà trái ngược với thái độ từ chối thẳng thừng kia hắn càng lúc lại càng lấn tới.

Eo bị ôm chặt đến khó thở, đùi bị sờ soạng đến phát sợ.

- Em phải ngoan thì anh mới bỏ chứ, bướng bỉnh như vậy không dễ thương chút nào, hay đêm nay đi với anh em muốn bao nhiêu anh cũng chiều.

Người em thơm thật đấy!

Lời nói dung tục được thốt ra từ một doanh nhân người diện vest bảnh bao, khí chất ngút trời.

Thật đáng kinh tởm.

Đầu óc Trương Cẩm Ngọc như muốn nổ tung, trái tim đập mạnh trong kinh hãi, cô dùng hết sức bình sinh vùng ra khỏi người hắn chạy vội vào nhà vệ sinh.

Ngay khoảnh khắc này đây cô thật sự muốn chết quá nhưng cô phải nhịn, còn một tuần nữa thôi là đến thời hạn một tháng rồi, có phải chỉ còn cách lao vào bòn tanh thôi không?

...

Từ phía xa Hứa Nguyên Khải chứng kiến hết cảnh tượng ban nãy.

Ban đầu còn tưởng là không phải Trương Cẩm Ngọc nhưng sự thật lại tát cho anh một cái đau.

Ấn tượng của anh về cô gái này ban đầu vô cùng tốt, những tưởng là một cô gái đài hoàng đứng đắn hoá ra lại làm cái nghề ghê tởm thế này.

Cô ta so với Diệu Hy của anh đúng thật đến một cọng tóc cũng không bằng!.

Chương 14: 14: Từ Chối

Đã hai tuần nay kể từ ngày ngộ ý với Diệu Hy.

Cô ấy cứ mãi mê với công việc mà chẳng quan tâm đến anh dù chỉ một chút.

Chẳng lẽ lấy anh lại khiến cô ấy đắn đo suy nghĩ lâu tới vậy sao? Không thể đợi chờ thêm nữa, cô ấy nhất định phải cho anh một câu trả lời rõ ràng.

Buổi tối hôm nay nhất định anh sẽ khiến cô đồng ý làm vợ của mình.

...

Trên chiếc giường King Size, có hai thân thể quấn lấy nhau nồng nhiệt, họ trao nhau nụ hôn cháy bỏng đến mức phát ra âm thanh ai nấy cũng đều đỏ mặt tía tai.

Người đàn ông thân dáng mập mạp đè lên người phụ nữ mỏng manh, ông ta phần khích điên cuồng như muốn ăn tươi nuốt sống người phụ nữ đó vậy.

- Đ...đừng, đạo diễn...

Tất cả nhanh đến mức Diệu Hy không còn sức lực để kêu la, cô đã quá mệt rồi vậy mà người đàn ông kia vẫn nhiệt tình như vậy.

Hơn một tiếng sau, Vương Huy mở cửa phòng tắm bước ra, trên người quấn một chiếc khăn tắm, khuôn mặt lộ rõ vẻ mãn nguyện.

Người đàn bà này đúng là hồ ly tinh khiến ông khó không chế cảm xúc.

Diệu Hy mệt mỏi ng ã dậy, trên người còn chưa kịp mặc quần áo, chỉ dùng tạm chiếc chăn mỏng che chắn cơ thể.

Vừa thấy Vương Huy bước ra, cô lập tức chạy lại nũng nịu:

- Anh đã hứa là cho em được sang Ý đóng bộ phim này rồi đó, không được nuốt lời đâu.

- Bảo bối yên tâm, anh đã đặt vé rồi, tuần sau chúng ta sẽ khởi hành.

Diệu Hy mỉm cười, bây giờ chỉ có thể dựa vào bản thân mình mà thôi nếu cô cứ mãi bám víu lấy Hứa Nguyên Khải thì có ngày ra đường ở với cả nhà anh ta.

Cũng may cô thông minh tính toán trước nếu không khéo bây giờ đã phải trả nợ thay cho nhà họ Hứa đó rồi.

Khoảng bảy giờ tối, Diệu Hy cũng dọn dẹp hết đồ đạc hỗn tạp trên đạo diễn béo mập kia để lại, cô đã ở trong nhà tắm hàng tiếng đồng hồ chỉ để kì cọ sạch thân mình, thật ghê tởm.

Bất giác có tiếng chuông cửa, cũng may cô vừa tắm xong, trên người còn lưu hương sữa tắm.

Diệu Hy ra mở cửa, không ngờ lại là Hứa Nguyên Khải.

Anh ta nhìn cô một lúc lâu sau đó nói một câu chẳng hề liên quan:

- Vốn dĩ mùi hương em thích đâu phải mùi này.

Hoá ra anh ta để tâm tới mùi hương trên người cô còn nói khéo về việc cô đã đổi loại khác.

Mấy cái mùi nhẹ nhàng kia chẳng qua là do trước kia không có tiền nên dùng tạm, ai có ngờ lại để lại ấn tượng với anh ta chứ, bây giờ cô có tiền thì cần gì phải xài ba thứ đồ rẻ người mãi chẳng có mùi thơm nữa làm gì chứ, chỉ có hương nồng mới thu hút ông bướm xinh đẹp không phải sao?

- Em muốn đổi mới bản thân thôi mà anh.

- Cô thản nhiên đáp lại anh ta.

Hứa Nguyên Khải cười nhẹ một cái, anh nắm lấy tay cô tỏ ra vẻ thần bí:

- Anh đưa em tới một nơi.

Chẳng kịp để Diệu Hy kịp nghĩ, anh đã kéo cô ra xe.

Anh phóng rất nhanh như thể nếu như không phải hôm nay thì sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa vậy.

Khoảng ba mươi phút sau, một bãi biển xuất hiện trước mắt cô.

Dẫu chẳng có hứng thú, với lại cả người đang ê nhức mỗi mệ, cô không bình tĩnh nổi mà cáu gắt.

- Anh đưa em tới đây làm gì? Gió biển thổi xơ hết tóc của em.

- Chẳng phải em nói em thích nhất là biển sao? Đằng nào cũng tới rồi, em xuống xe đi.

Mở cửa trong miễn cưỡng, Diệu Hy giật mình bất ngờ khi mọi thứ đột nhiên sáng rực, đây...có lẽ là bất ngờ mà anh dành cho cô sao?

Hứa Nguyên Khải quỳ xuống, mở hộp nhẫn kim cương ra trước mắt cô nói lời đường mật:

- Anh cảm ơn em đã dùng cả thanh xuân của mình để đồng hành cùng anh trên suốt bốn năm qua.

Anh biết em cũng chịu nhiều thiệt thòi khi công việc anh bận rộn không có thời gian cho em nhưng em yên tâm, khi em là bà xã của anh thì mọi thứ của anh sẽ đều là của em hết.

Diệu Hy nhìn anh khẽ cười khẩy, tất cả của anh ta đều là của cô sao? Anh ta còn mấy đồng bạc nữa mà dám tổ chức xa hoa thế này vậy? Cái nhẫn kim cương này có khi là đồ giả cũng nên.

Cô nhìn anh một hồi lâu rồi đáp:

- Em xin lỗi anh, sắp tới em phải ra nước ngoài đóng phim có khi sau này không về nữa, em không thể kết hôn với anh được.

- Em không cần đi, anh nuôi em được mà, anh có tiền, anh nhất định không để em chịu thiệt thòi, chẳng lẽ so với hạnh phúc cả đời của chúng ta sự nghiệp của em quan trọng hơn sao?

- Đúng, với em sự nghiệp là tất cả.

Đầu Hứa Nguyên Khải như muốn nổ tung, ngay lúc này đây anh đã sốc.

Anh sốc vì hoá ra tình yêu của anh bốn năm nay chẳng bằng một chuyến đi của cô ấy.

Làm sao anh có thể chấp nhận được đây, không thể được, bằng mọi giá anh nhất định phải níu giữ cô ấy ở lại.

- Anh cần em mà, anh yêu em, em đừng đi được không?

Đôi mắt hai người giao thoa, một bên chẳng còn tình yêu, bên còn lại là níu kéo vô ích.

- Anh cho em một cơ hội cuối, chỉ vài ngày mai anh đợi em ở quán cafe lần đầu chúng ta gặp nhau, nếu em thật sự không đến thì anh sẽ để em rời đi, chúng ta coi như chấm dứt.

Hứa Nguyên Khải để hộp nhẫn vào trong tay Diệu Hy:

- Chiếc nhẫn này anh đã mua từ lâu cũng không có ý định tặng ai khác, nếu em không cần thì cứ vứt đi.

Bàn tay Diệu Hy có chút run rẩy, cô cảm nhận được sự bất lực trong đôi mắt anh.

Cô cũng đâu muốn kết cục thế này, chỉ là anh ấy đã không còn là người đàn ông giàu có trước kia nữa, anh ấy bây giờ đến thân mình còn lo chưa xong cô làm sao dám đánh cược, chỉ bằng cứ bỏ đi cho xong.

...

Đêm đó Hứa Nguyên Khải uống rất nhiều rượu, đã muộn lắm rồi, khách cũng dần vắng tanh vậy mà Trương Cẩm Ngọc vẫn phải mang rượu liên tục ra cho anh.

Cô đặt chai rượu lên bàn, toan bỏ đi thì anh ta nắm lấy cánh tay cô kéo lại:

- Tại sao vậy, tại sao em lại không chọn anh?

- Bỏ ra, tôi đau.- Cô vùng mạnh ra nhưng anh ta vẫn gan lì ghì chặt.

- Em không nói anh không bỏ.

- Anh đi mà hỏi người ta ấy, tôi chịu.

Trương Cẩm Ngọc bực dọc gỡ tay anh ta ra, cô còn nhiều việc không thể ở đây chơi trò mèo vờn chuột với người đàn ông này được.

- Anh có bỏ tay ra không hả? Tôi còn phải đi.

Men rượu làm anh mất đi lí trí, nghe thấy từ "đi", cảm xúc bỗng trở nên hỗn tạp.

- Không, anh không cho em đi đâu.

Nói rồi, anh chẳng cần biết đối phương là ai mà kéo mạnh cô lại đặt lên môi cô một nụ hôn cháy bỏng, nó chứa đựng tất cả tủi hờn, ghen tuông, yêu hận.

Anh ta làm như vậy có phải đã quá đáng với cô quá r ồi không?.

Chương 15: 15: Mẹ Thắng Rồi

Trương Cẩm Ngọc không khỏi ngỡ ngàng trước hành động của người đàn ông trước mặt, ngay lúc này đây anh ta vẫn đang âm thầm gặm nhấm môi cô từng chút một.

Không kiên chế được lửa giận trong lòng, cô đẩy mạnh anh ra. Hứa Nguyên Khải của hiện tại chưa thoát được cơn mê man, anh trách cứ trong vô thức:

- Tại sao em lại phũ phàng tới vậy? Em có biết em làm anh khó xử lắm không? Anh có gì không tốt chứ.

Tiếp một giây sau đó anh lại ghì chặt cô vào lòng không buông.

Tên khốn này thật sự ngứa đòn mà, Trương Cẩm Ngọc vùng vẫy mạnh mẽ hòng thoát khỏi cánh tay như gọng kìm kia nhưng thứ cô nhận lại là cái ôm chặt hơn đến khó thở.

Biết sớm như vậy ban nãy cô đã chạy đi luôn rồi còn đứng nghe anh ta nói nhảm gì nữa không biết.

- Anh bỏ ra, tôi không phải người yêu của anh, anh không bỏ tôi hét lên bây giờ.

- Em hét đi, Diệu Hy anh chỉ cần em thôi, em đừng đi được không?

Cái tên người con gái khác từ miệng anh thốt ra làm cô chột đứng hình.

Hoá ra một người đàn ông cao ngạo như Hứa Nguyên Khải cũng có lúc hèn mọn đi cầu xin tình yêu của người khác.

Cô gái ấy tại sao lại không biết trân trọng một người như vậy chứ, ngay đến bản thân cô cũng còn có chút ghen tị.

Rồi Trương Cẩm Ngọc mặc kệ, mặc cho anh ta ôm lấy mình, coi như xoa dịu phần nào nỗi đau trong lòng Hứa Nguyên Khải.

Người ta nói cái ôm chính là một liều thuốc chữa lành, trong cơn say, anh coi cô là một liều thuốc nhưng trong cơn tỉnh, cô chỉ có thể tự mình xoa dịu nỗi đau trong lòng.

Một lúc sau, Hứa Nguyên Khải tự động buông cả thân thể của người con gái trước mặt ra, ánh mắt anh rất khác so với ban đầu.

- Cút đi, cô không phải là cô ấy.

Máu dồn lên não, cô thật sự rất muốn đấm kẻ này, Trương Cẩm Ngọc tức đến đỏ cả mặt:

- Đồ thần kinh.

Mắng anh ta xong, cô cũng bỏ đi luôn, tự dưng thất tình đi ôm hôn lung tung rồi còn đuổi người ta nữa chứ.

Đàn ông đúng là khó hiểu thật mà!

Đêm muộn, dưới ánh đèn heo hắt mờ nhạt, cô đếm từng đống tiền khách cho.

Đếm đi đếm lại bao nhiêu lần cũng không thể vui đi phần nào khoản nợ khổng lồ.

Đôi mắt cô chột cụp xuống, tâm trạng bị nỗi lo bủa vây đến nghẹt thở.

Ước gì trên đời này có bà tiên để cho cô được ước một điều ước, ước gì ngày xưa ấy gia đình cô thật hạnh phúc, không nợ nần, không bệnh tật, mọi điều đều tốt lành.

Chỉ là, cuộc đời này vốn dĩ đâu phải câu chuyện cổ tích.

...

Cả chiều ngày hôm sau, Hứa Nguyên Khải chờ Diệu Hy ở quán cafe cũ.

Trời mưa rả rích, những đám mây đen cứ thi nhau kéo tới làm con người ta mang trong mình một nỗi lo vô hình.

Nhìn cốc cafe đen trước mặt, Hứa Nguyên Khải khẽ nhấp môi.

Vị đắng cứ như vậy tan dần trong miệng, nó đắng chẳng khác nào như cuộc tình hiện tại của anh.

Tính ra trong bốn năm qua, anh luôn ở bên người con gái anh yêu những lúc cô ấy cần nhất, khi buồn anh là bờ vai, khi vui thì là nụ cười, những kí ức buổi đầu tại quán cafe này cứ nối đuôi hiện về như một thước phim cũ.

Thời gian trôi, quán cũng sửa sang lại thật nhiều, nó đẹp hơn, sang chảnh hơn, khiến người ta nhớ tới nó hơn nhưng với Hứa Nguyên Khải chỉ có bốn năm trước mới khiến anh ghi lòng tạc dạ bởi khi đó cô ấy vẫn còn ở đây...

Trời sâm sâm tối, Diệu Hy vẫn chưa đến, chẳng lẽ một cái hẹn khiến cô khó xử tới vậy sao? Dù giờ đây niềm tin trong lòng mong manh hơn bao giờ hết nhưng Hứa Nguyên Khải vẫn muốn cược, cược một lần...

- Anh đợi em lâu chưa?

Giọng nói này quen quá, anh giật mình quay lại, đúng là Diệu Hy rồi.

Phấn khích quá mức, Hứa Nguyên Khải ôm chầm lấy cô.

Diệu Hy khó chịu đẩy anh ra rồi ngã vào ghế đối diện.

Cô nhìn cốc cafe anh đang uống hờ hững hỏi:

- Loại cafe đắng như này mà anh cũng uống, anh thích uống loại này nhất à?

Khẽ thở dài nhìn cô, chẳng phải Diệu Hy hiểu tính anh nhất sao, đột nhiên lại hỏi câu lạ như vậy.

- Anh chờ em nên gọi tạm thôi.

Diệu Hy, em suy nghĩ kỹ rồi đúng không?

- Vâng, em đã nghĩ cả đêm qua nên hôm nay tới gặp anh.

Không giấu nổi nụ cười, khoé mắt anh híp lại.

Anh biết tính cô mà, làm sao có thể vì một bộ phim mà bỏ anh đi được chứ.

- Em quyết định sẽ sang Ý, sau này nếu có gặp lại thì cũng coi như chưa từng quen biết nhau đi.

- Cô đẩy chiếc nhẫn kim cương về phía anh rồi nói thêm.
- Cái này em trả anh, anh nên tìm một người khác thì hơn.
Khuôn mặt Hứa Nguyên Khải đơ mất vài giây, anh cứ ngỡ rằng...
- Hy, em đừng đùa như vậy.
Anh ta còn đang nghĩ cô đùa sao? Dáng vẻ này của anh ta đúng thật khiến cô chán ghét.

Cái thứ tình yêu trên đời này đối với cô mà nói đâu chỉ phục vụ cho lợi ích.

Bốn năm trước nếu không phải thấy chiếc chìa khoá của dòng xe hạng sang trên bàn của anh ta thì cô đâu cần dùng nhan sắc của mình tốn thời gian cố ý tiếp cận làm gì chứ.

Suy cho cùng bốn năm bên nhau những tưởng được gả vào hào môn thì nhà họ Hứa đó lại phá sản, số cô đúng thật là xui xẻo.

- Vài ngày nữa em bay rồi, sau này anh cố giữ gìn sức khoẻ, em về đây. Toan bước đi thì cánh tay cô bị anh giữ lại, anh hỏi:

- Vậy có phải bây giờ anh làm gì em cũng không quan tâm nữa có phải không?

- Phải, chúng ta đã chấm hết rồi.

- Nếu anh cưới người khác thì sao?

- Anh thử xem.

Diệu Hy vùng ra khỏi tay anh, khoảng khắc cô bước đi khiến trái tim anh như chết lặng.

Đến cuối cùng anh cũng chẳng thể níu giữ được người con gái mình yêu.

...

Trong phòng khách sang trọng tại nhà riêng của Hứa Nguyên Khải, anh mệt mỏi day day trán.

Đối diện là bậc phụ huynh đang nhàn nhã thưởng trà.

- Con thua rồi, mẹ cho con tự chọn vợ, đối với mẹ tiêu chuẩn rất đơn giản chỉ cần không phải cái cô diễn viên Diệu Hy đó là được.

Anh không trả lời, trong đầu vẫn văng vẳng những lời nói tổn thương tối qua.

Có phải thật sự đi đến mức cưới người khác thì cô ấy mới quay đầu nhìn anh không?

Trần Huệ Như biết cậu con trai mình đang nghĩ gì, thực sự bản thân bà cũng không muốn phải cấm cản nhưng người như cô ta căn bản không xứng.

Ngày trước, Trần Huệ Như cũng muốn tự mình tìm cho con trai một cô gái hoàn hảo môn đăng hộ đối chỉ là sau khi xảy ra chuyện năm đó bà không dám thúc ép nữa.

Năm nay con trai bà cũng không còn trẻ, nó đến lúc phải thành gia lập thất, cho nó tự lựa chọn đã là quá ưu ái rồi.

- Mẹ yên tâm, ván cược này mẹ thắng, con làm theo ý của mẹ..

Chương 16: 16: Hợp Đồng Hôn Nhân

Mấy ngày hôm nay, lòng Trương Cẩm Ngọc nóng như lửa đốt, cô biết chỉ còn vài ngày nữa thôi là tới hạn trả nợ.

Cuộc đời này của cô xác định sẽ dúi vào bùn sâu, dù có mọc lên cao ngạo như hoa sen thì cả người cũng sặc mùi tanh tưởi.

Chợt có tiếng gõ cửa trọ, cô uể oải mở khoá.

Hạo Nam bước vào, trong tay hắn là một tấm thẻ, hắn nhét vội vào tay cô rồi nói.

- Tiết kiệm bao nhiêu ngày cũng chỉ có được hơn năm chục, cậu cố bảo hắn cho dư thời gian nữa đi.

Trương Cẩm Ngọc nhìn cậu bạn mà cay cay sống mũi, việc tiết kiệm đối với Hạo Nam từ xưa đến nay vẫn luôn là cực hình, ấy thế mà lại chịu làm điếu đó, cô nhất thời không kiềm được mà ôm chầm lấy hắn nức nở:

- Cảm ơn cậu nhiều lắm, nếu không có cậu tôi không biết phải thế nào nữa.
- Cậu đừng tham gia buổi đấu giá tối mai được không? Đó toàn là hội buôn người.

Chỉ cần cậu nói không tôi lập tức đi nói lại với Lý Cường

Cô cười khổ khẽ lắc đầu, đó đã là cách duy nhất.

Ngay từ bé mọi người luôn nói cô có một nét đẹp rất lạ, đã không để ý thì thôi chứ một khi đã nhìn thì sẽ khiến người ta khó dứt, ngày mai có lẽ là lúc dụng đến nó rồi, chỉ là không nghĩ là dùng nó cho mục đích bản thân cô cảm ghét nhất mà thôi.

- Đừng khuyên nữa, bây giờ trừ khi có phép màu nếu không thì mọi xác suất đâu cực kỳ thấp cậu biết không? Nếu ngày mai tôi được giá, tôi sẽ cố gắng trả lại số tiền này cho cậu, cảm ơn cậu đã ở bên tôi lúc khó khăn nhất,

tôi biết ơn cậu lắm Hạo Nam.

- Nancy...

Đã lâu rồi cậu ấy không gọi cô như vậy, cái biệt danh đẹp và trong sáng như thế căn bản không hề hợp với cô dù chỉ một chút.

Sau này cuộc sống của cô mù mịt thế nào, cô vẫn chưa thể tưởng tượng nổi nữa, chi bằng phó mặc cho số phận đưa cô đến địa ngục tăm tối vậy.

- Cậu về đi, đêm mai đừng đến bar, tôi không muốn cậu thấy.

...

Trong căn phòng sang trọng, tông chủ đạo là màu đen trắng, thông qua đó cũng phần nào nhìn ra được chủ nhân của nó có tính cách như thế nào.

Một thân hình cao lớn đang dựa vào thành giường, trên tay cầm một chai rượu đắt đỏ uống từng hơi liên tục, dưới sàn la liệt những bức ảnh của cặp tình nhân bị đập vỡ nát.

Một kẻ khờ khạo yêu người con gái ấy biết bao nhiêu năm đến cuối cùng lại bị khước từ dứt khoát, anh thật sự không hiểu nổi.

Hứa Nguyên Khải anh đúng thật là ngu ngốc, đàn bà trên đời này vốn dĩ cũng chỉ vì tiền mới đến với anh vậy mà anh lại tin vào cái thứ tình yêu vô bổ.

Tiền có thể khiến họ bán đi danh dự nhân phẩm kia mà, anh cười khẩy thàn khinh bỏ đến cùng cực.

Nếu nói như vậy thì vài đồng bạc đó cũng có thể mua cho anh được một cô vợ hợp đồng để vừa lòng hai ông bà nhà anh rồi.

Với tay lấy chiếc điện thoại vào danh bạ lướt lướt, anh bấm vào một dãy số rồi áp lên tai.

- Tôi có chuyện cần trao đổi với cô, tối nay gặp, tôi đón cô.

Đầu dây bên kia nói đúng một câu rồi tắt, Trương Cẩm Ngọc khó hiểu nhìn vào màn hình, thực lòng mà nói cô cũng chẳng muốn bận tâm lắm, hạnh động thân mật quá khích trong cơn say lần trước của anh vẫn còn ám ảnh đến cô đến tận bây giờ, cũng không biết anh ta muốn gì từ cô đây.

Đúng bảy giờ tối, chiếc xe của Hứa Nguyên Khải đã đậu ở gần khu trọ của cô từ lúc nào, Cô mặc tạm thêm chiếc áo khoác ngoài rồi chạy ra khỏi con

hẻm.

Con đường nhỏ bé trong ngách đó tối tăm bao nhiêu thì ánh đèn từ chiếc xe kia rọi tới lại sáng chói bấy nhiêu, đúng thật là trái ngược.

Anh nhìn bóng dáng người con gái đang tiến dần về phía mình, trông cô hôm nay thật khác với ngày đầu gặp mặt.

Hôm đó cô thật đẹp biết bao dù không cười ấy vậy mà trên người vẫn toả ra một nguồn năng lượng thật tích cực nhưng hôm nay vừa gặp anh, khoé môi cô ấy đã cong lên chỉ là đôi mắt kia lại nhuốm đầy màu u uất.

Chưa kịp mở cánh cửa xe phía sau, Hứa Nguyên Khải đã háng giọng nhắc nhở:

- Cô lên ghế đầu ngồi đi không mất công tôi lại phải đi sửa cửa.

Cô không nói gì, lặng lẽ tiến lên ghế đầu mở cửa, lần trước có thấy anh đóng cửa xe một lần rồi nên cô bắt chước theo, nhìn Hứa Nguyên Khải không nói gì chắc có lẽ cô đã làm đúng.

Chiếc xe cũng nhanh chóng rời khỏi căn trọ rồi tấp tễn chuyển hướng tới một nhà hàng sang trọng.

Cô leo đèo theo anh tới tầng cao nhất, tại nơi này có thể nhìn bao quát được toàn bộ trung tâm thành phố hoa lệ.

Có năm mơ cô cũng chưa từng mơ mình được đặt chân tới nơi này chứ đừng nói là sự thật.

Khẽ cúi xuống nhìn bộ đồ xuề xòa mình đang mặc mà không khỏi chạnh lòng, nó thật sự quá đối lập.

Trong căn phòng này chẳng có ai ngoài cô và Hứa Nguyên Khải, đến giờ Trương Cẩm Ngọc vẫn chưa hiểu lí do anh ta đưa cô tới đây làm gì nữa, toan định hỏi thì anh cất tiếng:

- Menu trên bàn, cô chọn món đi.

Cô cẩn môi nhìn anh không đáp rồi nhìn vào chiếc iPad hiện đầy món ăn đẹp mắt, cô không dám gọi, thậm chí còn không dám ở đây nữa vì mỗi một

thứ thuộc về nơi này nếu đầu quy ra thì hơn cả tháng lương của cô.

- Không cần phải ngại ngần như thế, cô đến với tư cách là khách của tôi, tất nhiên tôi phải thiết đãi cô rồi, nào ngồi vào bàn đi.

Nói rồi anh tiến đến kéo ghế cho cô, đồng thời đi về phía đối diện ngồi xuống.

Anh vươn tay lấy chiếc iPad đặt một số món rồi chốt luôn vì anh biết có đưa cho cô gái này thì chắc cũng nhìn giá mà đắn đo hàng tiếng đồng hồ. Một lát sau đồ ăn được mang lên, hương thơm chiếm lấy cả căn phòng, Trương Cẩm Ngọc ngẩn ngơ nhìn con thiên nga được làm bằng củ hành tây và bông hoa xanh đẹp mắt được cắt lát từ dưa chuột.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, quả đúng như anh dự đoán, đàn bà nhìn thấy những thứ đắt đỏ đầu hoa hết cả mắt lên, cô ta cũng chẳng ngoại lệ. Dùng bữa xong, Hứa Nguyên Khải đưa cho cô một bản hợp đồng.

Cô tò mò cầm đọc thử, dòng chữ "hợp đồng hôn nhân" ngay lập tức đập vào mắt.

- Đây là...

- Kết hôn với tôi ba năm, cô sẽ có những gì cô muốn.

Tiếng nói vừa cất lên, Trương Cẩm Ngọc như không tin vào tai mình, ý của anh ta là đang muốn làm giao dịch hôn nhân với cô sao? Chẳng phải Hứa Nguyên Khải có một cô người yêu kia mà, hà cứ gì lại phải làm hợp đồng này với cô chứ?

- Tôi biết cô thắc mắc đi đâu gì nhưng chẳng sao cả, nào, nói đi tôi sẽ đáp ứng.

- Kể cả tiền?

- Đúng

- Tôi muốn năm tỉ

Cô đánh liêu nói ra con số mình cần bởi đây không khác gì một chiếc cọc trong dòng lũ đang chảy xiết cả, nếu phải đánh đổi cô thà rằng đánh đổi ba năm thanh xuân của mình còn hơn là bán xác cho mấy lão già háo sắc ngày mai.

Dẫu vậy giờ đây trái tim Trương Cẩm Ngọc đang muốn nhảy ra khỏi lồng

ngực bởi cô sợ, nhớ anh ta đổi ý thì...

- Thành giao.

Nước mắt cô rơi ngay sau câu nói kia, Hứa Nguyên Khải bây giờ đây trong mắt cô chính là một vị ân nhân, cô không cần biết anh lấy cô vì mục đích gì, sau này sẽ đối xử với mình ra sao nhưng giây phút này cô thật sự biết ơn người đàn ông này.

- Cảm ơn anh nhiều lắm.

- Vậy thì nhanh chóng kí vào đi.

Khoảnh khắc cô đặt bút, trong lòng anh chỉ toàn là sự khinh rẻ, đúng là đờng tì ền có thể khiến một cô gái như Trương Cẩm Ngọc bán đi tự trọng bản thân, bán rẻ nhân cách để đổi lấy.

Loại người háms lợi như cô ta nếu không thể làm lung lay ý muốn rời đi của Diệu Hy thì căn bản với anh mà nói chẳng có giá trị gì để lợi dụng, cũng chẳng đáng một xu, quá rẻ mạt.

Chương 17: 17: Liệu Ngày Mai Có Nắng

Trương Cẩm Ngọc kí xong xuôi thì nhìn bản hợp đồng một hồi lâu, tờ giấy này mỏng manh như vậy nhưng lại là một chiếc lồng giam giữ ba năm thanh xuân của cô.

Trên đời này có những chuyện sinh ra đã có quy luật, vật chất quyết định ý thức chẳng hạn, cô mặt dày hỏi anh:

- Ngày mai anh có thể đưa tiền luôn cho tôi được không?

Hừ, người phụ nữ này gấp gáp đến thế sao? Rồi cuộc cô ta thêm thuồng mấy đồng bạc lẻ này đến mức nào mà lại vội vàng tới vậy chứ? Cũng chẳng sao cả, anh đáp ứng được.

- Bây giờ tôi chuyển luôn cho cô cũng được, ngày mai tôi đưa cô về gặp bố mẹ tôi lần nữa, lần này cô không cần đóng kịch đâu vì tôi biết chắc họ sẽ nhất định chấp nhận cô.

Cô đưa mắt nhìn anh, thái độ hồ hững của Hứa Nguyên Khải khiến cô cảm thấy không quen, dường như so với lần đầu gặp mặt đã khác đi rất nhiều. Một lúc sau điện thoại khẽ rung, cô biết con số khổng lồ ấy đang chuyển vào tài khoản của mình.

- Cảm ơn

Câu nói kia lọt vào tai anh không khác gì một lời trào phúng.

Anh thà rằng cô ta cảm miệng nhận lấy tiền còn hơn thốt ra mấy cái phát ngôn giả tạo như vậy.

Suy cho cùng là do anh đã đánh giá quá cao loại đàn bà rẻ rúng như cô ta, bây giờ đây đến thở chung một bầu không khí với Trương Cẩm Ngọc cũng làm anh khó chịu.

Hứa Nguyên Khải chán ghét nhìn cô tỏ ý muốn về, người con gái trước mặt cũng dường như đoán ra được ý tứ nên ngỏ lời trước.

- Bây giờ cũng muộn rồi, tôi còn chuẩn bị cho ngày mai nữa, anh không cần đưa tôi về đâu.

- Tối mai đúng giờ là được.

Hừ, cô ta nghĩ mình đủ cao quý để anh đưa về sao? Ảo tưởng.

Hứa Nguyên Khải xoay người nhìn thành phố, mặc kệ cô gái kia đang rảo bước xuống dưới.

Tầm mười lăm phút sau, khi chắc chắn Trương Cẩm Ngọc đã bỏ đi anh mới lái xe về nhà riêng.

Cũng không biết quyết định vội vã này có làm cho cô ấy quay đầu không nữa...

...

Sáng sớm, khi bình minh còn chưa kịp ló dạng cô đã thức giấc ra bên xe.

Hôm nay Trương Cẩm Ngọc bắt một chuyến sớm chẳng phải chiếc xe quen mà cô hay đi nên cũng có vài phần lạ lẫm.

Thời gian gấp gáp cô muốn giải quyết càng nhanh càng tốt, nên đến gần trưa đã có mặt ở nhà.

Trương Cẩm Ngọc nhắc máy liên hệ với Triệu Lâm hẹn gặp ở chốn cũ, sau hôm nay tất cả sẽ lại trở về với ngày tháng hạnh phúc mà cô hằng ao ước. Đứng đợi khoảng tầm năm phút thì Triệu Lâm có mặt, hắn nhìn cô rồi cười giả lả:

- Gặp tao để hoãn thêm à, tao cho hoãn đấy nhưng mà tao tính thêm lãi, không dùng phần trăm cũ nữa đâu.

Từ giờ trở đi tăng lên...

- Tôi đến để trả nợ, cho tôi số tài khoản đi.

Triệu Lâm hoài nghi nhìn cô nhưng tay vẫn đưa ra mã QR.

Một lúc sau, có một dòng số không lồ hiện lên, không ngờ lần này cô ta lại nói thật.

- Từ nay không còn nợ nần gì nữa, mong rằng sau này không bao giờ nhìn thấy ông nữa.

Triệu Lâm nắm chặt lấy chiếc điện thoại cười khẩy nhìn cô một lượt, trong lòng còn đang thầm đánh giá vài ba ngôn từ không mấy tốt đẹp.

Vốn dĩ còn định ép cô ta gả cho đứa con trai có vấn đề về thể chất kinh của mình để sinh con nối dõi nhưng xem ra số cô ta không được hưởng rồi.

Triệu Lâm nhếch mép đáp:

- Cô nghĩ tôi muốn gặp nhà cô nhiều à.

Nói rồi hắn bỏ đi, khi bóng dáng ấy khuất xa, gánh nặng trong lòng của cô cũng được gỡ bỏ.

Ngày mai sẽ là một ngày nắng chứ?

Chẳng có thời gian ở bên mẹ được lâu cô đã phải nhanh chóng trở lại thành phố, trước khi đi cũng chỉ kịp dúm vào tay mẹ một ít tiền để bà mua đồ về tắm bổ mà thôi, gần đây mẹ cô cũng gầy gò quá, chắc bà cũng lo nghĩ nhiều mà ốm yếu.

Đi xe cả ngày làm cơ thể cô rã rời, khi về phòng trọ là nằm vật ra giường chợp mắt một chút, thời gian lặng lẽ trôi qua từng giây, màn đêm cũng dần kéo đến ôm ấp lấy cô gái nhỏ vào lòng.

Cái khí đông lạnh giá này cô cũng chẳng có đến một cái chăn tử tế để đắp, thứ bao bọc thân thể gầy gò kia chỉ là vài ba ngọn gió bắc buốt đến tận óc cùng đồng quần áo cũ xếp chồng lên nhau với chiếc chăn mỏng như chiếc lá phủ lấy mà thôi.

Báo thức chọt reo lên làm cô giật mình, đúng rồi, sao cô quên bết mất chuyện quan trọng kia được.

Trương Cẩm Ngọc lững thững bò dậy tắm rửa mặc quần áo, cô rửa qua mặt mình với chút nước lạnh để tươi tỉnh hơn sau đó khoá cửa trọ ra ngoài. Thông thường chủ yếu là Hứa Nguyên đến trước nên hôm nay cô cứ

lượt của anh ta luôn.

Trương Cẩm Ngọc phủ bụi trên bề gạch dưới gốc cây bằng lăng rồi ngẩng lên đó chờ anh.

Mùa đông nên loài cây này chỉ mang một màu nâu xỉn như đã chết, trên cành còn tụ lại vài chùm quả đã héo khô.

Ở dưới màn đêm, từng thân cây cành lá đều nhuộm đen, cây bằng lăng cô độc đứng sừng sững dưới bầu trời không mây.

Dường như cô và nó đều có một điểm chung thì phải chỉ có đi đâu điểm chung này khiến tâm hồn cô thật mệt mỏi.

Ánh đèn từ chiếc Rolls-Royce Boat Tail chiếu thẳng vào mặt làm người con gái vô thức giật mình, bỏ vai mảnh khảnh nẩy nên một cái.

Hứa Nguyên Khải bước ra khỏi xe nhìn cô một hồi lâu rồi nói:

- Lên xe

Giọng nói lạnh tanh vang lên như khẩu lệnh, Trương Cẩm Ngọc cũng chẳng thèm đáp trả mà lặng lẽ làm theo.

Cô biết cách đóng cửa xe luôn rồi nên cố ý mở cánh phía sau ngẩng vào đó.

Anh không bận tâm, lập tức lái xe chạy thẳng.

Một lúc sau, cô thấy xe đột ngột dừng lại ở một shop thời trang có tiếng tại thành phố.

Ánh đèn sáng trưng từ trong đó chiếu ra làm cô chói mắt, từ bên ngoài nhìn vào cũng có thể thấy được nơi này rất đầu tư.

Bao nhiêu váy vóc lụa là thiết kế riêng đẹp mê hồn, từng món trang sức, phụ kiện cũng được bày bán xếp gọn trên từng ngăn tủ.

Cô mãi mê ngắm nhìn mà bất chợt ngờ ngợ ra đi đâu gì đó:

- Bố mẹ anh gặp tôi ở cửa hàng thời trang à?

- Xuống xe

Lại cái giọng điệu ra lệnh này, nó khiến cô khó chịu thật.

Tuy trong lòng đang mắng nhiếc nhưng cô vẫn mở cửa bước xuống.

Anh rảo bước vào bên trong, Trương Cẩm Ngọc cũng lẻo đẻo chạy theo.

Chưa kịp định hình thì cô nghe thấy Hứa Nguyên Khải nói với nhân viên:

- Cô chọn cho tôi vài ba bộ đồ với trang sức hợp với cô ấy, nhanh lên, tôi đang gấp.

Chương 18: 18: Trong Mắt Anh Cô Chỉ Là Một Kẻ Hám Lợi

Cô ngỡ người, hoá ra anh đưa cô đến đây là để chuẩn bị một bộ đồ khác sao? Có vẻ như chuyến đi này anh ta khá đề tâm, cũng thật khiến cô bất ngờ.

Nhân viên lựa chọn một mẫu hot nhất ở tiệm rồi đưa cho Trương Cẩm Ngọc.

Nhìn bộ váy xinh xắn trước mặt, cô cầm lấy rồi vào phòng thay đồ.

Từng món trang sức đắt tiền cũng lần lượt được ướm lên người.

Những lớp phấn phủ, kem nền, son môi nhanh chóng áp lên lớp da mặt nguyên thuần.

Khi chiếc rèm được kéo ra, Hứa Nguyên Khải cũng đứng hình mất vài giây vì anh không nghĩ người con gái này lại mang một nét đẹp cuốn hút tới như vậy.

Chiếc váy trắng tinh khôi ôm lấy cơ thể mảnh khảnh, đôi giày cao gót tôn lên thập phần thanh lịch, cả mái tóc cũng uốn xoắn nhẹ nhàng làm cả diện mạo của cô thay đổi bất ngờ.

Hệt như khoảnh khắc của Diệu Hy năm đó.

Trương Cẩm Ngọc thấy anh nhìn mình thì có chút e ngại, cô lẽ bẽn bước đi nhưng đôi cao gót quá cao khiến cô loạng choạng.

- Cần thận một chút, toàn là đồ đắt tiền đấy.

Câu nói ấy làm cô khẽ run, nếu chiếc váy hay đôi guốc dưới chân cô có một chút tổn hại thì hậu quả thế nào cô cũng không dám tưởng tượng.

Trương Cẩm Ngọc lấy lại bình tĩnh, cô đi chậm rãi hơn, người hơi ngã về phía sau một chút thì cảm giác cơ thể cân bằng hơn rất nhiều.

Mấy đôi giày này tuy có đẹp thật nhưng lại làm khó cho cô quá.

Nhân viên gói gọn bộ đồ cũ vào một chiếc túi rồi đưa cho Trương Cẩm Ngọc, bộ đồ xinh màu được bao bọc bởi một chiếc túi của thương hiệu lớn thì nó cũng chẳng thể trở nên cao cấp, cũng như cô dắt lên mình vài bộ đồ sang chảnh cũng đâu khiến bản thân hào nhoáng hơn phần nào.

Trương Cẩm Ngọc đón lấy chiếc túi được gói gọn từ tay nhân viên rồi theo anh bước ra khỏi cửa hàng, cô còn chẳng để ý Hứa Nguyên Khải đã ngồi trên xe từ lúc nào.

Vội mở cánh cửa phía sau để chiếc túi vào rồi đặt mông ngồi xuống, toan đóng cửa thì giọng nói từ ghế trên cất lên:

- Để đồ ở đó rồi lên trên này ngồi.

Đứng hình mất mấy giây, đến khi nhận ra được người đàn ông kia nói gì thì cô bối rối lập tức xua tay:

- Không cần đâu, tôi biết đóng cửa xe rồi.

- Nhanh lên, cô không hiểu tiếng người à?

Anh ta nói như đang quát vào mặt cô vậy, tên này hôm nay nóng tính quá, tốt nhất là không nên chọc vào thì hơn.

Trương Cẩm Ngọc nhanh chóng chuyển lên ghế đầu, vừa thắt dây an toàn xong Hứa Nguyên Khải đã phóng vụt đi.

Điểm cuối cùng là một căn biệt thự nguy nga tráng lệ, chỉ nhìn thoáng qua cô cũng biết giá trị của nó không hề dừng lại ở tiền tỉ.

Trương Cẩm Ngọc mở cửa bước xuống xe, trong lòng thầm nghĩ ngay cả trời đêm có tối cỡ nào cô cũng nhất quyết không để bản thân bị đôi cao gót dưới chân quật ngã, lần đầu đi cái thể loại này đúng là thử thách độ kiên nhẫn của cô mà.

Hứa Nguyên Khải chợt đứng trước mặt, ánh mắt còn ám hiệu tỏ ý theo anh vào trong, càng may, tự dưng có cái trụ đỡ.

Cánh cửa dát vàng điêu khắc tinh xảo tự động mở ra, đôi mắt cô nhú lại vì

ánh sáng chói mắt của không gian bên trong.

Nó đẹp tựa như lâu đài trong những câu chuyện cổ tích xưa cô từng được đọc kể của chúng bạn vậy, thậm chí còn nhỉnh hơn vài phần.

Chiếc đèn chùm pha lê khổng lồ treo lơ lửng giữa trần nhà, khắp gian phòng đều trưng vô số món đá quý đắt đỏ, chỉ cần sở hữu một trong số chúng thôi cũng được khoe tênh tênh luôn rồi.

Thấy cô đang mãi mê ngắm nhìn những tác phẩm nghệ thuật mà bố mẹ sưu tầm, anh lập tức đập nhẹ vào bàn tay cô nhắc nhở, Trương Cẩm Ngọc giật mình chững đốn nhanh chóng tác phong của một cô gái nữ công giaid chánh. Hai bậc phụ huynh khoác tay nhau từ trên bậc thang bước xuống, có vẻ như họ không nhận ra cô thì phải còn cười rất vui vẻ.

Trương Cẩm Ngọc cúi đầu chào họ một cái, mẹ anh nâng môi hài lòng đáp lại:

- Các con ngồi vào ghế đi.

Hai ông bà Hứa rảo bước ra phòng khách, không quên dặn thím Loan pha bốn tách trà hoa cúc mang ra.

Trương Cẩm Ngọc bám lấy cánh tay Hứa Nguyên Khải lững thững đi phía sau, chợt cô mất đà suýt ngã, cũng may anh đỡ lại kịp.

Anh còn không quên dành cho cô ánh mắt cảnh cáo

- Đi đứng cho cẩn thận vào, thật mất mặt.

Cô nhìn anh mím môi không đáp, từ bé tới lớn đã bao giờ cô đi giày cao gót đâu, lần đầu đi đã cố gắng không vấp ngã nhưng thật sự khó quá đi mất.

Mãi mới có thể yên vị trên chiếc ghế sofa, Trương Cẩm Ngọc thở ra một hơi yên tâm phần nào.

Hứa Nguyên Hoàng biết con trai dẫn người tới có đi đâu ông không nghĩ lại nhanh tới vậy nên tò mò:

- Con bé tên gì vậy con, sao lại đột ngột quá?
- Cô ấy bố mẹ từng gặp rồi, tên Trương Cẩm Ngọc.

Hai ông bà Hứa hoài nghi nhìn cô, đây chẳng phải là cô bé phá bữa ra mắt đạo nọ sao? Trông thật như hai người khác nhau vậy.

Thằng bé này cũng thật biết cách làm hai ông bà già này phì cười.

Cũng may hôm ấy Trần Huệ Như bà cứng, nếu không người người này đây lại là con ả diễn viên không biết liêm sỉ kia rồi.

- Cẩm Ngọc con ở đâu vậy?

Toan định trả lời thì anh lập tức chen ngang

- Cô ấy ở ngoại ô thành phố.

Đôi mắt cô mở to nhìn anh, rõ ràng Hứa Nguyên Khải đang nói dối, anh ta thậm chí còn chưa biết gia cảnh nhà cô nữa mà, rốt cuộc đang muốn làm gì vậy?

- Vậy nhà con có mấy anh chị em?

- Dạ con có hai em gái ạ.

Nãy giờ cô e ngại nên chưa nhìn thẳng vào mặt mẹ anh, còn lần trước do say nên mờ mờ ảo ảo không rõ ràng.

Câu trả lời kia cũng là lần đầu cô chạm ánh mắt bà để nói chuyện, ngay lập tức Trương Cẩm Ngọc đứng hình vài giây, đây chẳng phải người phụ nữ cô nhất được sợi dây chuyền sao? Không ngờ lại là mẹ của Hứa Nguyên Khải.

Có vẻ bà cũng nhận ra cô nên đành tử có phần mở rộng:

- Con là cô bé nhất được sợi dây chuyền cho cô đúng không?

- Dạ...

- Cũng may là có con, đó là sợi dây chuyền trao cho con dâu bao đời nay của nhà họ Hứa, hôm đó cô cần đi sửa để tối trao cho người con gái Nguyên Khải dẫn về nhà, không ngờ thằng oắt này lại phá.

Mà tính ra suy đi tính lại cũng là trao cho con luôn rồi.

Trần Huệ Như cười hiên ngang, ngay khoảnh khắc bà nhận ra cô chính là

người hôm đó nhất định sợi dây chuyền thì bà cũng mặc định trai bà đã chọn được đúng người, nhất định phải giữ cho chắc cô bé này. Hứa Nguyên Khải nhếch mép khinh khỉnh, hoá ra anh ta cũng quá coi thường Trương Cẩm Ngọc rồi.

Đến người kĩ như mẹ anh cô ta còn dám tiếp cận nữa mà.

Đợi thời gian nữa hôn lễ diễn ra, nếu sức hút của cô ta không kéo nổi Diệu Hy về bên anh thì cũng chỉ là một con cò vô dụng.

Không thể ở trong môi trường giả tạo này nữa, anh xin phép bố mẹ ra ngoài một lát, bỏ mặc cô ngồi bơ vơ ở đó một mình.

Trần Huệ Như gọi cô lại chỗ bà hỏi han:

- Con cưới thằng Khải làm bác vui lắm luôn, con thích gì, có thích nhà không? Hay xe để bác sang tên cho.

Cái gì cơ? Cái đầu cô hơi nhức nhức rồi, nhưng dù sao cũng chỉ là hôn nhân hợp đồng, cô cũng chẳng xứng với những thứ ấy.

- Dạ, con không cần đâu bác, có anh Khải là đủ rồi bác ạ.

- Cô cười trừ, bịa tạm một lí do từ chối.

- Con bé này, thằng Khải nó khác, hay bác sang tên cho mảnh đất nhé!

Thích đất không?

Bất chợt từ ngoài cửa vọng vào một âm thanh trầm thấp đến lạnh người:

- Bố mẹ không cần phải tốn tiền cho cô ta đâu.

Chương 19: 19: Thành Kiến

Thân ảnh người đàn ông cao lớn bước vào, trong đáy mắt còn hiện lên nửa tức giận nửa bất mãn xen kẽ.

Giọng nói trầm thấp của anh cất lên làm cô thở ra một hơi nhẹ nhõm bởi anh ta xuất hiện rất đúng lúc.

- Ý con là sao? Mẹ cho vợ tương lai của con một chút quà thôi mà.

Hứa Nguyên Khải liếc mắt nhìn sang người con gái đang ngỡ ngàng đó đầu cô ta chẳng nhìn mình mà khinh khỉnh, mới ngỡ có vài phút thôi mà đã môn men đến khối tài sản này rồi, đúng là chẳng phải dạng vừa.

- Sau này cô ấy lấy con rồi thì cái gì của con cũng là của cô ấy thôi, mẹ không cần phải cất công như vậy đâu.

Con cũng xem rồi, ba ngày nữa là ngày đẹp thích hợp cưới xin.

Với lại việc chuẩn bị cho đám cưới con trông cậy vào mẹ đó, con cũng không có kinh nghiệm.

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng thực chất là anh căn bản không để tâm, cái anh cần chỉ là chống chế và tìm mọi cách để kéo người thực sự yêu về bên mình mà thôi.

Sau khi nhận được cái gậy đầu tán thành của Trần Huệ Như, anh lập tức kéo Trương Cẩm Ngọc ra xe vừa phóng đi, vừa mắng nhiếc cô thậm tệ:

- Cô đúng là loại đàn bà tham lam, đừng hòng mong nhận được một xu một cắc nào tự mẹ của tôi nghe rõ chưa.

Ban này cứ nghĩ anh ta xuất hiện để giải vây cơ, hoá ra không phải như vậy.

Người đàn ông này có vẻ như rất có thành kiến với cô thì phải.

- Anh hiểu lầm rồi, tôi không phải...

- Cầm đi.

Trương Cẩm Ngọc mím chặt môi, cô chẳng dám cất tiếng giải thích nữa, không khí trên xe cũng vì đó mà âm u đáng sợ.

Dù sao cũng không phải lần đầu tiên bị người khác nghĩ về cô như vậy, thêm vài người nữa cũng chẳng sao...Thực ra mà nói, nếu không có Hứa Nguyên Khải thì tối hôm nay nơi mà cô đang đứng không phải là một căn biệt thự nguy nga mà là sân khấu của một quán bar đầy tiếng nhạc xập xình nhúc nhúc, đầy rẫy những tên đàn ông vung tiền coi phụ nữ như một món hàng để mua bán.

Suy cho cùng, đến bản thân cô còn tự khinh rẻ mình nữa huống chi là một người ngoài, thậm chí người ngoài ấy có khi còn nhiều lần thấy cô tiếp rượu cho khách tại quán bar quen, khó trách anh ta lại có ánh mắt như thế. Dù sao cuộc đời này của cô cũng sắp có biến động, biến động ấy cũng không biết là lành hay dữ nữa.

Trương Cẩm Ngọc nhìn trời đêm qua cánh cửa kính ô tô, đêm nay không có sao, cũng chẳng có mây, cô thích nhất là bầu trời như vậy, nó vắng lặng và an tĩnh còn có cả sự cô độc.

Một người lạ thông thường thấy khung cảnh ấy sẽ dấy lên một nỗi sợ vô hình còn cô đến sợ cũng chẳng được phép.

Không biết xe dừng từ lúc nào, khi cô định thẩn lại thì đã thấy cây bàng lẳng lơ xác trước mắt.

Trương Cẩm Ngọc tháo dây an toàn rồi cầm túi đồ bước ra khỏi xe, lúc chuẩn bị quay về trong, cô không quên cảm ơn và tạm biệt anh trước khi ra về chỉ có đi đầu đáp lại là sự im lặng kèm với tiếng gió rít ngoài trời, Trương Cẩm Ngọc đành cười gượng rồi xoay người bước đi.

Bất chợt đế của chiếc cao gót bên chân phải vấp phải chiếc lỗ hổng nhỏ bên đường làm cô vấp ngã.

Cơn đau ập tới khiến cô nhăn mặt, lần đầu vấp khi đi giày cao gót đúng là buốt đến tận óc, lúc này cô thật sự phục những cô gái xinh đẹp catwalk trên

sàn diễn quá.

Gắng gượng ng ồi dậy mà mỗi lần nhích người thôi là một lần đau đến khuôn mặt trắng bệch, đôi giày này đế còn cao nữa, cô rất lo nó bị hỏng. Mãi mới có thể đứng lên được một chút thì lại bị cơn đau quật cho lần nữa.

Trương Cẩm Ngọc đưa tay ôm lấy chân mới phát hiện bản thân bị bong gân luôn rồi.

Cô tháo cả đôi giày cao gót ra gắng đứng dậy một lần nữa khập khiễng bước đi.

Cả cơ thể lúc này như bị điện giật, cơn đau tăng vọt mỗi khi chân chạm đất, nó chợt làm cô nhớ đến thửa đầu mới lên thành phố một mình chạy trong mưa đến sưng chân nhưng chẳng có ai ở bên, lúc này đây cũng như vậy.

Lê bước đến hẻm, cô chợt nghe thấy tiếng nói:

- Con Ngọc cuối trợ mình đó, hôm nay con được đại gia đưa về kia, lần đầu gặp đã biết là thể loại gì rồi, làm đi thì cứ nói ra, tỏ ra thanh cao, giờ thì hay rồi.
- Cái bộ váy cô ta mặc và đôi cao gót xách tay đó là hàng hiệu đó, mỗi cái cũng ghê gớm thật, chẳng hiểu anh chủ lúc nào cũng thiên vị cô ta, chắc là có tí nhan sắc, mà cũng nào có đẹp để gì cho cam.
- Em chấp làm gì với cái loại đấy, nghèo nàn còn làm như mình có giá lắm. Vô số những lời phỉ báng lần chui vào tai cô rồi đọng lại trong tâm trí.

Hoá ra từ lâu cô đã bị người đời khinh rẻ chỉ là lần này được mắt thấy tai nghe từ chính hàng xóm ngày ngày trò chuyện thân thiết như người thân mà thôi.

Nó đau quá, đau hơn cả vết bong gân đang dần bầm tím lại ở dưới chân.

Giờ đây, trái tim cô lại co hẹp thêm một chút, chẳng dám mở lòng, chẳng dám tin tưởng ai.

...!

Chỉ còn ba ngày nữa Diệu Hy sẽ lên máy bay sang Ý, rõ ràng là sắp đạt được mong ước bấy lâu nhưng không hiểu sao cô lại thấy bất an, cũng không biết quyết định này liệu có đúng đắn hay không nữa.

Chợt có tiếng chuông cửa, Diệu Hy mở chốt bước ra, là một người giao hàng.

Diệu Hy kí nhận rồi đón lấy kiện hàng, cô vào phòng mở ra thì là một chiếc hộp nhỏ, bên trong đựng chiếc nhẫn hôm trước Hứa Nguyên Khải cầu hôn.

Bên cạnh còn có cả một bức thư nữa, cô vội mở ra xem nội dung.

" Hy Hy của anh!

Đây là lần đầu tiên anh viết thư cho một người con gái, anh cũng rất ngại ngùng nhưng chẳng sao cả vì người đó là em.

Em còn nhớ không? Ngày mà em lên máy bay cũng là ngày kỉ niệm yêu nhau của chúng ta.

Anh nhớ mãi hình ảnh cô gái vô tình đổ cafe vào áo anh, đôi mắt cô ấy rất đẹp, rất hiền, trong sáng như một vị thiên sứ vậy.

Lần đầu gặp em anh đã bị thu hút, thậm chí khi ấy trong đầu anh đã mặc định em sẽ là vợ anh sau này nữa.

Hy Hy, ngày em lên máy bay cũng là anh hôn lễ của anh được diễn ra.

Anh trao lại cho em chiếc nhẫn này, hôm ấy chắc có lẽ đã là cơ hội cuối cùng của hai chúng ta rồi, nếu em đến, anh lập tức sẽ bỏ tất cả lại để em là cô dâu của anh còn nếu không anh thực sự sẽ cưới một người khác không phải em trên lễ đường.

Anh không cần em phải nổi tiếng hay gì đó vì anh có thể đáp ứng mọi thứ cho em, anh mong em hãy suy nghĩ kĩ.

Người gửi

Khải Khải "

Đọc xong những dòng trên, Diệu Hy đứng hình mất vài giây, cô nhìn cái "nhẫn kim cương giả" anh gửi qua cho mình mà cười khẩy.

Cô không hiểu sao người đàn ông này lại cố chấp đến thế, bây giờ anh ta có khác gì là cóc ghẻ muốn với lấy thiên nga như cô không chứ, dăm ba lời sến sẩm này cô thật sự ngấm không nổi.

Diệu Hy cất gọn hộp bưu kiện lại để vào tủ, tiếng chuông cửa lại một lần nữa làm phiền cô, Diệu Hy mở trong sự bức tức.

Nhưng khi cánh cửa thật sự mở ra, khuôn mặt cô lập tức biến sắc:

- Đ...đạo diễn Vương Huy, anh tới đây làm gì vậy? C...!chẳng phải tôi đã đáp ứng cho anh rồi hay sao?

Vương Huy chốt cửa cười giả lả, hấn ôm lấy cơ thể cô hít một hơi.

- Thơm thật.

Đôi mắt cô mở to, kinh hãi đẩy người đàn ông to béo kia ra lấp bắp:

- Đ...đừng mà, tôi chưa tắm.

- Tốt nhất em nên biết đi đâu, đàn bà tôi không thiếu, cơ hội của em đừng quên là do tôi tạo ra, tốt nhất là không nên chống đối Vương Huy này, em hiểu chứ.

Đôi bàn tay cô buông thõng, một giây sau Vương Huy lao vào cô như hổ đói, ông ta như thú điên xé tan nát bộ váy mỏng cô đang mặc trên người.

Sự tủi nhục này, đến cả đời cô cũng chẳng thể gột rửa, chỉ có thể dùng nước mắt xoa dịu đi nỗi đau thể xác lúc này.

Mỗi một cú huých mạnh là cả người Diệu Hy như muốn vỡ ra trăm mảnh nhưng cái mà cô có thể làm là chỉ có thể cắn răng chịu đựng, chỉ có chịu đựng thì tương lai của cô mới có thể rộng mở.

Chương 20: 20: Tương Lai Sau Đây Là Màu Gì

Giữa đêm khuya tĩnh mịch, Trương Cẩm Ngọc ng ỡ tựa vào thành giường xoa bóp cổ chân đang nhức.

Cả ngày mệt mỏi cô chỉ muốn ng ả lưng đánh một giấc ngon lành đến sáng ấy vậy mà lại bị cơn đau này tát cho tỉnh. Đưa mắt nhìn đôi giày cao gót xinh đẹp được xếp gọn trong góc mà cô kh ẽ thờ dài.

Có ch ằng những thứ không phù hợp với mình thì có cố gắng cũng ch ằng được.

Chợt tiếng chuông điện thoại reo lên, Trương Cẩm Ngọc ch ằng thềm nhìn ai đang gọi mà nh ấc máy luôn.

- Alo, ai vậy?

- Nancy, nay cậu không đến bar à? Lý Cường hỏi mãi.

Hoá ra là Hạo Nam, cũng tốt, đang có chuyện c ần nói với cậu ấy.

- Ừ, mình giải quyết được chuyện của mình rồi, mình cũng biết chuyện này đột ngột nhưng cậu có thể nói với anh ấy là từ mai mình sẽ không đi làm ở đây nữa được không?

Tuy thắc mắc nhưng như vậy vừa hay hợp ý h ắn , cô bạn này của h ắn không phải chôn vùi cả cuộc đời này trong vũng bùn tăm tối ấy.

- Đơn giản thôi, tôi nói cái là Cường đ ồng ý liền.

Khoé môi cô cong lên kh ẽ, rồi hít một hơi sâu lấy hết can đảm nói với h ắn:

- Ờ...mình sắp kết hôn rồi.

Hạo Nam đang nằm trên giường nghe câu nói kia lập tức ng ỡ dậy, h ắn không tin vào tai mình nên hỏi lại:

- Cậu bảo gì cơ? Cậu buồn nôn á.

- Mình sắp kết hôn.

Không, không thể nào, ai cưới chứ riêng Trương Cẩm Ngọc cưới hẳn không bao giờ tin.

Người ế chồng ế chơ như cô ấy thì kết hôn cái nỗi gì.

- Cậu...!Cậu đùa à, ai thần kinh mà đi cưới cậu vậy hả? Người yêu chưa có, đại học còn chưa học xong nữa mà.

Cô biết hẳn sốc, cô cũng sốc nữa mà nhưng biết sao giờ, số phận an bài cả rồi.

- Thằng nào thần kinh rước cậu vậy? H...hay nó dám làm cậu có thai rồi, nói đi tôi đi đâm thằng đó, mất dạy quá rồi, cậu có thể tha thứ nhưng tôi thì không nhé.

Hạo Nam nghĩ đến cả trường hợp này luôn rồi sao, cô bất giác bật cười, những câu nói kia tuy chỉ toàn là mắng chửi nhưng nó lại ấm lòng đến lạ thường, chí ít vẫn còn cậu ấy quan tâm đến cô.

- Hôm này, tôi kết hôn với bạn cậu, anh ấy là người giải quyết cho tôi số tiền kia đó.

Khoé môi hẳn giật giật, trong đầu lúc này hiện lên hình bóng của một người đàn ông.

- Đừng nói là Hứa Nguyên Khải nhé.

-...

Toi thật rồi, cô bạn của cô dính đến hẳn thật rồi.

Những người chơi chung với Hứa Nguyên Khải lâu năm đâu có ai không biết anh nặng tình với cô diễn viên kia thế nào chứ, Trương Cẩm Ngọc đột nhiên lại cưới anh ta thì chắc chắn liên quan đến cô ả Diệu Hy đó rồi.

Số cô bạn này của hẳn đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà.

Thở dài một hơi bất lực, bây giờ cũng chỉ có thể chúc phúc cho Trương Cẩm Ngọc yên bình mà sống thôi.

...!

Đêm qua cũng không biết cô đã thiếp đi tự lúc nào, vết thương cũng đỡ đôi chút, Trương Cẩm Ngọc bật dậy sau một đêm dài.

Cô vẫn còn cân nhắc về việc bản thân có nên tiếp tục đi học tiếp hay không bởi gần một tháng nay đã không tới trường rồi.

Đã quá lâu cô chưa được nhìn cuộc sống một cách chậm rãi thế này, trước đây mãi mê học tập và làm việc khiến bản thân chẳng có thời gian, hôm nay mới thấy hoá ra buổi sớm có sương mai thật đẹp, tiếng chim hót cũng thật hay và cả tiếng con người trò chuyện gần ấy cũng gần gũi như khi xưa cô ở quê nhà vậy.

Chỉ là vài hôm nữa, cô chẳng còn là chủ căn trọ gắn bó mấy năm này cũng có chút nhớ.

Tuy rằng nơi đây chỉ toàn chứa chấp kí ức buồn tủi nhưng nó lại để ấn tượng sâu sắc trong cuộc đời của cô, có khi đây mới là kỉ niệm đẹp nhất thì sao? Ai biết được tương lai sau này sẽ là màu tươi hay màu tối chứ. Tiếng gõ cửa phòng làm cô giật mình, vội bám vào thành giường để đứng dậy rồi nhảy lò cò mở chốt, là anh ấy, trên mặt còn tỏ rõ vẻ khó chịu và tức giận.

- Thời gian này tôi rất bận, cô biết đi đâu thì mở điện thoại ra xem chút đi, phiền phức thật.

- Xin lỗi, nó hết pin.

Hứa Nguyên Khải không muốn nghe giải thích, anh gằn giọng:

- Nhanh lên, ra xe đi.

Anh vừa nói xong câu đó thì lập tức bỏ đi, dẫu sao nơi này đối với anh cũng chẳng mấy tốt đẹp.

Khó khăn khắp khiêng từng bước chân chuẩn bị đi, cô cũng chỉ kịp mang chiếc điện thoại, sạc và chiếc áo khoác mỏng rồi ra xe.

Cũng không biết anh ta định đưa cô đi đâu nữa.

Sự bực dọc làm anh chẳng để tâm tới mọi thứ, cô vừa lên xe đã lập tức phóng đi.

Cổ chân đập vào thành xe làm khuôn mặt cô tái nhợt vì đau, tên này đúng là biết cách hành hạ người khác, cái chân đáng thương này không biết đến bao giờ mới yên ổn mà lành nữa.

Xe dừng trước một cửa hàng váy cưới nhỏ, Hứa Nguyên Khải mở cửa xe kéo cô vào bên trong, cơn đau nhanh chóng ập tới khiến cô nhăn mặt

- Đi từ từ thôi, anh điên à.

- U', điên đấy.

Tên khốn khiếp, cô thật sự rất muốn đâm vào mặt anh ta để thoả cơn tức lúc này.

Vừa vào trong anh đã ép cô chọn váy cưới, đột nhiên cô lại cảm thấy anh thật dở hơi.

Gấp gáp như vậy chỉ để chọn váy cưới sao?

- Chọn nhanh lên, lâu thế!

Hứa Nguyên Khải hối thúc làm cô buồn cười, trông mặt anh chẳng có gì gọi là cam tâm tình nguyện tới đây một chút nào, cảm giác như đang bị ép vậy.

Đã thế cô cứ lì ở đây cho anh ta suốt ruột.

Thấy thái độ llem ề của Trương Cẩm Ngọc, anh rất mất bình tĩnh.

Nếu không phải bà mẹ yêu dấu nằng nặc đòi anh đưa cô ta đi chọn váy thì còn lâu anh mới đoái hoài đến.

Một kẻ tham lam như Trương Cẩm Ngọc đúng thật rất biết cách làm người ta chán ghét.

Không thể chịu đựng được nữa, anh tiện tay lấy một chiếc r ồi kêu nhân viên gói lại.

Dù sao cũng chỉ là một cái đám cưới hình thức, còn chưa chắc cô dâu có thật là cô ta nữa không, một chiếc váy rẻ tiền quá hợp với Trương Cẩm Ngọc r ồi còn gì.

Trên đường về, anh nhàn nhạt sắp xếp mọi chuyện:

- Bằng mọi cách ngày mai cô đưa người thân của cô lên thành phố này đi.

- Tiện tay đưa cho cô một mảnh giấy nhỏ r ồi nói tiếp:

- Đây là địa chỉ nhà tôi đã chuẩn bị sẵn, chiều mai tôi sẽ đưa bố mẹ tôi đến đó để hai gia đình gặp mặt.

Với cả bản hợp đồng hôn nhân tôi đã photo, cô đọc kỹ đi ều luật một chút,

có gì thắc mắc thì hỏi tôi.

Cô nhìn anh gật đầu một cái sau đó nhìn vào bản hợp đồng Hứa Nguyên Khải vừa đưa.

Điều luật cũng vừa hay rất hợp ý của cô, đọc sơ qua chủ yếu là tôn trọng quyền riêng tư của nhau là chính.

Chỉ có một điều khoản có vẻ gò bó là cô phải nghe lời anh và được sự chấp thuận của anh mới được thực hiện.

Dù trong lòng có bất mãn nhưng với số tiền mà anh trao đổi thì quả thực cũng rất hợp lý.

Thôi mặc kệ vậy, dẫu sao cũng chỉ có ba năm...

Chương 21: 21: Hôn Nhân Hợp Đồng Thế Nào Mà Chẳng Được

Chiều hôm đó cô lại bắt xe về quê, bản thân biết chắc khi nói tin này với mẹ thì bà cũng rất bất ngờ.

Quả thực cô dự đoán chẳng sai, bà sốc lắm.

Cứ nghĩ mẹ sẽ trách mắng mình đủ đi đâu nhưng lại không phải, bà chỉ thở dài một hơi rồi nói:

- Trong ba đứa con gái mẹ biết con là đứa chịu nhiều thiệt thòi nhất và cũng hiểu chuyện nhất.

Mẹ không hiểu tại sao con lại quyết định vội vàng như vậy nhưng dầu sao mẹ có cản cũng chẳng được.

Hôm nay con về đây thì còn là con gái của mẹ còn sau này con đã là dâu nhà người ta rồi.

Nước mắt bà Hạ chảy dài, bà biết tính con gái của bà, một khi nó đã quyết định thì dù có mắng chửi cũng chẳng cản nổi.

Chỉ là con bé còn trẻ quá, bà chẳng nghĩ nó sẽ lấy chồng vào thời điểm này.

Còn nhớ ngày mà con gái bà lên xe để tới thành phố học tập còn nói rằng sẽ cố gắng lấy được bằng giỏi, sau đó ra trường kiếm một công việc lương cao để giúp đỡ cho mẹ nữa.

Đôi mắt sáng rực nhiệt huyết lúc đó giờ đây cũng bị cuộc sống này quật đến cạn kiệt.

Trương Cẩm Ngọc ôm lấy mẹ, cô khóc, khóc như một đứa trẻ.

Rất lâu rồi chưa được tháo bỏ lớp mặt nạ hình mặt cười để thoải mái mỉm máo với bất kì ai.

Hôm nay có lẽ là lần cuối cô được bé lại trong vòng tay của mẹ, để mẹ ôm lấy, mẹ vỗ về an ủi cô.

- Sau này con làm dâu, thì nhịn lấy một chút để được yên ổn con biết không.

Mẹ biết lấy chồng thành phố không dễ dàng gì, người ta có thể sẽ khinh thường con nhưng con nhất định phải giữ được cốt cách của bản thân, nhà chúng ta tuy nghèo nhưng không được hạ thấp danh dự, biết không? Cô nhìn mẹ mình uất ức chẳng cất nổi thành lời, danh dự của cô đã trao đổi cho cả ba năm thanh xuân này rồi, bây giờ có khác gì một con búp bê rách mặc cho người ta chà đạp chứ.

Đến bản thân mình cô còn tự khinh thì mong cầu gì ai.

Ấy vậy nhưng khi thấy ánh mắt hi vọng của mẹ, Trương Cẩm Ngọc miễn cưỡng gạt đầu để bà yên tâm.

Hoàng hôn phủ đầy trên con đường làng quen thuộc, Cẩm Vân, Cẩm Đan chở nhau đi học về ríu rít chuyện trò vui vẻ.

Khi chúng nhìn thấy cô có mặt ở nhà thì vui lắm, cứ kể biết bao nhiêu là chuyện chẳng dừng.

- Mai với ngày kia được nghỉ, hai đứa có thích lên thành phố chơi không?

Âm thanh phấn khích ùng loạt vang lên:

- Có ạ, trên thành phố có vui không chị?

- Thành phố có nhà cao lắm, cao như chạm đến tận mây luôn, có nhiều đồ ăn ngon nữa với cả công viên nè, sở thú, cả khu vui chơi nữa cơ.

Đôi mắt Cẩm Đan sáng rực, con bé chưa từng được đi những nơi như vậy bao giờ cả.

- Woa, em muốn lên thành phố.

Khoé môi cô khẽ cong lên, bàn tay gầy xoa đầu đứa em gái nhỏ trao vội

một lời hứa:

- Được, ngày mai chị sẽ đưa em lên, nhớ phải ngoan đó.

Bữa cơm tối nhanh chóng được bày ra, ánh đèn dây tóc nhuộm vàng cả không gian.

Không hiểu sao dù mọi chuyện đã được giải quyết nhưng trong lòng cô lại có bão ngầm, khung cảnh này vô tình khiến tâm trạng bất an của cô suốt mấy hôm nay có phần dịu lại rất nhiều.

Có lẽ khi ở cạnh gia đình con người ta mới có cảm giác bình yên thực thụ. Màn đêm phủ đầy trên cây cau già..Trên chiếc giường nhỏ hẹp, bốn mẹ con cô cố gắng chen chúc nằm ngủ để ngày mai bắt xe đi sớm.

Tiếng thở đều đều của mẹ và các em hoà vào bóng tối.

Trương Cẩm Ngọc xoay người vào tường mãi không ngủ được.

Cẩm Vân như thế biết chị gái mình có tâm sự nên con bé quay sang hỏi cô:

- Tại sao chúng ta lại lên thành phố vậy chị?

Nghe thấy câu hỏi của em gái cô khẽ giật mình, vô thức trở mình ôm con bé vào lòng thủ thủ:

- Nhà chúng ta sắp có thành viên mới đó, anh ấy ở thành phố, tương lai sẽ là anh rể của em, ngày mai nhà chúng ta và nhà anh ấy sẽ gặp nhau.

Cẩm Vân dường như hiểu ra, con bé biết chị mình sắp phải lấy chồng nơi xa, thời gian được ở bên cạnh chị cũng sẽ vì thế mà ít hơn bao giờ hết.

Nghĩ đến đây nước mắt Cẩm Vân lại chực trào:

- Em không muốn chị đi lấy chồng đâu...

Cô ngửa cổ ngăn dòng lệ sắp tuôn, khuôn miệng găng nặn một nụ cười.

- Thôi nào, con bé này, ai lớn chẳng phải lấy chồng, huống chi anh ấy còn yêu chị đâu chị nữa.

- Thật không? Nếu anh ấy không yêu chị em sẽ không tha thứ cho anh ấy.

- Tất nhiên là thật rồi, nào không nói nữa, ngoan đi ngủ đi để mai còn đi sớm.

Bờ mi cong cong của hai chị em lặng lẽ khép lại chìm vào giấc ngủ.

Mặc kệ sau này là hạnh phúc hay khổ đau, nước đi này cũng chẳng thể quay đầu được nữa vậy chi bằng cô cứ đối mặt biết đâu lại mở ra một trang mới.

...

Đến gần trưa xe đã dừng chân tại bến, Hứa Nguyên Khải quả thật rất chu đáo, anh cho xe đón mẹ con cô đến địa chỉ ở ngoại thành.

Cầm Đan, Cầm Vân thích thú nhìn căn nhà hai tầng đẹp mắt.

- Woa, nơi này anh rể chuẩn bị cho chúng ta sao?

Trước câu hỏi kia, cô chỉ ngượng ngùng gật đầu vì đến bản thân mình còn không nghĩ căn nhà này lại lớn tới vậy, Hứa Nguyên Khải cũng khoa trương quá rồi.

Anh nói tối nay bố mẹ anh mới tới vậy nên cô cũng dặn dò bà Hạ những đi đầu mà Hứa Nguyên Khải sắp xếp sẵn từ trước, khi họ tới thì cứ theo ý như vậy.

Bà Hạ cũng không có phản ứng gì, gật đầu tỏ ý thuận theo con gái.

Sau khi mọi thứ đã xong xuôi, cô đưa mẹ và các em đi mua một vài bộ đồ mới sau đó dẫn Cầm Đan, Cầm Vân tới công viên chơi.

Hai con bé thích thú cười mãi, nụ cười của chúng làm cô vui bết đi biết bao muộn phiền.

Tầm bảy giờ tối, xe của Hứa Nguyên Khải đã đỗ trước sân nhà.

Vừa thấy cô, bác trai bác gái đã mỉm cười.

Họ nhanh chóng bước vào căn nhà anh đã chuẩn bị sẵn để gặp thông gia, trên tay còn cầm theo một chai rượu vang thượng hạng làm quà.

Hôm nay mẹ cô mặc một bộ váy dài, từ trước tới giờ bà chưa từng diện trang phục như vậy nên có chút không quen.

Dấu vẩy vết chân chim trên đuôi mắt và cánh tay chẳng chịt những vết thương đã cũ do công việc lao động chân tay cứ hiện rõ mồn một.

Buổi gặp mặt này cô rất lo lắng chỉ sợ mọi chuyện không được như ý ấy thế lại diễn ra vô cùng suôn sẻ, hai bên gia đình chuyện trò rất hợp, gia đình anh cũng không tỏ thái độ khinh mạn nhà cô không môn đăng hộ đối.

Dù có phần thắc mắc nhưng cô cũng không mấy để tâm vì chỉ cần qua ải này đã là may mắn lắm rồi.

Họ thuận theo ý anh sau hai ngày nữa sẽ tổ chức hôn lễ, dù có gấp gáp về mặt thời gian tuy nhiên đó lại chẳng phải vấn đề khó khăn gì với gia đình anh cả.

Hôn nhân hợp đàng, thế nào mà chẳng được.

Chương 22: 22: Không Xứng

Sau khi mọi thứ ổn thoả, anh đưa bố mẹ về còn bản thân lái xe tới nhà riêng.

Hứa Nguyên Khải đi tới ban công tựa mình vào lan can chiêm vọi một điều thuốc.

Mùi hương dầu biết độc hại nhưng lại gây nghiện này làm anh khó có thể từ bỏ, khói thuốc cũng theo hơi thở mà thoát ra ngoài không khí vẽ lên một bóng hình quen thuộc.

Hai ngày nữa, sẽ nhanh thôi...

...

Quả thực thời gian này gấp gáp quá, gấp đến nỗi bây giờ đây cô đang ngồi trên bàn trang điểm với chiếc váy cưới anh tùy tiện chọn hôm trước.

Ngắm nhìn bản thân trước gương, cô chẳng thể vui vẻ nổi.

Chiếc váy kia cũng nhanh chóng được ướm lên người, trong mắt Hứa Nguyên Khải có lẽ nó chỉ là một chiếc váy rẻ tiền nhưng với cô nó lại thật kiêu sa, kiêu sa tới mức Trương Cẩm Ngọc cảm thấy bản thân không xứng.

...

Khi cô xách váy bước về phía anh đã là chuyện của hai tiếng sau, khách khứa bên dưới rất đông, tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên chúc mừng.

Bố mẹ anh nhìn hai đôi trẻ khẽ bật cười thành tiếng, đây chính là đi đầu mà ông bà muốn thấy nhất, cuối cùng nó cũng trở thành sự thật.

Trái ngược với biểu cảm vui vẻ của mọi người, tâm trạng Hứa Nguyên Khải hiện tại vô cùng phức tạp, mặt anh chẳng biểu lộ một chút nào gọi là

hứng thú với chuyện này.

Vốn dĩ cứ nghĩ cưới một cô gái khác sẽ lay động được Diệu Hy nhưng nhìn xem, đến một động tĩnh còn chẳng thấy.

Ánh mắt vô tình chạm vào trên khuôn mặt của Trương Cẩm Ngọc, anh càng cảm thấy chán ghét.

Lẽ ra người sánh vai với anh hôm nay là Diệu Hy chứ không phải một kẻ hám danh hám lợi như Trương Cẩm Ngọc.

- Cô dâu và chú rể hãy trao nhẫn cho nhau để thể hiện tình yêu trăm năm hạnh phúc nào.

Một cặp nhẫn chuẩn bị vội vã, không hoa văn, không hoạ tiết được mở ra.

Cô đưa tay lấy một chiếc đeo lên ngón áp út cho anh, bên dưới tiếng vỗ tay reo hò vang lên chúc mừng.

Đến lượt anh, anh nhìn chiếc nhẫn rồi cố tình nán lại lâu hơn một chút sau đó thất vọng nhìn xuống phía dưới sân khấu.

Có phải thật sự cô ấy sẽ không tới không?

Bóng dáng đó! Chẳng lẽ...

Hứa Nguyên Khải lập tức đánh rơi hộp nhẫn cưới, anh lao xuống phía khán đài chạy về hướng có nghi vấn kia.

Hạo Nam chạy vội cản anh lại:

- Hứa Nguyên Khải, cậu nên nhớ hôm nay là ngày cưới của cậu và Nancy, người khác không liên quan đến, tất cả đều là quá khứ rồi.

Cậu không được bỏ cô ấy lại một mình, cậu có nghe không?

- Hạo Nam, cậu bỏ ra, tôi không quan tâm, người kia chắc chắn là cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ tôi.

Hạo Nam nghe những lời anh vừa nói thì tức giận cho anh một cú đấm, với anh mà nói Trương Cẩm Ngọc từ nhỏ đã rất khốn khổ rồi, tại sao đến khi lớn ông trời lại để cô ấy và phải một người lụy tình như Hứa Nguyên Khải chứ.

Mọi thứ đều trở nên hỗn loạn, ai cũng đều thắc mắc khó hiểu hành động của chú rể nên tiếng xì xào bàn tán ngày một lớn dần.

Anh không để tâm, đẩy Hạo Nam ra rồi chạy về phía bóng hình kia để xác nhận.

Chỉ là anh nhận nhầm thật rồi, cô ấy thật sự không để tâm đến anh, cô ấy đã bỏ đi...

Hứa Nguyên Hoàng thấy con trai vẫn còn mê muội ả diễn viên kia thì tức giận, lập tức bắt anh quay trở lại hoàn thành nghi thức nhưng anh không nghe lời, bỏ đi trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

Trời chợt đổ mưa giữa trời đông, mưa lạnh lùng thấm vào làn da đã đỏ ửng lên vì rét của cô, mưa lấy từng giọt nước đâm vào trái tim của cô.

Ngày cưới của cô lại trở thành trò cười của thiên hạ, chẳng lẽ cuộc đời của cô vốn dĩ đã định sẵn chỉ toàn là xui xẻo sao?

Trương Cẩm Ngọc nhặt hộp nhẫn lên nắm chặt, cô đứng bất động dưới mưa mặc cho không gian dưới sân khấu đầy hỗn loạn.

Chợt Trần Huệ Như chạy tới khoác cho cô một chiếc áo khoác:

- Con khoác tạm cho đỡ rét, đi thôi mẹ đưa con về nhà.

Thằng Khải này đúng là đáng đánh mà.

Cô mỉm cười tự an ủi bản thân rồi theo bà ra xe, chiếc Mercedes-Maybach nhanh chóng khuất dạng.

Khi tất cả chỉ còn lại đống đồ nát, có một người đàn bà khắc khổ vẫn đứng dưới mưa lặng lẽ rơi nước mắt, bên cạnh bà là hai đứa con gái nhỏ bật khóc nhìn theo chiếc xe chở chị gái rời xa.

Trong lòng người đàn bà ấy thầm hỏi một câu hỏi có sẵn câu trả lời "Liệu rằng lựa chọn của con bé có thật sự là đúng đắn không?".

...

Trong màn đêm tĩnh mịch, Trương Cẩm Ngọc ngửi trong bóng tối trầm tư đợi "chồng" trở về.

Dẫu biết đây chỉ là một cuộc hôn nhân trên giấy tờ nhưng trong lòng cô vẫn dấy lên một nỗi chua xót.

Một người con gái ai chẳng muốn được gả cho người mình yêu, khoác lên mình bộ váy cưới lộng lẫy nhất sánh vai cùng chàng hoàng tử trong mộng cùng bước vào lễ đường.

Ấy thế mà đến cả một đi đầu tưởng chừng như ai cũng có được đó thì đến ngay cả một "đám cưới giả" trọn vẹn cô cũng chẳng xứng đáng để nhận. Tiếng cửa phòng chợt mở, Hứa Nguyên Khải trở về trong bộ dạng áo quần xộc xệch, trên người nồng nặc mùi rượu loại mạnh chỉ người thôi đã choáng váng.

Trương Cẩm Ngọc chạy tới đỡ lấy thân thể loạng choạng suýt ngã kia thì bị anh đẩy mạnh ngã xuống nền đất lạnh.

Anh quát lớn

- Cô là kẻ vô dụng, Trương Cẩm Ngọc cô vô dụng lắm cô biết không? Chỉ mỗi chuyện khiến cô ấy trở về bên tôi cô cũng không làm được...Cút đi, đi vô dụng.

Những câu nói kia như những con dao găm xuyên thẳng vào trái tim cô.

Nỗi ám ảnh thừa bé mỗi khi bố say rượu mắng chửi mẹ lại hiện hữu trong tâm trí.

Thời gian đã qua lâu, cô cứ nghĩ bản thân đã quên được rồi nhưng hoá ra chỉ cần tái hiện lại thì đó vẫn là nỗi ám ảnh kinh hoàng như mới hôm qua vậy.

- Phải, tôi vô dụng, tôi biết lỗi của tôi rồi, tất cả là do tôi.

Khi xưa, mỗi lần như thế mẹ cô hay chống đối bố nên ông lần nào cũng đánh mẹ không thương tiếc vậy nên khi bản thân gặp hoàn cảnh tương tự cô thà rằng hạ mình xuống còn hơn là để cảnh khủng khiếp năm xưa tiếp tục giáng xuống đầu mình.

Trương Cẩm Ngọc lập tức chạy về phía cửa mở chốt chạy vội ra bên ngoài.
RẦn!!!

Anh chắn ngay trước cửa, khoảng cách giữa hai người gần tới mức nghe thấy cả hơi thở.

Cô sợ hãi van xin:

- Đừng đánh tôi, tôi xin anh, tôi biết lỗi rồi, anh muốn tôi làm gì tôi cũng làm theo anh mà, xin anh đừng đánh tôi.

Bàn tay to lớn của anh khẽ chạm lên khuôn mặt nhỏ bé của cô, ánh mắt giận dữ ban nãy cũng dịu hơn rất nhiều.

Hành động này cô có cảm giác Hứa Nguyên Khải như đang nâng niu trân quý một bảo vật vậy.

- Em đừng khóc, anh đau.

Hoá ra, hoá ra là anh nhận nhầm cô thành người yêu của anh.

Lúc này Trương Cẩm Ngọc chột ngưỡng mộ, ngưỡng mộ người con gái không biết trân trọng anh.

Anh đã yêu cô ấy tới mức nào để ngay cả khi trong cơn say đến tận thương cô ấy cũng không nở vậy.

Chương 23: 23: Chia Phòng

Hứa Nguyên Khải gục đầu trên vai gầy, thân thể to lớn ấy đè mạnh cô vào góc cửa.

Trương Cẩm Ngọc bất lực đỡ anh vào giường, tháo giày, cởi bộ vest bên ngoài cho anh còn bản thân nhanh chóng xuống nhà pha một ly nước chanh để giải rượu cho người đàn ông này.

Khi cô mang cốc nước lên phòng thì anh đã chìm vào giấc ngủ say, cô đành đặt xuống kệ bàn bên cạnh vì anh đã ngủ rồi cô cũng không nổi đánh thức.

Vậy là sau hôm nay cô đã là người có chồng rồi sao? Mọi chuyện cứ như một giấc mơ vậy.

Trương Cẩm Ngọc thở dài, cô đến bên góc giường tắt điện rồi nằm xuống nệm đi ngủ.

Lần đầu tiên trong đời cô được ngã lưng trên một chiếc giường êm ái như vậy, căn phòng này cũng rất ấm đối lập hoàn toàn với phòng trọ cũ vậy mà trong lòng cô cũng chẳng vui đi phần nào lạc lõng.

Có khi cũng chỉ là chuyển trạng thái kia từ nơi này sang nơi khác thôi nhỉ? Buổi sớm, nếu như căn trọ của cô tối tăm chỉ toàn bóng tối bủa vây thì căn phòng này được bình minh chào gọi bằng ánh nắng ban mai rực rỡ.

Từng tia vàng óng lần lượt bay nhảy trong không khí đọng lại trên khuôn mặt nhỏ của cô.

Mi mắt khẽ động đây, cô cảm giác có thứ gì đó nặng trĩu đang phủ lên người mình.

Điêu đó giống như một chiếc chuông báo thức vô hình đang réo gọi trong tâm trí khiến cô thức giấc.

Trương Cẩm Ngọc giật mình tỉnh dậy, cô thảng thốt nhận ra cánh tay như gọng kìm của Hứa Nguyên Khải đang ghì chặt lấy mình.

Cô khẽ gầy cánh tay của anh sang bên kia rồi ngẩng dậy.

Toan chuẩn bị vệ sinh cá nhân thì từ phía sau vọng lại âm thanh trầm thấp.

- Trơ trên!

Có bị thần kinh cô cũng biết kẻ nào vừa thốt ra câu đó, Trương Cẩm Ngọc quay đầu lại nhìn anh.

- Nhìn cái gì, tôi nói cô đó, đúng là không biết xấu hổ.

Bây giờ còn nhân cả lúc tôi say để trèo lên giường tôi nữa à! Sao? Đã gạt hái được thành tựu gì chưa?

Trương Cẩm Ngọc không đáp, cô chẳng thèm nhìn anh mà tiến tới chiếc túi đựng đồ cũ gần rách quai lấy dụng cụ đánh răng.

Thấy cô gái kia cố tình làm ngờ anh bực dọc sỉ vả:

- Tôi nói đúng quá nên không nói được gì nữa à? Đúng là thấp hèn còn vô liêm sỉ, cô đừng nghĩ bước chân vào đây rồi thì thật sự thành phu nhân của nhà này, cũng đừng bao giờ mơ tưởng mãi chài được tôi.

Cô cười khẩy một cái, cô chẳng phải là thực hiện hợp đồng hôn nhân ba năm với anh ta sao? Sau thời gian đó sẽ tự khắc rời đi như chưa từng đến.

Đối với cô mà nói cô chẳng qua chỉ là một sai số trong cuộc đời Hứa Nguyên Khải, sớm muộn gì cũng phải xoá bỏ, anh ta cần gì phải nghĩ sâu xa vậy.

- Tôi biết.

Nói rồi, Trương Cẩm Ngọc đi vào nhà tắm vệ sinh cá nhân.

Những gì cô thực hiện so với số tiền anh bỏ ra quả thực chẳng đáng được so sánh.

Trong mắt cô Hứa Nguyên Khải như ân nhân vậy nên trong ba năm này chỉ cần anh ta muốn cô làm gì cô nhất định sẽ cố gắng hết sức hỗ trợ không một chút đắn đo.

Khi trở ra, khuôn mặt va thẳng vào một "bức tường" lớn, Trương Cẩm Ngọc nhăn nhó lấy tay xoa xoa mũi:

- Sao anh lại đứng trước cửa vậy?

Hứa Nguyên Khải không nói gì, trên tay anh cầm chiếc túi sắp đứt quai của cô, khuôn mặt lộ rõ vẻ tức giận.

Trong khi đang ngờ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cô bị anh kéo đi.

Cổ tay bị anh lôi mạnh từ tầng ba xuống tầng hai, cuối cùng dừng lại trước một căn phòng khá lớn.

Hứa Nguyên Khải mở chốt ném túi của cô vào trong, lần này chiếc túi thật sự đã đứt quai rồi...

- Thật ghê tởm nếu người như cô chung phòng với tôi suốt tận ba năm trời. Trong câu nói kia đây sự xa lánh và ghét bỏ, cũng tốt, cô cũng muốn được riêng tư.

- Cảm ơn anh, tôi sẽ ở đây, bây giờ còn sớm để tôi xuống nấu bữa sáng cho anh.

- Không cần, tôi nuốt không nổi đâu.

Đừng tỏ vẻ như một người vợ nữa, chúng ta vốn dĩ là hai quỹ đạo song song, sống cùng một nhà cũng chẳng nhất thiết liên quan đến nhau.

Chuyện của cô tôi không quản, tôi cũng không muốn quản, chuyện của tôi cũng không cần cô chõ mũi vào đâu.

Anh nói xong thì đẩy cô vào trong căn phòng kia rồi quay lưng bỏ đi.

Trong đầu cô lúc này cũng chẳng rõ là cảm xúc gì, hình như là có chút tủi thân.

Cô đang có suy nghĩ nghĩ học rồi đi làm, gác lại giấc mơ dang dở kia vào kí ức.

Dù đã không bị đ ồng ti ền làm cho khó khăn như trước kia nhưng hai đứa em ở quê cũng cần học phí, mẹ cũng già yếu không thể đi chợ bán rau được nữa.

Tài chính suy cho cùng vẫn là dựa dẫm vào bản thân cô.

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt mạch suy tư, Trương Cẩm Ngọc vô h ần nhấc máy.

- Cẩm Ngọc, lâu r ồi mình không thấy cậu đi học.

Ai thế? Cô cứ nghĩ là Hạo Nam gọi hoá ra lại là tiếng của một cô gái.

- Mình là An Nhi nè, mình hay ng ồi với cậu ở trên giảng đường đó.

Dạo này mình thấy cậu hay vắng mặt trong lớp nên mình lo lắng, cậu có sao không?

Cô nhớ cô bạn này r ồi, ò hoá ra ở lớp cũng có người quan tâm cô như thế nào sao? Bản thân từ trước nay cứ nghĩ rằng mình bị cô lập nhưng thực chất là cô tự thu mình lại thì phải.

- Mình ổn, nhưng chắc mình sẽ không đi học nữa, mình...mình cũng nghĩ được g ần tháng r ồi còn gì, có khi còn không có tư cách thi.

Đ ầu dây bên kia lên tiếng trấn an:

- Không sao đâu, mình cũng điếm danh cho cậu mà, chỉ có vài buổi th ầy cô khó nên mình không dám thôi, cậu chỉ cần đi học bù là được, đừng bỏ học, phí lắm đó hơn nữa cậu lại học giỏi như vậy.

Cẩm Ngọc, cậu đừng bỏ học được không, mình sẽ nhớ cậu lắm.

Đôi mắt cô ngân ngấn nước, thì ra mấy năm qua cô sống vội tới vậy, vội tới mức chẳng màng đến mọi đi ều xung quanh.

Hoá ra thế giới này cũng chẳng t ồi tệ như cô từng nghĩ, nó cũng thật đẹp, thật khiến người ta day dứt.

- Được, cậu điếm danh nốt cho mình hôm nay, mai mình sẽ tới trường.

Tiếng cười vui vẻ của An Nhi cất lên r ồi thu gọn vào tiếng tắt máy sau đó.

Trương Cẩm Ngọc nhìn thật lâu vào màn hình điện thoại r ồi mỉm cười, sau đó cô quan sát căn phòng mới kia.

Nó tuy có nhỏ hơn phòng của Hứa Nguyên Khải đôi chút nhưng lại có vẻ tươi sáng hơn, chắc có lẽ đây là phòng cho khách thì phải.

Cô dọn dẹp qua một chút rồi sắp xếp đồ cá nhân vào tủ, mọi thứ ở đây đều rất hợp ý cô, một chiếc bàn nhỏ để học, một cánh cửa sổ nhìn được dàn hoa sứ quân tử leo trên hàng rào toả hương thơm ngát.

Đặc biệt căn phòng này lại cách âm, rất phù hợp với người thích không gian riêng thoải mái sáng tạo như cô.

Chợt từ bên ngoài có tiếng gõ cửa mạnh, Trương Cẩm Ngọc không cần đoán cũng biết người đó là ai, cô vội chạy ra mở chốt.

- Anh tìm tôi làm gì thế?

- Cho cô mười phút chuẩn bị, nhanh lên bố mẹ tôi đang réo.

Chương 24: Anh Không Cứng Thì Bố Mẹ Chồng Cứng

Cô bất động một lúc nhìn anh, khuôn mặt Hứa Nguyên Khải đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Chuẩn bị thì chuẩn bị, cần gì lúc nào cũng nhăn nhó khó chịu, cô cũng có làm gì anh ta đâu.

Trở vào trong mở tủ quần áo, cô nhìn những bộ đồ ít ỏi tỉ lệ nghịch so với cái tủ mà thờ dài.

Toàn là những chiếc áo cũ kĩ, có hai bộ mới thì đều đã ra mắt phụ huynh vào hai thời điểm luôn rồi.

Cái bộ ngắn cũn cỡn kia chắc chắn là không thể nên lựa chọn duy nhất bây giờ chỉ có thể là chiếc váy trắng.

Dần đo một hồi lâu cuối cùng cô vẫn quyết định mặc lại chiếc váy đó. Khi mở cửa bước ra, Trương Cẩm Ngọc không nghĩ rằng anh vẫn đang đứng ở đó kiên nhẫn chờ đợi.

Nhìn chiếc váy trắng tinh khôi đang ướm trên người cô, Hứa Nguyên Khải khẽ nhếch môi.

- Đúng là rẻ tiền.

Cũng chẳng biết câu nói kia đang nói về chiếc váy hay ám chỉ con người cô nhưng với giọng điệu khinh khỉnh đó Trương Cẩm Ngọc cũng đoán ra được phần nào ý tứ.

Trong mắt anh, cô và nó chẳng đáng để tâm nhưng với cô nó chính là lựa chọn hoàn hảo nhất rồi.

Hứa Nguyên Khải quay lưng bỏ đi ra gara lấy xe, cô cũng nhanh chóng đứng chờ anh trước ngưỡng cửa.

Chiếc Mercedes dừng lại trước mặt, Trương Cẩm Ngọc mở cửa phía sau toan lên xe thì nghe rõ âm thanh khó chịu của người phía trước:

- Cô định diễn bản thân là một người hiểu chuyện à? Diễn cho ai xem thế? Cô muốn bố mẹ tôi chỉ trích tôi lắm sao? Tở về gì chứ, làm bộ làm tịch. Hàm răng bầu chặt vào cánh môi nhỏ, cô không đáp mà lẳng lẳng lên ghế đẩu.

Có vẻ như những định kiến xấu của anh về cô ngày một tăng thì phải. Bánh xe vội vã lăn đi chẳng quan tâm đến dăm ba suy nghĩ ngổn ngang vẫn hiện hữu trong đầu, trên đường đi cũng chẳng ai nói với ai câu nào, hình thành hai thế giới riêng khiến người kia không chạm vào được.

Dường như họ cũng cảm nhận được cuộc đời của họ sẽ mãi là hai đường thẳng song song có muốn giao nhau cũng là chuyện không thể. Tại căn nhà lớn, hai ông bà Hứa đã ngỗ ngược đôi vợ chồng trẻ từ lúc nào, dù rằng đám cưới có nhiều điếu ngoài ý muốn nhưng chí ít đã đi đúng theo ý nguyện của họ.

Anh cười tươi nắm tay cô bước vào chào hỏi bố mẹ.

Trần Huệ Như thấy hai đứa trẻ tới thì vui lắm, nhìn chúng nắm tay nhau hạnh phúc thế kia chắc chắn là bà sắp sửa có cháu ấm bụng.

Bà kéo tay cô về phía mình hỏi han:

- Đêm qua con ngủ có ngon không?
- Dạ con có mẹ ạ!
- Tốt lắm.

Nói rồi bà mở một chiếc hộp gấm lấy ra sợi dây chuyền kim cương kia trao lại cho cô, cô lập tức từ chối:

- Mẹ ơi, con không dám nhận đâu ạ, con...

Hứa Nguyên Hoàng thấy con dâu nói vậy thì cười hiên:

- Con cứ nhận lấy, nó vốn dĩ sẽ thuộc về con mà.

Trần Huệ Như lấy chiếc vòng đeo lên cho cô rồi ngắm nghía hồi lâu:

- Rất hợp.

Trương Cẩm Ngọc nhìn chiếc vòng đầy tinh xảo ngự trên cổ mình mà lòng có cảm giác buồn tủi.

Cô cứ nghĩ một đôi đũa mốc như mình sẽ bị ba mẹ anh khinh mặt nhưng qua những hành động của họ lại hoàn toàn trái ngược, nó làm cô không dám tin mọi thứ đều là sự thật.

Trần Huệ Như đột nhiên thấy bộ váy trên người con dâu có chút quen mắt, hình như con bé từng mặc nó khi ra mắt.

Vậy là mấy hành động thân thiết ban nãy của con trai rõ ràng là đóng kịch cho hai người già này xem rồi.

Không cần biết người thằng bé quan tâm lúc này là ai nhưng bây giờ đã lấy vợ rồi thì con dâu của bà không thể chịu thiệt thòi.

- Cẩm Ngọc, hiện tại con có rảnh không? Nay không phải đi học chứ?

Đôi mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, cũng không hiểu sao đột nhiên mẹ chồng lại hỏi vậy.

Cô đưa mắt sang nhìn anh, anh chẳng tỏ cảm xúc gì lập tức quay mặt đi chỗ khác không thèm đoái hoài.

Trần Huệ Như cố ý nói lớn:

- Thôi kệ đi, nghỉ một buổi cũng được, mẹ con chúng ta đi shopping, ông với thằng con trai của ông ăn sáng rồi tới công ty đi rồi buổi trưa cả nhà ăn trưa ở đây nha.

- Ờ được, bà dẫn con bé đi mua đồ rồi tiện mua cho tôi một ít bánh quy nha.

Phu nhân họ Hứa kia nháy mắt với chồng tỏ ý tán thành, bao nhiêu năm rồi sở thích của ông vẫn không thay đổi, bánh quy vẫn là món ăn ưa thích nhất.

Trần Huệ Như không để ý tới sắc mặt khó xử của cô mà cứ như vậy níu tay cô rời đi.

Khi chỉ còn lại hai người đàn ông, Hứa Nguyên Hoàng lập tức nghiêm mặt.

- Ba nói cho con rõ một đi một, không cần biết trước đây quá khứ của con thế nào nhưng bây giờ đã lấy vợ rồi thì phải chú ý tới vợ con, lựa chọn này là của con quyết định ba đã cho con toàn quyền còn gì.

Anh cau mày, khuôn mặt sắc cạnh tỏ vẻ không đồng thuận.

- Ba cho con toàn quyền vậy mà lại không cho con được kết hôn với Diệu Hy sao? Bây giờ cô ấy đã bỏ con ra nước ngoài rồi.

-Ồ, nó bỏ con ra nước ngoài à? Không nghĩ lại nhanh tới vậy.

Hứa Nguyên Khải nhìn bố đầy thắc mắc, anh nghe câu nói trên mà trong lòng có cảm giác đây là chuyện chắc chắn sẽ xảy ra vậy liền ngờ vực hỏi lại

- Có phải bố mẹ đã đe dọa gì cô ấy không?

Một cái nhếch môi lập tức hiện hữu trên khuôn mặt bố anh, ông cười khẩy

- Loại người như cô ta thì không cần phải đe dọa, đưa ra vài ba tin tức là cái là lập tức sẽ chuồn ngay thôi.

- Bố...

Đưa cốc trà lên nhấp một ngụm, ông nhàn nhã thưởng thức hương thơm đặc trưng rồi nói:

- Bố biết Cẩm Ngọc là lựa chọn vô tình của con nhưng chí ít bố biết người quen vài tháng tốt hơn gấp vạn lần kẻ bên con mấy năm.

Bố chỉ nói thế thôi, sống cho hiện tại, còn bây giờ chuẩn bị đến công ty là vừa.

...

- Mẹ ơi, cái này đắt quá, thôi không cần mua đâu ạ, con còn nhiều đồ lắm, con có cả tủ cơ.

Không để ý đến lời cô nói một chút nào, mẹ chững cớ đi đến đâu lấy đồ đến đó, hết dàn này tới dàn khác.

Ai nói đưa con dâu này của bà cứng đầu, cho lựa chọn mà chọn tới chọn lui không chịu cứ kêu đắt mãi nên đành dùng biện pháp mạnh.

Ôm đống đồ đầy ứ trên tay ra bàn thanh toán, nhân viên cũng hú hồn còn trong lòng cô thì vẫn chưa hết bàng hoàng.

Trần Huệ Như khẽ cười thầm, bà ra hiệu cho nhân viên ship núi váy vóc kia tới nhà riêng của con trai còn bản thân kéo con dâu tiếp tục đi lựa trang

sức, vừa đi bà vừa kể:

- Lúc nào giận bố con mẹ hay đi quẹt hết thẻ của ông ta, con cũng tập quẹt đi là vừa, thằng Khải nhiều tiền lắm, không tiêu thì phí.

Cô nghe mẹ chững nói thế thì cảm nín luôn, trên miệng nặn ra một nụ cười ngờ ngạc, cách giận của người giàu đúng thật khác với người bình thường mà.

Khi công cuộc shopping kết thúc, Trần Huệ Như rẽ vào tiệm bánh mua ít bánh quy cho chững rỗi trở về nhà.

Hôm nay cả nhà sẽ ăn ở nhà chính nên bà và con dâu sẽ đích thân xuống bếp nấu nướng, vừa thử tay nghề của con dâu vừa gia tăng tình cảm luôn. Trương Cẩm Ngọc tuy có biết nấu nướng nhưng cô rên mấy cảnh như này vì bản thân cũng sợ sẽ không hợp khẩu vị thế nên cô rào trước đón sau:

- Mẹ ơi, con cũng không chắc mình có nấu ngon không nữa, nếu có sơ xuất gì mẹ thông cảm cho con nha.

- Không lo, con biết nấu đã mừng lắm rồi, không ngon thì đi nhà hàng lo gì chứ.

Thường chủ yếu toàn là cô Loan cô ấy nấu, hôm nay mẹ con mình thử trở tài cho hai lão kia bất ngờ.

Tảng đá trong lòng cô nhẹ đi hẳn, lập tức bắt tay vào làm.

Chủ yếu là mẹ chững cho cô trở tài còn bà đứng bên cạnh phụ và hướng dẫn những món cô chưa biết nên cũng không có gì căng thẳng ngược lại còn rất vui vẻ.

Khi bụng thức ăn ra bàn, cô cũng có vài phần lo lắng, Trần Huệ Như thấy vậy thì trấn an:

- Nếu con sợ thì mẹ sẽ nói là do mẹ làm, chắc chắn hai người kia không dám hó hé gì đâu.

Chương 25: 25: Dựng Lại Chiêu Cũ

Lời nói của mẹ chồng làm cô yên tâm hẳn, khi mọi thứ xong xuôi thì hai người đàn ông trong nhà cũng về.

Trần Huệ Như theo thói quen vui vẻ tiến tới xách cặp cất đi cho chồng, Hứa Nguyên Khải thót tim nhìn cô ra hiệu, cũng may cô để ý nên cũng chạy lại mỉm cười càn phụ cho anh.

Trần Huệ Như mở còi trong bụng, bà biết ngay đứa con trai này thế nào cũng hành động như vậy mà, dù cũng không giúp ích gì lắm cho chuyện tình cảm của hai đứa nhóc nhưng ít nhất chúng cũng được gần nhau một chút.

Xong xuôi, bà hí hửng mời mọi người dùng bữa:

- Để chào mừng nhà chúng ta có thành viên mới nên mẹ cố ý chuẩn bị một bữa thịnh soạn đây, nhớ phải ăn hết và đưa ra ý kiến chính xác đó nha.

Mọi người nhanh chóng ngồi vào bàn, cô ngồi đối diện với mẹ chồng và ngồi cạnh anh.

Tiết trời mùa đông đã lạnh rồi mà khi bên cạnh người đàn ông này nhiệt độ có vẻ giảm xuống càng thấp hơn khiến toàn thân cô ớn lạnh.

Hai người đàn ông trong nhà thử những món ăn đầu tiên, Hứa Nguyên Hoàng mở to mắt nhìn vợ khen:

- Úi, trình nấu của em đúng là rất tốt nha, chỉ là khẩu vị lần này có hơi khác xưa một chút nhưng chung quy lại vẫn rất ngon nha.

Bố anh trước nay khen đồ mẹ nấu chưa bao giờ kèm chữ nhưng, nếu có thì chỉ là anh kèm mà thôi vì đúng là mẹ anh nấu ngon thật nhưng chưa có vẻ hơi mặn một chút nên anh cảm thấy không hợp lắm.

Dẫu sao lâu rồi mẹ cũng chưa vào bếp, Hứa Nguyên Khải gấp thử một miếng sườn ném thử cho có để mẹ vui thì dường như nó lại vượt ngoài mong đợi của anh thì phải.

- Mẹ, thường con ít khen mẹ nhưng con phải công nhận hôm nay mẹ nấu rất đỉnh, cực kì hợp khẩu vị với con luôn.

Biết khi nói ra câu này nhất định sẽ có một cái lườm đến từ vị trí của mẹ nhưng dù sao anh cũng chỉ nói sự thật.

- Cái thằng này, bảo sao thấy mày toàn chê này chê nọ hoá ra là mẹ nấu không vừa miệng mày.

- Không phải đâu mẹ, nhưng hôm nay mẹ nấu ngon thật, con không nói dối mà.

Một nụ cười đắc ý hiện lên trên khuôn mặt Trần Huệ Như, bà tỏ ý hết sức hài lòng:

- Dù sao mẹ khá ưa câu trả lời này nên không thêm trách nha.

Rồi bà đưa mắt nhìn cô ra ám chỉ đến khoảnh khắc lật màn nhưng cô lại lắc đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ cầu xin.

Trần Huệ Như biết cô không muốn nên bà đành thôi, món con dâu bà làm con trai thích như thế mà nó lại không biết thật uổng phí.

Trương Cẩm Ngọc cúi đầu lặng lẽ gấp đĩa rau gắp vị trí của mình nhất.

Cô cười trừ trước biểu hiện kia, có khi đó cũng chỉ là lời khen dành cho mẹ của anh, nếu biết được những món này là cô làm thì khả năng cao anh sẽ không ngần ngại ói ra hết cho xem vì thế tốt hơn hết là anh không nên biết. Đang ăn dở miếng cá, Hứa Nguyên Hoàng thấy con dâu cứ nhai mãi miếng cơm không nuốt ông liền gấp cho cô mấy miếng mực rồi giục:

- Ăn mạnh lên con, người thì gầy như con cá mắm phải ăn nhiều chút mới có sức chứ.

Thằng Khải ở nhà mua đồ bỏ cho con bé biết chưa.

- Con biết rồi.

Cô im lặng nhìn ông, đáy mắt chứa đầy tủi thân.

Ngày còn bé, ngoài uống say, chơi cờ bạc thua lỗ ra bố của cô chỉ toàn cho cô roi với vọt đau đینگ người.

Thua cũng đánh, thắng cũng đánh, chỉ cần thấy mặt là đánh.

- Lũ vịt giời chúng mày chỉ biết ăn rồi báo thôi, lớn rồi lại cút hết về nhà chông làm trâu làm ngựa cho họ, đúng là vô tích sự, con mẹ mày còn để tận ba đứa, tao đúng vô phúc.

Từng câu từng chữ đó đã xuyên vào trái tim cô không biết bao nhiêu lần.

Nó vang lên trong mỗi tiếng quất của roi vọt, cô còn ám ảnh tới mức ngủ cũng mơ thấy.

Vậy nên khi bố chông đối xử tốt với mình, cô lại thấy cay cay sống mũi.

- Ở kia con bé này, đang ăn sao lại đỏ mắt thế kia, cay mắt à?

Cố đánh trống lạnh ngăn giọt nước mắt chực rơi, cô cười tươi

- Dạ, nó xộc lên mũi con bố ạ, con đi rửa mặt chút.

- Khỏi, dẫn con bé đi, con bé mới tới đâu biết rõ vị trí nhà mình.

Anh bực dọc kéo cô đi tới nhà vệ sinh, rõ ràng là đang làm bộ làm tịch mà tỏ ra bản thân đáng thương lắm vậy.

Khi vừa rửa mặt xong định đi thì bị anh chặn ở cửa:

- Nghe nói cô lớn lên ở quê, có chơi bùa ngải gì không mà bố mẹ tôi mê cô thế?

Giọng điệu khinh miệt như thế lần này cô nghe không thấy lọt tai nữa rồi.

Bố

- Cô dám tát tôi

- Anh đang khinh tôi ở quê nghèo sao? Anh nói tôi chơi bùa ngải gài bố mẹ anh vậy tại sao anh không nghĩ họ thật sự yêu quý tôi? Anh phải nghĩ xấu cho tôi anh mới thấy hả dạ sao? Anh biết về tôi bao nhiêu mà dám đặt đi đâu như vậy?

Hứa Nguyên Khải sôi máu, anh đẩy cô vào nhà tắm ghì cô vào tường gần giọng:

- Bản chất rõ như vậy rồi còn muốn tôi nghĩ tốt sao? Ghê tởm.

Đôi mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm vào nhãn cầu sâu hun hút như đại dương không thấy đáy của anh một hồi lâu.

Hứa Nguyên Khải bị ánh mắt đó làm cho nói lỏng dãn bàn tay, cuối cùng là

buông cô ra.

Trương Cẩm Ngọc cười khẩy một cái.

- Hoá ra là vậy? Anh nghĩ tôi xuất thân quê mùa nên hành động cũng xấu xa hẳn thủ sao? Được thôi, vậy anh có muốn tôi thử chơi đùa ngải với anh không? Anh thích loại nào? Buồn yêu nhé! Cho anh yêu tôi chết đi sống lại luôn.

- B3nh hoạn

Anh buông hai chữ kia dành cho cô rồi rời đi, Trương Cẩm Ngọc lẳng lẳng rửa mặt lần nữa.

Khi bị bức ép, cô thường dọa đối phương bằng những điếu đối phương gán mác cho cô, tính ra từ sau vụ bị mấy nữ sinh trong lớp làm khó thì đến bây giờ cô mới lại dùng chiêu này với anh.

Bữa cơm trưa nhanh chóng kết thúc, anh đưa cô trở về nhà riêng, lúc đi cũng vô cùng né tránh, ánh mắt kì thị lúc nào cũng hiện hữu.

Trương Cẩm Ngọc cố nín cười, như vậy cũng tốt, anh ta đỡ làm phiền đến cô.

Đưa cô về tới nhà là anh quay xe tới công ty luôn, Trương Cẩm Ngọc cũng chuẩn bị để tới quán cafe làm việc.

Trước đây trọ của cô cách chỗ làm đã xa rồi thì nay lại càng xa hơn khiến cái chân cô muốn khụy ngay lập tức.

Nhưng dẫu sao vẫn phải làm vì nó bây giờ đang là nguồn thu nhập duy nhất, với tình hình thế này cô cũng phải nhanh chóng tìm thêm một công việc nữa để làm mới được, nếu không sẽ chẳng thể đủ tiền chi tiêu cho mẹ và các em.

Chiều nay quán khá đông khách làm cô chạy ngược chạy xuôi mãi, cái chân mỗi như nhưng phải cố gắng gượng.

Lúc gần hết ca thì lại có một vị khách nam bước vào, dù không tình nguyện nhưng ai bảo khách hàng là thượng đế làm gì chứ.

Vị khách đó gọi một ly cafe đen, cô nhanh chóng đem ra, toan định bỏ cái khay xuống thì vị khách đó có ý định giúp đỡ nên tay anh ta va phải khuỷu tay cô làm cốc cafe đổ lên chiếc áo trắng tinh khôi kia.

Trương Cẩm Ngọc tái mặt, cô hoảng hốt lấy khăn lau cho khách, miệng lắp bắp:

- Xin lỗi quý khách, xin lỗi quý khách về sự bất cẩn này của tôi, tôi sẽ đền cho quý khách một chiếc áo khác ạ.

An Chí Khiên bắt gặp đôi mắt long lanh như sao trời kia thì đứng hình mất vài giây, mãi đến khi định thần lại thì cô cứ cúi đầu xin lỗi mãi.

Anh toan định xua tay nói không sao nhưng trái tim đột nhiên lại muốn có chút dây dưa với cô gái này nên vội đáp:

- Được, vậy cô đền đi, áo này của tôi một triệu rưỡi đó.

Chương 26: Hai Bát Mì

Cô nghe cái giá tiền mà khuôn mặt trở nên thẫn thờ, ai mà có ngờ một chiếc áo kia lại bằng bao nhiêu ngày lương chứ.

Dù trong lòng nước mắt đang chảy dài nhưng miệng cô buộc phải thốt ra từ bản thân không bao giờ muốn nói:

- Đ...!được.

Bên kia nhận được câu trả lời thì mãn nguyện lắm, lập tức "thi hành" đúng công việc của một chủ nợ:

- Vậy cô cho tôi số điện thoại đi, làm sao tôi tin lời nói suông được.

Khuôn mặt bất lực lần nữa hiện lên, tay run run lấy điện thoại ra còn miệng thì đọc từng con số miễn cưỡng.

An Chí Khiên nhìn biểu cảm trên gương mặt cô thì cười thầm, đúng thật khiến người ta tò mò muốn khám phá suy nghĩ nội tâm.

Tối đó cô thất thủ bước về nhà trong tâm trạng chán chường.

Khi đi qua đoạn đường của khu trọ cũ, Trương Cẩm Ngọc không tìm được đứng ngắm khung cảnh xưa một hồi lâu.

Cây bàng lẳng già vẫn còn đó, vẫn bơ vơ đứng đơn độc giữa trời đông.

Thời gian bây giờ đột nhiên trôi chậm thật, không biết đến khi nào hè mới đến để sắc tím kia phơi mình trong nắng mai.

Hứa Nguyên Khải nói chuyện ăn uống của cả hai vốn dĩ không liên quan nên cô vẫn như thói quen vào tiệm tạp hóa mua vài ba gói mì mang về

Đối với người như cô mà nói ăn uống cũng chỉ là lấp đầy bụng dạ của

mình, đồ ăn ngon mục đích cũng tương tự mà thôi nên cô thà chọn mì gói còn hơn.

Khi về tới nhà, đứng trước cánh cổng tự động kia cô loay hoay không biết mở kiểu gì nên đành gọi điện cho "chồng":

- Anh về chưa, mở cổng giúp tôi với!

- Cả chiều nay cô đi đâu mà giờ mới có mặt ở nhà? Đứng đó đợi tôi, nay tôi tan làm sớm, về ngay đây.

Anh nhanh chóng cúp máy rồi lái xe, một lúc sau ánh đèn và tiếng còi vang lên ầm ỏi khiến cô chú ý.

Tên này đúng khùng thật rồi.

Hứa Nguyên Khải xuống xe, anh đập cánh cửa rõ mạnh tỏ vẻ bất mãn, cô nhìn theo hành động của anh ta mà chán không buồn nói.

Cả chiều nay đi làm đã khiến cô mệt mỏi lắm rồi, nếu bây giờ anh ta còn gây chuyện nữa thì thật sự cô sẽ phát điên mất.

Thế nhưng ngoại trừ cái nhìn đầy kì thị ra anh chẳng nói gì cả, chỉ lặng lẽ bấm đi đâu khiến sau đó đưa nó cho cô, một vài giây sau cánh cổng tự động mở ra hai người đứng lúc bước vào trong.

Không khí trong nhà yên ắng lạ thường, cô đặt túi mì tôm lên trên bàn ăn rồi kéo ghế ngồi xuống.

Anh cũng vô thức nằm xuống ghế sofa, bàn tay day day ấn đường.

Đoán rằng anh vẫn chưa ăn gì nên cô đánh liều hỏi thử:

- Anh có ăn mì không tôi nấu thử cho?

Đáp lại câu hỏi kia là tiếng tắc lưỡi đầy khó chịu.

Vậy thì cô đành ăn một mình thôi.

Một gói mì rẻ tiền được nấu trên căn bếp sang chảnh không biết có ngon hơn bao nhiêu không nhỉ? Trương Cẩm Ngọc bắc nồi nước lên căn bếp phẳng lì, cái này sao lại không có lửa vậy kia? Cô loay hoay một hồi vẫn không biết cách sử dụng thế nào, mấy đồ hiện đại thế này đúng là làm khó cho cô.

- Vô dụng.

Nghe thôi cũng biết câu nói kia của kẻ nào thốt ra rồi, lập tức quay đầu

phân trần:

- Tôi đã bao giờ dùng đũa mà biết được!

Anh xoay người cô lại hướng dẫn:

- Bấm nút này, r ồi đi ều chỉnh cái này, với cái này hi ều chưa?

- Hiều r ồi.

- Hiều nhanh đ ẩy, nấu cho tôi một bát n ữa, thêm rau thịt trong tủ vào.

Nói dứt câu xong anh lại ra ghế sofa tiếp tục nằm ườn, Hứa Nguyên Khải này lật mặt nhanh thật, đúng là gọi đ òn mà.

Cô mở tủ lạnh lấy một ít cải thảo, trứng gà, thịt bò, và mấy con mực trứng r ồi đóng lại.

Một lúc sau thì cũng xong xuôi, hương thơm bay trong không khí vô ý thu hút Hứa Nguyên Khải.

Cô tiến lại g ần đánh thức:

- Tôi nấu xong r ồi, anh dậy ăn đi.

Anh x0a nấn hai bên thái dương để giảm cơn đau đầu chợt kéo đến r ồi ra bên nhà bếp ng ồi ghé đ ối diện cô.

Trương Cẩm Ngọc đẩy bát mì đ ầy đủ dinh dưỡng về phía anh, chắc đi làm cả ngày anh ta cũng mệt mỏi lắm nên cần phải tiếp thêm năng lượng chứ.

Toan định gấp mì lên ăn thì cô thấy anh cứ nhìn bát của mình mãi r ồi lại nhìn sang bát của cô.

Trương Cẩm Ngọc nghĩ bụng rằng có khi anh còn ám ảnh câu nói của cô ở nhà tắm nên cười nói:

- Anh ăn đi, tôi th ề tôi không bỏ bùa ngải vào bát của anh đâu.

Thế nhưng câu trả lời của anh ta làm cô đ ơ mất vài giây

- Tôi nói với cô cho đ ể ăn ở tủ vào là cho cả hai bát chứ đâu phải một mình tôi, sao bây giờ có một bát của tôi có mà của cô trống không vậy?

Cô cười vô tư đ áp:

- Trước nay tôi thích ăn mì không thôi, thêm mấy thứ khác vào không quen, anh ăn nhanh đi không nguội.

Vốn dĩ cô ăn mì không là bởi vì mua thêm rau củ sẽ tốn thêm một khoản, lâu d ần cũng chẳng đ ể tâm có cần thêm rau thịt hay không.

Còn hôm nay cô thấy anh có chút căng thẳng nên nhường hết cho anh. Đáy mắt Hứa Nguyên Khải thoáng khó chịu, ngữ điệu anh có phần gắt gỏng:

- Làm bộ làm tịch, tôi đâu làm khó cô, sao cứ phải giả vờ bản thân đáng thương làm quái gì, c ầu tôi thương hại cô à?

Biết ngay ng ời với nhau sớm muộn gì cũng có cãi vã mà, cô thở dài một hơi.

Đã cố gắng để anh và cô có thể hoà bình r ồi mà anh cứ gây chuyện khiến cô rất bức bối.

- Vậy anh có ăn không? Không ăn thì để yên cho tôi ăn.

Từng sợi mì tôm vừa định đưa lên miệng thì phải dừng lại vì tiếng chuông điện thoại, cô vội nhấc máy:

- Alo, ai thế ạ

- Tôi là An Chí Khiên, người bị cô làm đổ cafe vô áo đây.

Cô lập tức rời bàn ăn ra chỗ khác nghe điện thoại một phần vì lo lắng, phần còn lại vì không muốn Hứa Nguyên Khải dò xét.

- Anh gọi tôi có chuyện gì thế? Tôi hứa sẽ trả ti ền áo cho anh mà, anh đừng báo với anh chủ của tôi, tôi sẽ bị đuổi việc mất.

Đầu dây bên kia bất giác bật cười, tiếng cười vô cùng dễ chịu:

- Tôi chỉ muốn hỏi ngày mai cô có làm ở đó không thôi.

- Ngày nào tôi cũng làm ở đó mà, anh yên tâm tôi sẽ không chạy mất đâu.

Cô gái này đúng là khiến tâm h ồn An Chí Khiên cảm thấy thoải mái, có khi ông trời sắp xếp cuộc gặp gỡ kia là định mệnh chăng? Anh nhất định phải khiến trái tim cô ấy thuộc về anh.

- À tôi vẫn chưa biết tên của cô nữa.

- Tôi là Trương Cẩm Ngọc

- Đúng là rất đẹp!

R ồi đầu dây bên kia tắt máy, cô ng ờ nghech nhìn vào màn hình điện thoại.

Đến cuối cùng cô cũng không biết An Chí Khiên gọi cho cô với mục đích gì nữa.

Trở lại bàn ăn, cô thấy trên bát của mình xuất hiện mấy con mực với ít rau.

Chưa kịp thức giấc thì kẻ nào đó nói với giọng khinh khỉnh:

- Ăn nhiều rồi thấy cũng chẳng ngon nên cho cô vì nhà tôi cũng không nuôi chó.

Tên khốn này! Thật sự đúng ngựa đòn! Nhưng ngắm kĩ thì thấy hành động của anh ta cũng có chút kì lạ, có khi nào anh ta đang rên cô vụ bùa ngải không nhỉ?

Chương 27: Anh Nghĩ Thế Nào Thì Là Thế Ấy

Sau khi ăn xong thì cô cũng dọn bát chén rồi lên lầu.

Trương Cẩm Ngọc bật đèn, ôn lại những kiến thức mình đã bỏ bê một tháng qua, chắc có lẽ lại phải tốn đồng tiền học bù rồi, cô và tiền đúng là lúc nào cũng khắc nhau.

Đang đầu đầu với mớ bong bong giải tích thì cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nhìn thấy tên hiện trên màn hình là anh thì cô lại ngao ngán, không biết lại gây khó dễ gì nữa đây.

- Cô lên phòng tôi đem hết mấy thứ đồ không liên quan xuống đi.

- Đồ gì? Tôi đâu có để gì ở đó nữa đâu.

- Nhanh lên, phiền toái.

Đồ đạc của cô vốn dĩ không nhiều, tất cả gói gọn ở chiếc túi cũ kia, sao lại có thể còn cái gì nữa chứ.

Trương Cẩm Ngọc rất tự tin với suy nghĩ đó của mình nhưng để chắc chắn hơn cô vẫn quyết lên trên phòng anh kiểm chứng.

Khi lên đến nơi, cánh cửa vừa mở ra là đập vào mắt cả một đồng váy vóc cùng trang sức.

Anh nhìn cô cười khẩy:

- Nhanh đấy, mới một buổi sáng thôi mà đã biết cách bòn rút nhiều thế rồi.

Cô không nói gì lảng lảng cầm đồ về phòng, anh thấy người kia bơ mình thì tức tối, miệng thốt ra những lời khó nghe:

- Đúng là để đánh giá nhân cách của một người phụ nữ thì cứ cho cô ta vào cửa hàng.

Bản thân cô biết Hứa Nguyên Khải đang coi thường mình, cũng biết dù có nói gì đi chăng nữa người đàn ông này vẫn sẽ chẳng thay đổi cái nhìn khác

về cô thế nên chi bằng cứ theo cái mác mà anh gắn cho cô đi.

- Anh nói đúng đó, hôm nay mẹ anh tính mua cho tôi một hai bộ thôi nhưng tôi đòi thêm, tôi còn bảo mẹ anh ghé tới tiệm trang sức nữa.

Nhân tiện lúc đó cô mở đại một cái hộp có chiếc lắc tay làm câu nói trên càng thêm thuyết phục:

- Đây nè, anh thấy đẹp không? Tất cả đều là tôi chọn hết, lâu lâu mới được đãi ngộ thì phải chọn những thứ tốt nhất chứ!

- Cút đi, đờ trơ trên!

Chỉ chực chờ có vậy, Trương Cẩm Ngọc lập tức chạy như bay về phòng, để lại khuôn mặt đang đỏ bừng vì tức của ai đó.

Cuối cùng anh đang bị cái gì vậy? Rõ ràng bản thân biết rõ Trương Cẩm Ngọc là người thế nào rồi vậy mà vẫn muốn đánh cược.

Tại sao khi trên bàn ăn thấy bát mì trứng không của cô ta anh lại có chút không đành lòng mà thêm rau thịt? Anh chợt nhớ lại trước đây, phải rồi, Trương Cẩm Ngọc cho anh thấy hình ảnh của Diệu Hy thừa còn cơ hàn, sau bao nhiêu chuyện anh vẫn luôn canh cánh một hình bóng không thể thoát được.

Chỉ là Diệu Hy của anh không bao giờ như Trương Cẩm Ngọc, cô ấy không tham lam lợi dụng vật chất mà vươn lên bằng chính mình.

Suy cho cùng, một người như Trương Cẩm Ngọc chẳng xứng đáng được anh tôn trọng.

Trở lại phòng, cô bình tĩnh sắp xếp đồ mẹ chồng mua vào tủ quần áo, trên miệng nở một nụ cười chua chát đắng lòng.

Người không cùng một thế giới đúng là khó nói chuyện và đừng cảm thật...
...!

Trở lại trường học, cô bị một lượng kiến thức khổng lồ làm cho ngợp thở.

Cũng may có An Nhi bên cạnh giảng giải nên cô đỡ được phần nào,غمĩ kĩ thì cũng không đến nỗi quá xui xẻo.

Vì nghỉ khá lâu nên Trương Cẩm Ngọc phải học bù, cô xin phép tạm ngưng làm ở quán cafe hơn hai tuần để tập trung bù lại.

Quãng thời gian này dẫu biết sẽ khó khăn nhưng có thể lấy được tinh thần học tập đã là may mắn rồi vậy nên chắc chắn cô sẽ nắm chắc cơ hội này bằng mọi giá.

Chiều hôm đó An Chí Khiên cố ý tới quán cafe để gặp cô nhân viên vô tình làm bẩn áo mình ấy thế mà người anh cần lại không đi làm.

Anh có chút hụt hẫng bởi rõ ràng đã hỏi trước cô ấy rồi vậy mà kết quả lại bằng không.

An Chí Khiên chán nản quay lưng bỏ về, anh chẳng có tâm trạng gì để ngồi nơi này ăn uống nữa.

Cả hai tuần trời cô tập trung vào học tập, có những hôm thức trắng cả đêm.

Từ sau lần cãi nhau trên phòng của anh thì hai người cũng chẳng mấy khi gặp mặt nữa.

Khi anh đi làm thì cô đã đi học, lúc anh về cô ngồi lì trên phòng làm bài tập.

Trương Cẩm Ngọc cũng chẳng để tâm tới ăn uống, nếu rảnh rỗi thì cô nấu mì tôm, bận thì mua sẵn bánh mì không ăn chống đói.

Ngần ấy thời gian tuy có gian nan nhưng không bị anh gây sự đúng là một cảm giác rất tuyệt vời.

Hôm nay cũng như mọi ngày, có đi đâu dự giả được chút thời gian nên cô nấu mì gói, còn không quên mang cả sách vở xuống bàn ăn nghĩ tiếp phần còn dang dở.

Sở dĩ dám mang vì chiều nay cô được nghỉ, với lại vẫn còn sớm, giờ này chắc chắn Hứa Nguyên Khải chưa về.

Thời gian sớm nhất anh ta xuất hiện ở nhà là tám giờ tối mà đừng hòng hôm mới chỉ điểm sáu giờ, thế nên cô muốn thử xem không gian khác có giúp ích phần nào trong việc tìm ra đáp án hay không.

Trong căn bếp rộng lớn nhưng chỉ có một mình cô bơ vơ, trước đây cứ

nghĩ rằng ở một mình trong căn trọ tối tăm tũn tàn đã buồn lắm rồi hoá ra giờ đây sống tại nhà cao cửa rộng đầy đủ vật chất lại tủi thân gấp mười lần.

Thở ra một hơi an ủi bản thân rồi nở một nụ cười tích cực, tâm trạng cô thoải mái hơn hẳn.

Có khi thà một mình có cô đơn một chút vẫn tốt hơn hít thở chung bầu không khí với Hứa Nguyên Khải.

Thế nhưng chưa kịp tận hưởng được bao lâu cô đã chợt nghe thấy tiếng động phía cánh cửa, vội quay mặt ra xem thì thấy anh đang đứng đó nhìn cô từ lúc nào.

Khoảng nửa tháng nay, tần suất anh và cô gặp nhau thậm chí không đủ để đếm trên đầu ngón tay.

Tình huống bất ngờ này làm cô có chút lúng túng, lập tức buông đôi đũa đang gấp dở xuống rồi thu dọn sách vở.

Vì người đàn ông kia không biểu lộ cảm xúc gì nên cô cứ ngỡ anh ta sẽ lên lầu luôn không ngờ là lại tiến về phía cô đang ngồi.

Trương Cẩm Ngọc khẽ cắn môi, hiện tại đang cảm thấy rất khó xử.

Bài toán ban nãy đã giải được rồi còn bài toán lúc này đây lại một lần nữa làm cô đau đầu.

Cách tốt nhất có lẽ là kiếm một lí do để chuồn lẹ:

- Ờ...anh ăn tối à? Vậy anh ăn đi nhé tôi lên phòng trước.

Trương Cẩm Ngọc tính xoay người thì bị tiếng nói của ai đó làm cho giật mình:

- Ngồi xuống đây, tôi có chuyện cần nói.

Toi rồi, biết ngay ở gần nhau sẽ có đi kèm mà, cô bất lực đành ngồi xuống sẵn sàng nghe anh ta "sỉ vả".

- Tối nay cô dọn hết đồ lên phòng của tôi.

Như có một luồng điện chạy ngang qua người, Trương Cẩm Ngọc không

tin vào tai mình, chắc chắn có đi ều nh ần l ẫn ở đây.

- Anh đang nói gì thê? Tại sao đột nhiên lại...

- Cô tưởng tôi muốn l ắm ch ắc, bố mẹ tôi nói sẽ sang đây ở nửa tháng.

Chương 28: 28: Chiếc Túi Rách Quai

Không phải chứ! Nếu vậy chẳng lẽ đồng nghĩa với việc cô và anh ta sẽ ở chung một phòng sao?

- Đột nhiên sao bố mẹ lại chuyển sang vậy? Anh có cách nào từ chối được không?

Khuôn mặt người đối diện lộ vẻ không vui, anh hờ hững đáp:

- Họ nói thời gian nữa sẽ chuyển tới nước ngoài nên muốn gần gũi con cái.

Cô làm ơn chuyển đồ giùm đi, cứ làm như bản thân tôi muốn ở cùng một phòng với cô lắm vậy.

Qua câu nói kia có thể biết được nếu như tiếp tục ở đây thêm vài phút nữa chắc chắn sẽ có cuộc cãi vã cho xem thế nên cô lấy sách vở chạy lên lầu luôn.

Căn phòng này tuy chỉ mới gấn bó hơn hai tuần nhưng ít nhất nó khiến cô có cảm giác dễ chịu an tâm, nếu phải chuyển lên phòng Hứa Nguyên Khải chỉ lo rằng ngày nào cũng phải suy nghĩ thế nào để anh ta không chú ý tới mình mất.

Trương Cẩm Ngọc lặng lẽ tới bên cửa sổ ngắm nhìn bầu trời đêm, trong lòng cô giờ đây có cảm giác như bản thân đã hoàn toàn mất đi sự tự do vốn có.

Cô sợ ở chung với người đàn ông đó, ghét những câu nói anh gán cho mình và hơn hết cô kinh hãi khoảnh khắc anh say...

Thở dài một hơi đầy bất lực cô đành tự trấn an bản thân dù sao thì cũng chỉ có hai tuần mà thôi, sau đó sẽ lại ổn định, cứ né tránh anh ta bằng mọi cách là được.

Khoảng ba mươi phút sau, mọi vật dụng cá nhân của cô đã xuất hiện trong phòng của anh.

Hứa Nguyên Khải nhìn thấy chiếc túi cũ rách đứt quai đang nằm trong góc tường thì có chút bực bội, anh hỏi cô bằng cái giọng đầy khó chịu:

- Thứ hỏng rồi thì vứt đi, để đó cô không thấy chướng mắt à?

Trương Cẩm Ngọc tiến lại gần chiếc túi ngắm nghía một chút rồi nói:

- Tôi thấy nó vẫn còn mới đó chứ, chỉ bị hỏng một chút, khâu lại là ổn mà.

- Vậy để ra đâu thì để, đừng làm bẩn mắt tôi.

Đối với anh, nó có thể xấu xí, rách nát nhưng nó lại là thứ quan trọng của cô.

Đó là bao nhiêu ngày công của mẹ dành dụm lại mới mua được.

Dù đã qua nhiều năm, màu sắc cũng phai nhạt song chiếc túi ấy đã gắn liền với biết bao kỉ niệm từ thuở cô mới lên thành phố hoa lệ này rồi, đâu thể vứt bỏ dễ dàng như vậy.

Cũng may trong phòng anh có một chiếc tủ gỗ vừa đủ để nhét vừa chiếc túi kia nên cô cũng an tâm được phần nào.

Chỉ là với tình huống hiện tại cũng không biết phải xử trí thế nào đây.

Trương Cẩm Ngọc đứng bất động, cô cúi đầu nhìn mũi chân mình đang nâng lên hạ xuống trong vô thức để giết thời gian, nếu không phải có tiếng của anh cất lên chắc chắn cô sẽ cứ đứng như vậy hàng giờ đồng hồ.

- Dù sao cũng chuyển vào đây rồi thì cô cứ coi như phòng của mình đi có đi đâu tuyệt đối không được động vào ngăn kéo tủ quần áo của tôi biết chưa!

- Tôi biết rồi, tôi vốn dĩ cũng không định sử dụng cái tủ đó của anh, quần áo tôi cũng không nhiều mà.

Hứa Nguyên Khải nhíu mày khó hiểu, rõ ràng lần trước cô ta đòi mẹ anh mua rất nhiều thứ thế mà bây giờ lại dám ngang nhiên thở ra câu như vậy sao?

- Cô định để đồng đội mới chung với cái túi cũ rách kia của cô à, xem ra cô cũng chẳng có chút gì gọi là tôn trọng mẹ của tôi nhỉ?

Anh ta nhắc cô mới nhớ, số váy vóc đó thường ngày căn bản cô cũng không đụng đến nên quên mất.

Ban đầu Trương Cẩm Ngọc chỉ định dùng khi gặp mặt bố mẹ anh còn chủ yếu cô vẫn mặc đồ cũ, chỉ sợ trong nửa tháng tới cô phải dùng tới số đồ này hơi nhiều.

- Tất nhiên là tôi tôn trọng mẹ của anh rồi.

Trương Cẩm Ngọc lấy móc áo treo số váy vóc kia vào tủ, còn trang sức cô cất vào trong góc đó luôn.

Bây giờ chiếc tủ đã chia làm hai ngăn, một ngăn của anh, còn lại là của cô.

Xong xuôi mọi việc, cô biết anh phải làm việc nên đành dùng bàn của ghế sofa để học bài.

Từ trước tới nay, anh chẳng thêm để tâm tới cô thế nào, hôm nay thấy dáng vẻ nghiêm túc học hành của cô thì có chút suy nghĩ khác.

Anh hắng giọng:

- Lên bàn làm việc của tôi mà học, dù sao giờ tôi cũng không dùng tới. Câu nói kia vừa cất lên, cô còn tưởng mình nghe nhầm.

Lão "chồng" này sao hôm nay tốt lạ vậy kìa?

Cơ hội vốn không nhiều nên Trương Cẩm Ngọc nhanh chóng nắm bắt, cô hí hửng bê đóng sách vở lên trên bàn.

Ánh đèn rọi vào từng trang giấy làm tinh thần của cô tốt hơn hẳn, hiệu suất làm việc cũng cao hơn rất nhiều.

Anh rời khỏi bàn làm việc, bê máy tính lên trên giường tiếp tục xử lý vấn đề còn dang dở trên công ty.

Không gian còn lại chỉ có ánh đèn soi sáng màn đêm và tiếng gõ bàn phím vang lên, hai con người cứ như vậy chẳng ai nói với ai câu nào, tựa như mỗi người một thế giới.

Mãi đến khuya, cô mới giải quyết xong được phần bài tập khó.

Trương Cẩm Ngọc ngáp một cái dài còn phát rõ cả tiếng sau đó lập tức che miệng.

Sao cô lại quên mất mình đang chung phòng với anh chứ! Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cô soạn sách vở cho vào balo rồi ái ngại nói với anh.

- T...tôi sẽ ngủ ở sofa, anh cứ ngủ trên giường đi.

Ánh mắt sâu như đại dương kia vẫn đang tập trung vào màn hình máy tính, khuôn mặt chẳng biểu lộ cảm xúc gì, một lúc sau mới cất giọng, âm thanh trầm thấp làm tim cô đập mạnh:

- Ai khiến cô ngủ ở đó, lên giường!

Mặt cô lập tức đỏ lên, trong đầu hiện ra vài suy nghĩ vớ vẩn.

Thấy Trương Cẩm Ngọc cứ đứng đực ra đó, anh nhàn nhạt lên tiếng:

- Nằm ở sofa đến lúc cô ốm rồi bố mẹ lại trách tôi à! Còn hơn hai tuần nữa thôi, để nào tôi được yên đi.

- Tôi biết rồi!

- Biết rồi thì lên giường nhanh lên.

Trương Cẩm Ngọc cắn môi, tất nhiên là sẽ lên nhưng câu nói của anh ta làm cô cứ có suy nghĩ khác, đầu óc đúng thật đen tối mà.

Cô tiến tới bên cạnh giường rồi nằm xuống mép, mắt nhắm chặt lại.

- Không đắp chăn để rét chết à?

- Tôi biết rồi!

Nói rồi cô kéo chăn đắp lên người mình, hơi ấm còn sót lại của người kề cạnh truyền qua làm cơ thể cô bớt lạnh phẫn nào.

Không khí bây giờ chỉ toàn chìm trong ngượng ngập, cách duy nhất mà cô có thể làm chỉ có thể là tiến vào giấc ngủ càng nhanh càng tốt.

Nghĩ là làm, không biết từ lúc nào tiếng thở đều đều của cô gái vang lên hoà cùng âm thanh của bàn phím máy tính.

Mãi đến tận quá khuya, Hứa Nguyên Khải mới buông bỏ công việc, mệt mỏi nằm xuống giường khẽ nhắm mắt.

Chương 29: 29: Đi Làm Gặp Lại Chủ Nợ

Buổi sớm hôm sau, theo như thói quen thì cô dậy từ rất sớm bởi trước đây nếu không phải dậy sớm để nhanh chóng đi học thì cũng gấp rút đi làm nên hôm nay cũng chẳng phải ngoại lệ.

Hứa Nguyên Khải vẫn còn ngủ, chắc có lẽ đêm qua anh ta thức quá khuya, cô cũng chẳng để ý anh ngủ từ lúc nào nữa vì căn bản cô cũng không để tâm.

Vệ sinh cá nhân xong, Trương Cẩm Ngọc thay một bộ quần áo thường ngày vẫn mặc để chuẩn bị đi học vì theo cô nghĩ chắc rằng bố mẹ anh sẽ tới đây vào buổi tối.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, cô mở tủ quần áo để đi làm thì chợt thấy một chiếc đồng hồ.

Không biết có nên đánh thức anh dậy không nhỉ? Bởi thực ra mà nói anh cũng phải đi làm kia mà.

Suy nghĩ một lúc, Trương Cẩm Ngọc vẫn quay lại vỗ vai anh hỏi:

- Nè, anh có dậy đi làm không thế?

Đáp lại câu trả lời của cô là sự im lặng đến vô tình, Trương Cẩm Ngọc nhẫn nại gọi thêm một lần nữa thì quả thực đã có động tĩnh.

Anh xoay người nắm lấy bàn tay nhỏ đang khẽ đặt trên vai mình kéo mạnh một cái khiến cả người cô chao đảo ngã vào trong giường.

- Bỏ tôi ra! Mới sáng sớm anh nổi cơn gì vậy?

Đôi mắt người đàn ông vẫn nhắm, miệng lầm bầm gọi tên:

- Diệu Hy, đừng bỏ anh, không ai có thể thay thế được em em biết không? Khoảng cách quá gần nên từng câu từng chữ anh nói ra cô nghe không sót

nửa lời.

Cô mím môi thở ra một hơi dài, người tên Diệu Hy kia nếu như được gia đình anh đồng ý và không bỏ đi chắc có lẽ bây giờ Hứa Nguyên Khải và cô ấy đã có một cuộc sống viên mãn rồi chứ đâu phải là một kẻ vô danh tiểu tốt như cô có mặt ở đây chứ.

Tính ra anh ta cũng thật đáng thương.

Hứa Nguyên Khải chợt bừng tỉnh sau cơn mơ, anh vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt đáng ghét của cô liền hét lên rồi đẩy mạnh người con gái đang nằm trong lòng mình ra:

- Đờ trơ trên, cô định dùng thủ đoạn quyến rũ tôi sao?

Tên điên này! Anh ta chẳng đáng thương tẹo nào cả!

- Anh có mù không? Anh đang cầm tay tôi đấy!

Nói xong cô giật tay mình ra khỏi anh rồi bỏ đi luôn, đúng là dính tới người đàn ông này thì chỉ có gây thêm phiền phức cho cô mà thôi.

...

Sau bao nhiêu ngày học bù cuối cùng cô cũng có thể bù được đủ môn, chiều hôm nay Trương Cẩm Ngọc lại tiếp tục với công việc pha chế.

Cũng may trước khi nghỉ cô đã xin An Chí Khiên lúc cuối tháng sẽ trả tiền áo cho anh rồi nếu không cô cũng chẳng biết phải làm sao nữa.

Mặc vội chiếc tạp dề mang tên thương hiệu của quán lên mình, cô bắt tay vào công việc.

Dù đã hơn hai tuần nhưng Trương Cẩm Ngọc vẫn nhớ việc như mới hôm qua vậy, mặc dù cô cảm thấy đó cũng không phải là đi đầu to tát gì nhưng anh chủ lại nói rằng đi đầu ấy cũng chính là lí do anh rất tín nhiệm cô.

Bây giờ nghĩ lại về ông chủ quán phở ngày trước, trong lòng cũng dấy lên thật nhiều suy nghĩ.

Khoảnh khắc cô cần nhất thì anh ta lại tuyên bố cho cô nghỉ việc, khoảng thời gian khó khăn đó bây giờ nhớ lại cũng khiến cô không khỏi rùng mình.

- Chị ơi, cho em một cốc cafe sữa đá!
- Dạ vâng, chị dùng ở đây hay mang đi ạ?
- Cho em mang đi nhé!
- Dạ chị ra bàn chờ em một lát ạ!

Trương Cẩm Ngọc nhanh chóng bắt tay vào pha chế, hương cafe quen thuộc lâu ngày mon men toả hương làm cô tỉnh táo.

Vốn dĩ ban đầu đây cũng chỉ là một chiếc c àn kiếm cơm của cô nhưng đến khi làm lâu r ồi đột nhiên lại cảm thấy bộ môn này cũng khá thú vị.

Sau khi đóng gói xong, Trương Cẩm Ngọc chuyển cho chị khách ban nãy r ồi lấy khăn lau vết bẩn vương trên khu vực qu ày pha chế.

Hôm nay quán vắng quá, chung quy lại cũng chỉ thấy vài ba vị khách quen.

Hết ca tan làm cô còn phải về sớm để chuẩn bị bữa tối nữa, hôm nay bố mẹ ch òng ghé mà không thấy mặt con dâu đâu thì mọi chuyện lộ hết.

- Trương Cẩm Ngọc!

Cô nẩy giật mình một cái, cô nhớ trước nay có ai gọi thẳng cả họ lẫn tên của mình ở quán bao giờ đâu, vậy nên sự tò mò thôi thúc cô ngược mắt lên.

- Anh là...

- Quên chủ nợ là không được đâu.

- Tôi không có ý đó, chỉ là chưa kịp nhớ ra tên anh mà thôi.

Anh tới đây là để...

An Chí Khiên mỉm cười khó đoán, cánh tay anh đặt lên trên kệ qu ày, khuôn mặt ghé sát lại g ần nói:

- Cho tôi một ly cafe nóng!

Khoảng cách g ần như thế khiến cô không cảm thấy không tự nhiên nên vội né tránh, trong lòng còn đang thắc mắc rằng có phải người đàn ông này sợ cô bị lãng tai nên cố ý có lòng tốt hay không.

Chỉ là cô cũng đâu có điếc!

Một lúc sau Trương Cẩm Ngọc mang ly cafe đặt trên bàn cho anh, lần này cô cẩn trọng tới mức tránh xa An Chí Khiên ra nhất có thể để sao cho ly cafe này không còn cơ hội làm tiêu hao một đ ồng tiền nào của cô nữa.

An Chí Khiên thấy người con gái kia có vẻ né mình thì cười trừ hỏi:

- Cô sợ à?

Bị nói trúng tim đen nên gương mặt có chút biến sắc nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh:

- Tôi sợ gì chứ! Chúc quý khách ngon miệng.

Nói xong cô chuồn lẹ, chỉ e nếu cứ đứng ở đây thì sẽ gây thêm hoạ mất.

Hành động này làm cho An Chí Khiên thấy thích thú vô cùng, cô gái này đúng là khiến anh cảm thấy rất dễ chịu.

Khi gần hết ca thì đã là chuyện của hơn hai tiếng sau thế nhưng cô không hiểu nổi một cốc cafe lại có thể được uống đến tận hơn hai tiếng chưa hết. Người đàn ông kia vẫn ngẩn đó, đến tận lúc cô bàn giao lại ca cho người làm sau anh ta mới chịu đứng dậy rồi bám theo cô.

Có khi nào An Chí Khiên muốn đòi nợ cô luôn không?

- Nhà cô ở đâu thế, tôi đưa cô về!

- À! Nhà tôi gần đây thôi, anh không cần phải nhọc lòng thế đâu.

Tưởng rằng từ chối khéo như thế làm anh ta từ bỏ nhưng không, cô đã lẩn.

An Chí Khiên cứ vẫn lẻo đẻo theo cô, nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ lời nói dối này sẽ bị phát giác mất.

- Ờ, anh ơi, anh không về nhà sao? Có khi vợ con anh đang chờ anh đấy, tôi hứa sẽ trả tiền cho anh mà, tôi không quýt đâu, tôi thôi!

An Chí Khiên gãi gãi đầu, cô ấy nghĩ rằng anh đi theo cô là vì đòi tiền ư?

- Tôi còn độc thân, tôi chỉ có ý tốt muốn đưa cô về thôi, bây giờ cũng gần tối rồi.

Nhìn thấy ngã tư, Trương Cẩm Ngọc đành tìm bài chuồn, cô vội chạy sang đường rồi vẫy tay tạm biệt:

- Cảm ơn anh, nhà tôi ở bên kia đường, tạm biệt anh nha!

Cô chạy đi, để An Chí Khiên ngây ngốc đứng đó nhìn theo với một mớ suy nghĩ.

Hoá ra cô ấy ở đó à, vậy thì chắc là sẽ tìm dễ hơn rồi, sau đó anh quay người lái xe đi.

Ngó nghiêng một lúc, khi đã xác định rõ anh ta không còn theo mình thì cô

mới dám lộ mặt ra.

Một chủ nợ cứ đi cà cà bên cạnh như thế nếu như bình thường có khi cô đã nghĩ là bị n thái luôn rồi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, là tên ch ồng lụy tình cũ của cô.

- Alô, tôi đang trên đường về

- Địa chỉ?

- Tôi đang về đây rồi, t ầm...

- Nhanh lên!

Nghe có khác gì như đang đi nhập ngũ không chứ, cô đành gửi địa chỉ qua cho Hứa Nguyên Khải.

Không biết anh định giở trò gì nữa đây!

Chương 30: 30: Làm Khó

Đèn đỏ một lần nữa xuất hiện, cô lại rảo bước trở lại bên kia đường sau đó đi theo vỉa hè về hướng bên phải, tránh xa quán cafe mình làm tầm khoảng tám trăm mét sau đó mới gửi địa chỉ qua cho anh.

Bởi vốn dĩ cô không muốn cho Hứa Nguyên Khải biết bất cứ thông tin gì liên quan đến bản thân mình, cô nghĩ rằng người như anh căn bản luôn cao cao tại thượng, lúc nào cũng cho bản thân là đúng vậy nên một số trang giấy trong mảnh đời bạc bẽo của cô cũng chẳng thể làm anh có cái nhìn khá khâm hơn, chỉ bằng ba năm cứ bình yên trôi qua, song song chạy dài. Từ phía xa, chiếc Mercedes Maybach đang tiến đến với vận tốc cao.

Khi xe dừng hẳn thì mái tóc cô cũng tốc ngược lại theo chiều gió.

Kính xe từ từ hạ xuống, Hứa Nguyên Khải hếch mặt tỏ ý muốn ra hiệu cô lên xe.

Trương Cẩm Ngọc liếc ngang liếc dọc một lúc sau đó che mặt mở cửa trước nhanh chóng yên vị.

Bên cạnh truyền lại một giọng cười khinh khỉnh:

- Sợ gặp daddy quen à?

- Ừ!

- Vô liêm sỉ thật, cô thừa nhận càng thấy tôi kinh tởm.

Hôm nay cô rảnh nên sẽ chơi với anh vài câu vậy!

- Anh nôn luôn tại đây đi.

Hứa Nguyên Khải nắm tay thành đường quyên, anh không ngờ đến trường hợp có một người con gái trở trên như Trương Cẩm Ngọc xuất hiện trên đời này, đã thế cô ta còn không biết xấu hổ mà thừa nhận chuyện tốt mình

làm ra.

Càng nhìn làn da trắng như trứng gà bóc và đôi môi căng mọng kia bị bao nhiêu gã đàn ông rờ qua càng khiến anh đánh giá thấp người này.

Ngắm lại bỏ ra năm tỉ để đổi lại một người phụ nữ không đứng đắn thật giống như phi tiền vào thùng rác cho chó gặm.

Cô biết anh tức giận nhưng cô mặc kệ mà quay mặt nhìn ra ngoài trời.

Chắc hẳn Hứa Nguyên Khải đang khinh con người cô quá rẻ mạt nhỉ? Biết làm sao được khi chỉ có như vậy anh ta mới không gây khó dễ cho cô nữa. Chưa kịp để cô định thần lại chiếc xe đã lao nhanh vun vút, Trương Cẩm Ngọc kinh hãi la hét:

- Dừng lại, Hứa Nguyên Khải, anh điên à! Lái vậy sẽ chết người đó.

Anh chán sống thì đi mà chết một mình.

Á á, đồ điên! Đâm vào cột bây giờ!

Nghe thấy tiếng thét thất thanh đó làm anh khoái chí vô cùng, anh ghét nhất là bộ mặt lúc nào cũng căng căng lên tỏ ra bản thân thanh cao đó của cô, nhìn bờ môi tái bệch vì sợ kia xem, chắc là đang hoảng loạn lắm.

Khi bánh xe dừng hẳn cũng là lúc hần phách trở lại, Trương Cẩm Ngọc nhìn khuôn mặt đang đặc ý của người đàn ông ngồi cạnh thì thấy anh ta đáng ghét vô cùng, cô bực dọc mở cửa xe bước ra ngoài, trong miệng còn chửi thần vài câu.

- Tên khốn!

Anh cũng nhanh chóng mở cổng r ỡ lái xe vào gara, cũng không quên dặn cô một lát vào trong nhà cùng với mình.

Tại phòng khách phát ra âm thanh của chương trình truyền hình, cô đoán được bố mẹ anh đã tới nên lễ phép chào họ.

Trần Huệ Như vui vẻ đứng dậy ôm lấy cô r ỡ nói.

- Càng ngày càng thấy con g ầy đi thế! Phải ăn nhiều vào chứ!

Cô gật đầu hùa theo cho bà vui, dẫu sao ở chung một nhà với anh cô cũng nuốt không trôi.

Vì hôm nay có bố mẹ anh ở đây nên cũng không thể ăn uống qua quýt được, mẹ anh cũng chuẩn bị sẵn thức ăn, chỉ việc nấu lên thôi là cả nhà sẽ dùng bữa.

Việc bếp núc giao cho mẹ chồng và cô, hai người đàn ông thì đàm đạo về công việc vẫn còn dang dở ngoài phòng khách.

Thời gian trôi để hương thơm kích thích vị giác của những con người đang đói bụng, cuối cùng tập trung với nhau tại bàn ăn.

- Nguyễn Khải, con ng ồi cạnh Cẩm Ngọc đi, ng ồi với bố con làm gì!

Hành động đang kéo dờ ghế của anh chợt chững lại, lập tức vòng qua ng ồi bên cạnh cô, khuôn miệng cố nấn ra một nụ cười.

- Con chỉ định kéo ghế cho mẹ, tất nhiên là sẽ ng ồi cùng với vợ yêu của con r ồi, đúng không vợ?

Vừa nói anh vừa ôm lấy eo làm cô đỏ mặt, đầu thì gật nhẹ tỏ ý tán thành còn phía dưới đang ra sức gỡ bàn tay đáng ghét đang yên vị ở eo mình ra.

Trần Huệ Như gấp một miếng cá vào bát cô r ồi quay sang hỏi đứa con trai quý hoá của mình:

- Thế hai đứa có dự định đi trăng mật ở đâu chưa?

Câu hỏi kia làm anh đứng hình vài giây bởi vấn đề này căn bản anh còn không thèm nghĩ tới.

Cứ nghĩ đến cảnh phải đi trăng mật với một người vô vị như Trương Cẩm Ngọc cũng làm anh đủ chán ghét r ồi.

- Cô ấy còn đi học nên bọn con chưa có dự định mẹ ạ!

Bà nghe thấy câu trả lời đầy tính thuyết phục của con trai liền quay sang ám hiệu với lão chồng đang tập trung ăn uống của mình.

Hứa Nguyễn Hoàng háng giọng:

- Thế à, mà cũng sắp tết r ồi, bố mẹ tưởng hai con định đi đâu đó du lịch.

Thế này chẳng phải là d ần anh vào thế bí r ồi còn gì, trước khi ông bà sang nước ngoài cũng ráng ép anh với cô đi cho bằng được.

Hứa Nguyễn Khải biết khó tránh nên anh đành trả lời hết sức qua loa:

- Dạ vâng, con biết r ồi, bố mẹ ăn cơm đi con tự có sắp xếp.

Từ này tới giờ chỉ toàn bố mẹ ch òng và anh trao đổi với nhau duy chỉ có cô im lặng ng ãi đó âm th ãn lắng nghe.

Mỗi câu trả lời của Hứa Nguyên Khải cô chỉ mong anh nhanh chóng khước từ mọi thứ, vì căn bản mấy cái gọi là trắng mặt đó chỉ tổ làm tốn thời gian của chính cô.

Mọi ngày ăn uống xong cô sẽ chạy tuột lên phòng nhưng hôm nay phải dành một khoảng để nói chuyện gắn kết yêu thương với bố mẹ ch òng nữa.

Cả buổi ng ãi đó Hứa Nguyên Khải nắm tay cô thể hiện tình cảm đến mức túa cả m òhôi, chắc anh ta cũng gắng g òng lắm.

Khi lên được phòng cũng đã là chín giờ tối, Trương Cẩm Ngọc nhanh chóng tắm tấp.

L ần đầu tắm phòng của người khác giới cô có cảm giác hơi lạ lẫm, trên kệ sắp xếp đầy d ãi gội, sữa tắm mang hơi hương của sự nam tính, thậm chí ở đó vẫn chừa một khoảng trống khá lớn.

Cô th ãn nghĩ rằng đó là khoảng để dành cho người con gái tên Diệu Hy.

Xả một dòng nước ấm xuống thân, thở dài ra một hơi, cuối cùng cũng được gột rửa thân thể sau một ngày dài đ ãng đ ãng.

Vừa bước ra khỏi phòng tắm thì cô nhận được điện thoại, là mẹ cô gọi.

- Đạo này con sống có tốt không?

Câu hỏi kia nghe thì nhẹ nhàng nhưng môi cô khẽ gi ãn gi ặt.

Đã bao lâu rồi cô chưa nghe được câu hỏi thăm như thế rồi nhỉ? Giọng lạc hẳn đi vì uất ức, tủi hổ nghẹn lại nơi đáy cổ, thế nhưng cô cất lên một câu nói đối đ ãy ý tứ:

- Tất nhiên là tốt rồi mẹ, ch òng chi ãu con lắm, mẹ đừng lo nha!

Đ ãu dây bên kia cũng an tâm phần nào, hơi thở cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

- Ủ, thế thì tốt quá rồi, con cũng phải ăn uống đ ãy đủ không được bỏ bữa nghe không? Mẹ mới tr òng thêm mấy luống rau khi nào hai đứa về quê mình chơi mẹ gói cho mang lên! Biểu cả hai ông bà thông gia nữa.

Mẹ cũng không có gì nhiều, nếu nuôi được gà nữa thì tốt rồi!

- Ở đây có siêu thị mà mẹ!

Bà Hạ thấy con gái nói vậy liền gạt phắt đi:

- Siêu thị thì siêu thị chứ làm sao mà bằng rau nhà được! Mẹ toàn bón phân chuồng thôi, sạch lắm!

Cô mỉm cười khi nghe bà nói, đồng thuận trả lời:

- Vậy mẹ nhớ chăm cho lên cao nha, có dịp con sẽ về lấy hết luống!

- Tôi cho cô lấy thoải mái, chỉ sợ không cần được hết thôi.

Hai mẹ con tâm sự thêm một lúc rồi cô tắt máy, toan định đi lấy sách vở học bài thì thấy Hứa Nguyên Khải đứng lù lù đằng sau.

Khuôn mặt anh đây vẻ lúng túng khó hiểu, cô cũng không hỏi mà đi làm việc của riêng mình bởi cũng không muốn đả động tới anh.

Chương 31: 31: Đưa Cơm Cho Anh

Không khí trong căn phòng bỗng chốc lại chùng xuống, im ắng như thường lệ.

Trương Cẩm Ngọc dẫn đo một lúc rồi hỏi anh trước khi anh kịp đi vào phòng tắm:

- Anh cho tôi mượn bàn làm việc nha, khi nào anh tắm xong tôi sẽ trả.
Vắt hờ chiếc khăn tắm trên vai, anh không thèm xoay người mà đáp luôn:
- Sau này cứ lấy mà dùng không cần hỏi ý kiến của tôi, tốn thời gian!
Được thôi, nếu đã nói như thế thì cô sẽ chiếm luôn cái bàn này của anh ta.

Cả buổi tối hôm nay ng ồi với phụ huynh Trương Cẩm Ngọc chỉ lo mình lỡ nói ra câu nào không vừa ý sẽ làm mất lòng họ nhưng lại suôn sẻ trên cả mức cho phép làm cô bị bối rối.

Dạo gần đây cô cũng đã dần cân bằng hơn được việc học hành nên định rằng khi bố mẹ anh sang nước ngoài sẽ kiếm việc làm thêm cả buổi tối.

Ngày tháng đóng học phí cho hai đứa em cũng không còn xa nữa rồi.
Những ngày hôm sau cũng không quá khó khăn, cô vẫn đi học đi làm bình thường, mẹ anh thấy rằng cả đôi vợ chồng trẻ này đầu bận bịu nên đã cho thím Loan sang làm giúp việc luôn còn bên nhà chính sẽ sửa sang lại rồi cho khách du lịch thuê.

Hai ông bà quyết định sang nước ngoài định cư lâu dài, lí do sâu xa cô cũng không biết.

Như vậy cũng tốt, sau này khi cô và anh ly hôn thì bố mẹ chồng đã không còn sống tại nơi này, chẳng thể cản bước kế hoạch của cô và anh.

Nay là ngày thứ chín bố mẹ anh sinh hoạt ở đây rồi, chẳng mấy nữa Hứa Nguyên Khải với cô sẽ phòng ai về người này, chỉ nghĩ thôi đã phấn khích.

Tên cùng phòng đó mặt mày lạnh tanh làm cô ở chung không gian thôi mà cũng cảm thấy khó thở.

Khoảng hơn sáu giờ tối cô mới về tới nhà, vừa vào phòng khách thì thấy mẹ anh ngồi đó, trên bàn có một chiếc hộp cũng khá to.

Vừa thấy con dâu, Trần Huệ Như đã xách chiếc nó lên đưa về phía cô rồi nói:

- Hôm nay Khải có việc bận nên chắc nó ở lại công ty đêm muộn mới về, nó ăn ngoài mẹ cũng không yên tâm, con mang cơm lên công ty giúp mẹ nha!

Dường như hiểu được câu hỏi tiếp theo của cô nên bà nhanh ý đáp:

- Xe đợi ngoài cổng rồi, con cứ lên tầng cao nhất nhé, hỏi tiếp tân người ta sẽ hướng dẫn.

Dù trong lòng không muốn một chút nào nhưng cô buộc phải gật đầu, dầu sao cũng chỉ là đưa một hộp cơm thôi mà.

Bánh xe nhanh chóng lăn bánh, khi cô về bầu trời đã ngả màu xanh thẫm còn bây giờ đã bị bao phủ một sắc đen, điểm xuyết trên nền tối đó thêm vài ngôi sao đêm lấp lánh.

Trương Cẩm Ngọc tay nắm chặt điện thoại, trong tim cô khẽ đập lệch vài nhịp biểu hiện trong lòng đang hồi hộp xe lăn lo lắng.

Suy cho cùng cô cũng chưa từng lên công ty của anh, nhưng cô cũng phần nào đoán được nó không phải dạng tầm thường.

Đến những nơi rộng lớn và đầy xa lạ Trương Cẩm Ngọc vẫn luôn không thoải mái.

Đắn đo một hồi cô quyết định lướt danh bạ tìm một dãy số rồi đưa lên tai.

- Cho cô năm phút!

- Mẹ anh nói tôi mang cơm đến cho anh.

- Tốt nhất đừng để ai biết cô là vợ của tôi, mất mặt.

Nói vừa dứt câu anh tắt máy luôn mà chẳng kịp để cô cất thêm lời nào, mắt hướng xuống nhìn màn hình dần đen lại.

Nếu anh không thốt ra câu đó thì cô cũng sẽ kiên nghị thôi, vừa hay lại hợp ý nhau vậy thì cứ thế mà thực hiện.

Cô lấy thân phận là người làm tới đưa cơm cho anh, nhanh chóng thông qua lễ tân xách hộp cơm lên cho tổng giám đốc ở tầng cao nhất.

Ban đầu Trương Cẩm Ngọc còn định đi thang bộ vì chưa từng sử dụng thang máy chỉ là nhìn tầng cuối cao chót vót nếu đi thang bộ lên thì sợ rằng cô sẽ ngất mất.

Cũng may khi đánh liêu bước vào thang máy lại được một anh trai tốt bụng giúp đỡ nên Trương Cẩm Ngọc thuận lợi tới nơi, có đi đâu không hiểu sao ánh mắt của anh trai đó nhìn cô đầy vẻ bất ngờ.

Đứng trước cửa phòng làm việc của Hứa Nguyên Khải cô chợt run chân, vẻ mặt khi đang làm việc của anh ta nghiêm túc tới phát sợ, cô e rằng nếu mình làm phiền giữa chừng chắc sẽ nếm thêm vài câu chửi.

Thế nhưng việc cần làm vẫn bắt buộc phải làm nên Trương Cẩm Ngọc cũng đành gõ cửa phòng.

Từ bên trong vọng ra tiếng nói quen thuộc:

- Vào đi.

Cô ái ngại mở cửa phòng đi vào, Hứa Nguyên Khải vẫn chăm chú làm việc mà không nhìn cô gái trước mặt lấy một cái.

Lần đầu tiên cô biết được công việc của anh tận suất làm việc lại cao tới vậy, nó làm cô nhớ tới những tháng ngày trước kia của mình nhưng chỉ khác là sau giờ làm cô cũng chỉ có thể lót dạ bằng dăm ba gói mì tôm rẻ tiền hay mấy miếng cơm đã nguội lạnh từ lâu.

- Tôi để ở trên bàn cho anh nhé, mẹ anh dặn là anh nhớ phải ăn hết đó, tôi về đây.

Cứ nghĩ rằng anh sẽ im lặng tiếp tục làm việc nhưng giây phút cô định bước đi thì có âm thanh trầm thấp cất lên:

- Cô đi xa như thế chắc cũng mệt rồi, ở lại ăn cơm cùng luôn đi, đừng từ chối tôi, suốt qua nay tôi nghe từ chối nhiều chán lắm rồi.
Cái mà anh đang nói đến chắc là chuyện hợp đồng của công ty rồi, thôi mặc kệ vậy, ăn cùng với Hứa Nguyên Khải một bữa cơm cũng chẳng khiến cô mất gì.
Anh vẫn tiếp tục làm việc còn cô đi loanh quanh phòng ngắm nhìn đủ thứ.

Tính ra anh cũng khá yêu thiên nhiên, trong phòng này có vài ba cây cảnh mini xinh xắn.

Trương Cẩm Ngọc rảnh rồi không làm gì nên đi lấy ít nước tưới cho chúng sau đó dọn dẹp một số giấy tờ gọn gàng lại cho anh.
Xong xuôi mọi việc rồi nhưng Hứa Nguyên Khải vẫn còn cắm cúi vào máy tính, cô đành ngẩn ngơ ngắm cá cảnh.

Từ nhỏ tới lớn cô chưa từng thấy có con cá cảnh nào có cái đuôi dài và rộng gấp đôi cả thân của nó như vậy, đây là lần đầu tiên.

Trương Cẩm Ngọc mê mê nhìn cái đuôi như dải lụa kia của đám cá đang uốn mình trong nước hết như một vũ công chuyên nghiệp mà thích thú.
Tiếng gõ cửa làm cô giật mình quay lại, người bước vào khiến cô chột dạ cúi mặt vội không quen.

An Chí Khiên đưa một xấp tài liệu cho anh:

- Giám đốc, đây là phần đã được xử lý.

Rất nhanh sau đó An Chí Khiên liền trở ra, ánh mắt anh lập tức đập vào một thân dáng quen thuộc:

- Trương Cẩm Ngọc, sao cô lại ở đây!

Anh ta sao lại có thể phát hiện ra cô vậy kìa? Hứa Nguyên Khải vẫn còn ngẩn ở đây, nếu anh ta biết cô nợ tiền An Chí Khiên thì lại có cơ để nói cô nữa cho xem.

Nghĩ vậy nên Trương Cẩm Ngọc cố tình giả điếc không quay lại.

- Trương Cẩm Ngọc, là cô đúng không?

Sao An Chí Khiên cứ bắt buộc cô phải đáp lời anh ta vậy!

- Chào anh, trùng hợp quá!

Trương Cẩm Ngọc nhìn An Chí Khiên cố nặn ra một nụ cười tươi r ỡ cô lại nhìn sang Hứa Nguyên Khải nhưng có vẻ anh không để tâm.

Cô cũng sợ An Chí Khiên nói chuyện của hai người ở đây nên cũng kéo anh ra bên ngoài.

- Tôi sắp được nhận lương r ỡ, tôi sẽ sớm trả lại cho anh.

An Chí Khiên nhìn cô gái mình th ần thương mà khó hiểu, gần cả tháng nay anh thường xuyên đến quán cafe cốt để gặp cô vậy mà lại bị hiểu lầm là anh muốn đòi nợ sao? Như thế chẳng phải là công cốc.

- Tôi không có ý đó, tôi chỉ thấy vui khi gặp được cô ở đây thôi, như thế chúng tớ chúng ta rất có duyên mà!

Chương 32: 32: Kẻ Bỏ Người Tiếc

Từ trước đến nay Trương Cẩm Ngọc không quan tâm đến tình ái nên ý tứ trong câu nói của An Chí Khiên tất nhiên cô không nhận ra.

Cô chỉ quan tâm đến số tiền lương mà cô sắp được nhận sẽ nhanh chóng đền bù cho chiếc áo trắng đất tiền bị cô vấy bẩn của anh.

- Anh nói đúng, thật sự có duyên, anh làm việc ở đây sao?

Cô đánh trống lảng tránh sang chuyện khác bằng một câu hỏi, An Chí Khiên nhìn cô cười nói:

- Phải, tôi là trợ lý của giám đốc, còn cô?

Câu hỏi này vô tình đánh trúng vào phần cô cần giấu nên khuôn mặt Trương Cẩm Ngọc nhanh chóng biến sắc cũng là đi ều dễ hiểu.

Sau khi nghĩ suy một hồi lâu, cô cho rằng sau này chắc hẳn cũng sẽ chẳng gặp lại An Chí Khiên, chi bằng bịa đại một thân phận mặc định.

- Tôi là người làm trong nhà giám đốc, phu nhân nhờ tôi mang cơm cho anh ấy, với lại hình như giám đốc đang gọi, tôi xin phép vào trong trước. Sự gấp gáp kia làm An Chí Khiên dấy lên nhiều nghi vấn nhưng lại nhanh chóng bị nó khiến anh cười bởi hành động người con gái ấy làm anh tương tư.

Nếu cô ấy làm giúp việc cho giám đốc vậy chi bằng lúc nào có cơ hội An Chí Khiên sẽ thử ngỏ ý mời cô tới nhà mình xem sao, như vậy khoảng cách giữa anh và cô ấy sẽ không còn là vấn đề nữa.

Khoảng thời gian cô ra ngoài cùng An Chí Khiên cũng đủ khiến Hứa Nguyên Khải chứa bao thắc mắc ở trong lòng.

Cô bước vào với bộ dạng gấp gáp kia càng khiến anh chướng tai gai mắt.

Người phụ nữ này thế mà lại quen với cả trợ lí của anh, đúng là không phải dạng tầm thường.

- Cô cũng dây dưa với nhiều đàn ông nhỉ?

Câu nói nửa có ý hỏi nửa ý thăm dò kia làm cô im lặng.

Cũng biết trước kia Hứa Nguyên Khải từng nói cô không được phép qua lại với nhiều người tránh làm mặt mũi anh bị ảnh hưởng nhưng phạm là chuyện trên đời khó tránh những biến cố, sau một thời gian nữa sẽ nhanh chóng trở lại như cũ thôi.

- Chẳng qua có chút nợ nần.

- Ồ

Hiếm khi Trương Cẩm Ngọc đáp trả lại những câu hỏi đầy tính miệt thị kia với anh thì phải, nụ cười gió thoảng qua nhanh chóng rồi tắt ngúm.

Người phụ nữ tâm cơ như Trương Cẩm Ngọc ai mà biết được lời thốt ra có thật hay không? Trước mắt chỉ cần không can hệ gì đến anh thì cô ta vẫn còn yên thân.

Lời nói hờ hững của anh cũng không khiến cô để tâm nữa bởi cô biết chắc Hứa Nguyên Khải cũng chẳng tin tưởng nổi mình, nói ra thực chất cũng chỉ giết thời gian mà thôi.

Không khí căn phòng cứ như thế rơi vào trầm tư, có lẽ đây mới chính là khoảng không gian mà cô và anh nên có ngay từ đầu chứ không phải vài ba câu hỏi vô nghĩa.

Đàn cá cảnh vô tư bơi lội, anh vẫn cầm cú xử lí dossier tài liệu trên bàn còn cô ngáp ngáp thở dài thiếp đi lúc nào không hay cho đến khi anh gọi cô dậy đã hơn chín giờ tối.

- Giờ này chắc cơm canh cũng nguội ngắt cả rồi hay là bỏ đi, chúng ta ra ngoài tìm một quán ăn thì hơn- vừa nói anh vừa nhìn hộp cơm yên vị trên bàn đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua mà nhìn cô đờnghi.

Trương Cẩm Ngọc mở rộng đồng tử tỏ ý ngạc nhiên, nhiều đồ ăn như vậy còn toàn là món ngon nữa mà anhỡ bỏ sao? Dù sao chúng mới chỉ nguội đi, hâm nóng lại là được mà.

- Tôi thấy vẫn còn dùng được, hay là...

- Nguội ngắt rồi ăn thế nào được, tôi làm bao nhiêu tiếng đồng hồ rồi lại

phải cố nuốt đống này sao? Tôi không trôi đâu.

Cũng phải thôi anh đường đường là giám đốc của một công ty bất động sản lớn, sơn hào hải vị nóng hổi thơm ngon trước mặt có khi còn chẳng khiến anh động đũa huống chi là đây nhưng còn cô thì khác, một hộp cơm ngon thế này lại làm cô chẳng nở rữa bỏ.

Trương Cẩm Ngọc xách chiếc hộp lên lí nhí cất giọng:

- Vậy...anh đi đi, tôi về trước nha!

- Không đi cùng à, cô cũng đã ăn uống gì đâu.

Trương Cẩm Ngọc khẽ mỉm cười, hoá ra có những lúc trong câu nói của anh còn chứa cả sự quan tâm đối với cô.

- Trước khi tới đây tôi đã ăn rồi, tôi muốn về trước học bài thôi, tôi đi trước đây, tạm biệt.

Hứa Nguyên Khải đứng hình vài giây muốn hỏi rồi lại thôi cuối cùng đứng ngây ra đó nhìn hình bóng cô khuất dạng vào màn đêm.

Anh rảo bước lấy xe phóng đi dùng bữa tại một nhà hàng quen thuộc, ngắm nhìn bầu trời đen kịt chẳng có lấy một ánh sao.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, Trương Cẩm Ngọc cúi thủi một mình bước đi.

Cô tìm một chiếc ghế đá trong công viên gần công ty anh ngồi tạm, định rằng khi ăn xong rồi sẽ về.

Cô biết để nấu được cả một hộp cơm này đã tốn bao nhiêu công sức của mẹ anh rồi nếu để bà biết được anh bỏ chắc hẳn là sẽ buồn lắm.

Mùi thơm của thịt kho bây giờ đã không còn được như ban đầu, dầu mỡ bám trên đó cũng đã đông lại thành màu trắng đục.

Trương Cẩm Ngọc lấy đũa gắp một miếng cho vào miệng, cô không rõ trong đầu đang tẩn tẩn tại thứ cảm xúc gì nữa chỉ biết rằng lòng mình hình như có chất chứa một nỗi buồn không tên khó mà hình dung nổi.

Khi cô xử lý gần hết hộp cơm toan chuẩn bị dọn dẹp về nhà thì thấy một chiếc xe ô tô quen thuộc đỗ từ đằng xa.

Trương Cẩm Ngọc trấn an bản thân rằng người giàu trên đời này căn bản cũng không thiếu cho đến khi kính xe từ từ hạ xuống để lộ ra góc nghiêng khuôn mặt của người đàn ông thì cô khựng lại vài giây.

Nhưng chỉ ngay sau đó cô vội vàng quay đầu vờ như chưa từng thấy anh, cô thà rằng như thế còn hơn để anh nhìn bộ dạng thảm hại đó của cô mà khinh miệt.

Chạy gấp gáp vào màn đêm tối tăm, chiếc Mercedes Maybach vội vàng đuổi theo sát phía sau nhanh chóng chắn ngay trước mặt cô.

Bàn chân cô lùi lại vài bước, chủ nhân của chiếc xe không vui lên tiếng:
- Làm gì mà phải chạy?

Cô không đáp, tay nắm chặt hộp còm nhìn anh chằm chằm.

- Lên xe đi, tôi không muốn mẹ tôi lại cần nhân

Cánh cửa phía sau mở ra, dù thế nào cô cũng cảm thấy chiếc ghế kế anh căn bản không dành cho cô.

Suốt đoạn đường đi Trương Cẩm Ngọc cứ nghĩ anh sẽ mỉa mai đôi ba câu, thế nhưng không khí lại im ắng đến run rẩy.

Cô cũng thật khâm phục bản thân có thể chịu đựng được cái khí thế bức người này của anh, cũng không biết khi bản thân yên vị tại phòng khách đã là lúc nào rồi.

- Sao rồi, Khải có ăn hết không con?

Trần Huệ Như vẫn chờ ở ghế sofa, vừa thấy con trai con dâu vờ lập tức đưa ánh mắt đầy mong chờ nhìn cô hỏi.

- Mẹ, tất nhiên là anh ấy ăn hết rồi, đó là bao nhiêu công sức của mẹ mà. Hứa Nguyên Khải nhìn cái miệng nhỏ của cô đang nói dối thì khẽ nhếch môi rồi đi thẳng lên lầu.

Trương Cẩm Ngọc mặc kệ anh nghĩ gì nhưng cô nhất quyết không để mẹ chồng buồn được, nếu bà biết anh không thèm động đũa thì chắc hẳn sẽ mang theo biết bao nhiêu thất vọng.

Khi lên tới phòng, cánh cửa vừa mở ra đã đập vào mắt cô thân ảnh của anh nằm trên giường cúc áo hở hững buông ra vài nút, miệng khinh khỉnh:

- Lẽ ra cô nên đi làm diễn viên mới phải.

Chương 33: 33: Đến Rồi Đi

Trương Cẩm Ngọc nhìn anh cười khẩy một cái:

- Tôi cũng muốn lắm nhưng anh nói xem nếu tôi làm diễn viên mà cũng để anh nhìn ra là tôi đang diễn thì chẳng phải tốn công vô ích sao? Tốt hơn hết vẫn nên là vợ ngoan dâu hiền thì hơn nhỉ?

Nói xong Trương Cẩm Ngọc đến bên tủ nhỏ lục tìm quần áo đi tắm.

Giây phút này đây cô muốn tránh mặt anh bởi chỉ cần mỗi một câu thốt ra từ miệng người đàn ông đó đều là mĩa mai cả.

Đêm nào cũng vậy, cô thật sự quá mệt mỗi khi phải sống trong căn phòng này rồi, tuy là hai người nhưng lại cô tịch buồn tẻ.

Nhiều khi cô thật sự không hiểu trong đầu anh đang chất chứa những suy nghĩ gì nữa.

Sau bao tháng ngày chờ đợi cuối cùng cô cũng đợi được ngày mà bố mẹ anh lên máy bay.

Trước khi họ tới đây quả thực trong lòng cô chỉ ngập tràn sự chán nản, cô ghét phải chung phòng với anh, ghét cái cách anh châm biếm mình nhưng qua hai tuần kia lần đầu tiên trong đời Trương Cẩm Ngọc cảm nhận được tình yêu thương mà bố mẹ anh dành cho cô.

Từ bé tới lớn ngoại trừ mẹ ra thì trong gia đình chỉ toàn chìm trong tiếng quát tháo chửi rủa, cô còn từng cho rằng bản thân cứ ngoan ngoãn nghe lời, bố sẽ vì vậy mà yêu thương mình hơn để rồi đáp lại sự hi vọng nhỏ nhoi đó của cô lại là trận đòn roi khủng khiếp với một lí do hết sức phi lí.

Cô rất cảm ơn ông trời vì đã cho cô một gia đình chằng thật tốt dù quãng

thời gian có ngắn ngủi, ít ỏi nhưng sự xuất hiện của họ phần nào là một trang giấy khởi sắc trong cuộc đời đầy bão dông của cô. Nhìn chiếc túi đã được thu dọn sẵn từ hôm trước, cô thở ra một hơi sau đó nhắc nó lên để quay lại phòng cũ.

- Xem bộ dạng gấp gáp này chắc là cô mong chờ ngày này lâu lắm rồi nhỉ? Hứa Nguyên Khải nằm yên vị trên giường, anh chậm rãi quan sát từng hành động này giờ của cô.

Anh không nghĩ người phụ nữ như cô lại có thể khóc như một đứa trẻ con ở sân bay chỉ vì phải xa bố mẹ chồng mới sống chung được vốn vẹn hai tuần.

Xem ra nước mắt của cô ta cũng thật biết rơi đúng lúc khiến người khác thương hại.

- Anh không mong chờ sao? Hay anh muốn giữ tôi ở lại? Nếu anh nản nỉ, tôi sẽ miễn cưỡng đáp ứng!

Trong lúc đắm chiêu, lão chồng đó vẫn luôn nhìn cô nhưng mắt thì giả vờ dán vào điện thoại.

Bảo sao lúc cô toan rời đi anh ta lại thở ra vài câu khó nghe.

- Áo tưởng à? Biến nhanh đi!

- Chắc tôi cần!

Cô mở mạnh cánh cửa bước ra ngoài, hít chung bầu không khí với anh ta sớm muộn cũng có ngày cô nhiễm bệnh về đường hô hấp.

...

- Anh nói họ sẽ tới chỗ em sao?

Một giọng nữ trong trẻo cất lên, sâu trong đó là một nỗi hận vô hình chẳng thể tháo gỡ.

- Cũng nhiều năm rồi, em cũng nên buông bỏ đi.

- Anh không cần nói, chuẩn bị phòng cho em, em về nhà anh.

Nơi nào có bọn họ thì không có em đâu.

Kèm sau câu nói đó là âm thanh tút tút biểu thị cuộc gọi đã kết thúc.

Hứa Nguyên Khải châm một điếu thuốc, tham lam hít lấy mùi hương giúp

bản thân xua tan muộn phiền.

Đã năm năm trôi qua rồi, tại sao con người ta cứ giữ khư khư cái sai lầm của quá khứ vậy.

Những ngày sau đó anh và cô lại trở về với cuộc sống riêng, cô đi học, anh đi làm khi trở về nhà cũng chẳng đụng mặt nhau.

Sáng hôm nay Trương Cẩm Ngọc tới trường sớm, An Nhi cũng nhanh chóng tới ngồi bên cạnh cô sau năm phút đồng hồ.

Thông thường mỗi khi tới lớp An Nhi hay kể cho cô nghe rất nhiều chuyện trên trời dưới đất, sự yên tĩnh hôm nay của cô ấy làm cô có chút thắc mắc:

- Cậu có chuyện gì buồn sao?

An Nhi nghe thấy cô hỏi thì dựa đầu vào bờ vai nhỏ của cô, dù nó không đủ vững chãi nhưng có thể phần nào xoa dịu nỗi ấm ức đang hiện hữu trong lòng An Nhi.

- Tớ sắp phải chuyển vào trong Nam rồi!

- Cậu vẫn chưa học xong mà, nếu chuyển thì chẳng phải sẽ lỡ dở sao?

Một giọt nước mắt thấm ướt vai áo của cô, rồi kéo theo một hàng dài.

- Tớ cũng nói với bố mẹ như thế nhưng gia đình tớ gặp biến cố, muốn làm khác cũng không được, tớ chỉ buồn khi xa cậu thôi.

Bầu không khí cứ thế rơi vào trầm tư, Trương Cẩm Ngọc im lặng một hồi lâu, giọt nước mắt của An Nhi vẫn vô thức lăn trên gò má.

Khi tâm trạng cô bạn ổn định hơn một chút Trương Cẩm Ngọc mới dám cất tiếng hỏi:

- Vậy...bao giờ thì cậu đi?

- Hai ngày nữa

Nghe được câu trả lời Trương Cẩm Ngọc cũng chỉ biết cúi đầu ôm lấy An Nhi an ủi.

Trước giờ cô cũng không biết cách dỗ dành một ai đó khi họ đang buồn, thứ mà cô có thể làm chính là lắng nghe họ nói ra tâm sự trong lòng mà thôi.

Cả buổi học hôm đó An Nhi và cô cũng không tập trung được.

Khi tan học, trước khi về An Nhi có hỏi cô:

- Tớ có đang làm một công việc ca tối lương cũng ổn nhưng vài hôm nữa phải đi r ấ nếu nghỉ đột ngột không có người thay thế sợ rằng chủ không kịp tìm người, Cẩm Ngọc cậu có thể thay tớ...

Vừa hay,...vừa hay lại hợp ý của cô.

Vốn dĩ cũng định tìm một công việc vậy mà lại may mắn gặp được quý nhân.

- Được chứ, tớ cũng định tìm việc, nếu cậu đã nói vậy tớ sẽ giúp cậu, giúp cả bản thân tớ nữa...!An Nhi, cảm ơn cậu nhì ều lắm!

- Tớ mới phải cảm ơn cậu chứ, nếu không có cậu tớ cũng không biết phải làm sao! Thôi, tớ về đây, tớ sẽ sớm gửi địa chỉ cho cậu.

Cô gật đầu tỏ ý tán thành r ấ tạm biệt cô bạn nhỏ ra về.

Cô bạn ấy đi r ấ, sau này cô lại một mình ng ồi trên giảng đường giống như thời gian trước đây vậy.

Cuộc đời này định sẵn rất nhì ều cuộc chia ly, người này ra đi người mới lại xuất hiện nhưng trong thoáng chốc cô chợt nhận ra cuộc chia ly trong cuộc đời cô diễn ra nhì ều quá, nhì ều đến mức khi một ai đó bỏ đi nỗi cô đơn tịch liêu thừa ban sơ lại hiện hữu, mài mòn sự lạc quan và trong cô từng chút một.

Chi ều hôm ấy cô được nhận lương đúng lúc lại gặp được An Chí Khiên tại quán.

Mà thực ra nói vô tình gặp anh ta cũng không phải bởi h ầu như hôm nào cũng thấy anh ta tới đây, nếu theo như cô suy đoán thì chắc là cà phê ở đây quá ngon, quá hợp khẩu vị với An Chí Khiên chẳng? Nghĩ một h ấ r ấ cô gạt nó qua một bên, chỉ cần cô trả hết nợ cho anh ta thì sẽ chẳng còn dính líu.

- Đây là tổng thiệt hại tôi đã gây ra cho anh, tôi xin lỗi vì đã khiến anh phiền toái.

An Chí Khiên nhìn chiếc phong bì được xếp ngay ngắn trên bàn thì có chút hụt hẫng.

Một giây sau anh liền đẩy chiếc phong bì đó về phía của cô:

- Bây giờ tôi vẫn chưa muốn cô đền bù cho tôi!

Trương Cẩm Ngọc nhú mày không hiểu, An Chí Khiên đang đùa với cô sao? Khó khăn lắm mới rút ra được mớ rắc rối này, cô nhất định không thể để nó tiếp tục đeo bám nữa.

- Mặc kệ anh, tôi cứ trả, anh lấy hay không là việc của anh tôi chỉ cần biết anh và tôi chính thức hết nợ.

Nói rồi cô đẩy lại số tiền kia về phía An Chí Khiên rồi quay lưng bỏ đi.

Anh ta định dây dưa thêm với cô để cô tiếp tục phạm sai lầm sao? Đừng có mơ!

Chương 34: 34: Cô Còn Biết Hai Chữ Liêm Sỉ Viết Như Thế Nào Không

Tối hôm đó khi trở về nhà, An Nhi cũng nhận gửi thông tin qua cho cô.

Công việc đó là làm gia sư, lương cũng khá ổn, dạy cho một học sinh lớp mười một.

Chỉ có điều An Nhi nói rằng cậu nhóc này là do khó chỉ bảo nên tiền công cao hơn những nơi khác vài phần, quả đúng là có lí do cả.

Thời gian giảng dạy kéo dài từ bảy giờ tới chín giờ, cách nơi này khoảng hơn hai cây số.

Trương Cẩm Ngọc nhìn dòng tin nhắn dài ngoằng trên màn hình điện thoại.

Khoảng cách địa lí nói xa cũng không xa mà gần cũng không gần, trước giờ cô cũng chẳng có phương tiện đi lại nên biết chắc rằng chấp nhận công việc này là chấp nhận việc cô sẽ phải đi bộ tới đó.

Ngẫm một lúc Trương Cẩm Ngọc lại phó mặc mọi chuyện cho áng mây trời, để nó lững thững trôi đi.

Dù sao chỉ cần có tiền mọi thứ liên quan đến đâu không phải là trở ngại. Con người cô hay sống về đêm, ban ngày thế nào cũng được nhưng đến tối lại hay suy ngẫm về cuộc đời, cũng thường nhớ lại những thứ đã qua, đến hôm nay cũng chẳng phải ngoại lệ.

Trương Cẩm Ngọc hồi tưởng lại tháng ngày đầu gặp An Nhi, cô gái đó đã ở bên cạnh trong những lúc cô tuyệt vọng nhất.

Từ ngày quen biết An Nhi, Trương Cẩm Ngọc thấy cuộc sống này đã có phần nào tươi sáng hơn.

Hoá ra gặp được một người tốt ắt tâm hồn sẽ tràn đầy năng lượng và dễ chịu khi kèn cạnh chỉ là những phút giây hạnh phúc lại thường quá ngắn ngủi luôn khiến con người ta đầy nuối tiếc mỗi khi nghĩ về. Bây giờ cũng đã chín giờ, thím Loan sau khi nấu xong bữa tối cũng đã ra về.

Cô xuống nhà nhìn thức ăn trên bàn đã được đặt lại cẩn thận có đi đâu giờ đây chúng lại hoàn toàn nguội lạnh.

Kể từ lúc bố mẹ anh ra nước ngoài cô cũng bỏ bê ăn uống quay trở lại với lối sống tùy tiện trước kia.

Cô cũng đoán chắc rằng Hứa Nguyên Khải vì bận mãi công việc nên sẽ dùng bữa bên ngoài với đối tác, suy cho cùng một căn nhà rộng lớn ngoài việc tăng thêm sự cô quạnh trong tâm hồn con người ra thì cũng chẳng có ích gì.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô nhìn thấy tên người gọi thì chán nản chẳng buồn nghe nhưng vẫn buộc phải nhắc máy:

- Tôi đã trả hết nợ cho anh rồi, anh còn muốn gì ở tôi nữa, con người tôi không nếu có cơ hội nhất định sẽ không dây dưa chuyện tiền bạc, anh cũng thấy rồi mà?

Nói xong câu đó Trương Cẩm Ngọc bật loa ngoài để điện thoại lên trên bàn còn bản thân thì lười biếng nằm dài trên ghế sofa chống tay lên ghế lắng nghe người ở đầu dây bên kia nói chuyện.

- Tôi biết, trước giờ tôi dây dưa với em đâu không liên quan đến tiền bạc! Xì, cô bĩu môi tỏ ý không tin.

Nếu không liên quan đến vấn đề tiền bạc thì ngày ngày anh ta tới quán cà phê của cô ngồi ở đó làm gì chứ còn chưa nói tới tần suất gọi điện cho cô kể từ lúc gặp ở công ty tới nay cũng rất nhiều nữa!

- Tôi và anh đã hết nợ rồi, đừng làm phiền tôi nữa!

- Em vẫn còn!

Trương Cẩm Ngọc nghe mà nỡ đom đóm mắt, anh ta làm trợ lý của Hứa Nguyên Khải trí nhớ phải hơn người thường chứ! Có phải người đàn ông này nhất quyết muốn cãi tay đôi với cô hay không vậy?

Trương Cẩm Ngọc ng ỡ bật dậy với lấy chiếc điện thoại hỏi thêm một lần nữa:

- Vậy anh nói đi, tôi còn nợ anh cái gì?

- Trái tim của tôi chạy tới chỗ của em rồi, em có tính trả hay không?

-...

Cái gì vậy? Câu này hình như không giống một câu nói bình thường, Trương Cẩm Ngọc hoảng hốt bấm tắt máy.

Cô lập tức rời khỏi ghế chạy đi rửa mặt thì va phải một khuôn ngực rắn chắc của một người đàn ông.

- A...anh v ề từ lúc nào vậy? Tôi...đi rửa mặt!

Cô luống cuống chạy vội vào nhà tắm giả vờ không để tâm đến khuôn mặt đang d ần tối lại của người đàn ông kia.

Trương Cẩm Ngọc liên tục hất nước vào mặt mình, trái tim cô hiện tại không thể làm chủ được mà đập rất mạnh.

H ồi này Hứa Nguyên Khải cứ nhìn chằm chằm vào cô, cảm xúc hiện tại vô cùng hỗn độn, cô có cảm giác hành động lúc đó của bản thân giống như người vợ ngoại tình bị chồng bắt gian vậy.

Mặc dù hiện tại vẫn chưa thể ổn định được tâm lý nhưng cô vẫn cố gắng hít vào thở ra một hơi sâu để lấy lại bình tĩnh.

Có nằm mơ cô cũng không thể ngờ được An Chí Khiên đó lại có tình cảm với mình, chỉ đáng tiếc rằng đoạn tình đó cô không thể nhận cũng không dám nhận đi đâu mà cô có thể làm lúc này chính là chúc phúc cho anh ấy gặp được một người con gái xứng đáng hơn mà thôi.

Khi hoàn toàn bình tĩnh Trương Cẩm Ngọc mới dám mở cửa bước ra ngoài.

Cô vẫn thấy Hứa Nguyên Khải lặng lẽ ng ỡ trên ghế sofa ở phòng khách.

Ban này có mở loa ngoài, cô cũng không biết anh về từ khi nào, từng câu từng chữ An Chí Khiên nói anh có nghe thấy không nữa, nếu thực sự nghe được thì kì thực cô không biết nên giấu mặt vào đâu.
Mặc kệ anh ngồi ở đó, cô bỏ đi lên phòng.

Thế nhưng chưa kịp đặt chân lên bậc thềm đầu tiên đã bị anh gọi lại.

- Tôi có chuyện cần nói với cô.

Cánh môi mềm khẽ ghì chặt vào nhau biểu thị sự khó xử trong lòng, cô quay lưng lại tiến về phía anh lấy hết can đảm hỏi lại:

- C...có chuyện gì vậy?

Khi mặt hoàn toàn đối mặt, Hứa Nguyên Khải mới lộ rõ vẻ mặt tràn đầy tức giận, đôi mắt sâu thẳm thường ngày giờ đây cũng hẳn đầy tơ máu.

Tiếng nói tuy trầm thấp nhưng lại như muốn bức chết cô:

- Yêu cầu của tôi vô cùng đơn giản, cô có điếc không mà không nghe thấy vậy? Ngay từ đầu tôi đã nói không được qua lại với bất cứ người đàn ông nào, không được phép làm mất mặt tôi rồi cơ mà, hay bản chất của cô vốn dĩ như vậy? Là một ả đàn bà không biết xấu hổ chỉ chực mồi chài đàn ông kiếm tiền?

Vốn dĩ khi nghe những lời này cô nhất định sẽ cho Hứa Nguyên Khải một cái bạt tai nhưng lúc này cô lại cứ đứng trơ ra đó nhìn anh.

Thành kiến của anh đối với cô sâu tới như vậy dù có giải thích e rằng cũng chẳng khá khẩm được phần nào.

Trương Cẩm Ngọc cúi đầu mệt mỏi, môi mấp máy nói vài câu:

- Tôi không hề vi phạm hợp đồng.

Hứa Nguyên Khải nghe lời nói thốt ra từ miệng cô mà cười khẩy mỉa mai, anh nâng cằm cô lên ép cô nhìn thẳng vào mắt anh:

- Cô còn biết hai chữ liêm sỉ viết như thế nào không?

Cô cố gắng thoát khỏi lòng bàn tay của anh nhưng lại bị anh ghì chặt lấy eo.

Vốn dĩ cứ nghĩ rằng đơn giản chung sống hoà thuận ba năm là ổn, ai thế ngờ Hứa Nguyên Khải lại gây khó dễ cho cô như vậy.

- Tôi không vi phạm hợp đồng thật mà! Buông tôi ra!
- Hừ! Ăn cắp quen tay, ngủ ngày quen mắt, bây giờ cô nói dối cũng quen miệng rồi à? Tốt nhất cô xoá liên lạc với gã đàn ông kia ngay lập tức nếu không đừng trách tôi độc ác! Rẻ tiền.

Chương 35: 35: Né Tránh

Lời nói vừa dứt, Hứa Nguyên Khải đẩy cô ngã ra ghế rồi đi thẳng lên trên lầu.

Cô thất thần nằm mãi ở đó không chịu đứng lên, nước mắt vô thức tuôn ra ướt đầm nệm ghế.

Bây giờ cô mới hiểu rằng lời nói của một kẻ nghèo hèn lại chẳng đáng tin tới như vậy.

Hoá ra tiền bạc và địa vị cũng có thể đánh sập tất cả sự can đảm vốn có trong cô, dẫm nát những điếu mà trước đây cô từng tự hào nhất.

Cả đêm hôm đó Trương Cẩm Ngọc không lên phòng, cô thẫn thờ ngồi ở phòng khách, bóng tối cứ như vậy bủa vây lấy cô giống như những lúc đơn độc một mình ở phòng trọ hay khoảnh khắc bố giam hãm cô lại trong căn phòng tối tăm.

Trương Cẩm Ngọc tự ôm lấy mình suy nghĩ, có phải tất cả là do bản thân cô không tốt nên tất cả điếu Hứa Nguyên Khải đặt ra cho cô là đúng không? Suy cho cùng nếu không có anh ta thì bây giờ đây có lẽ cô đã bị bán đi ở một xóm xình nào đó chẳng rõ tung tích, kết cục thậm chí còn thảm hơn bây giờ nhiều nhỉ? Đáng ra nên vui mới phải chứ, tạo sao trong lòng lại đau như cắt thế này!

Buổi sớm hôm sau, Hứa Nguyên Khải dậy sớm hơn thường ngày, anh muốn đến công ty để khỏi phải vô tình chạm mặt cô.

Đoán chắc bây giờ thím Loan vẫn chưa tới nên anh mau chóng bước xuống cầu thang.

Khi hướng mắt theo thói quen đánh sang sofa, Hứa Nguyên Khải bất ngờ vì thấy thân ảnh gầy gò của một người con gái thu mình vào góc ghế ôm lấy thân thể ng ồi ở đó.

Đôi mắt cô ráo hoảnh nhìn thẳng vào không trung không rõ đang suy nghĩ đi ều gì chỉ là trông vô cùng xót xa.

Không hiểu sao anh là không đi ều khiến nổi bản thân mình mà đi tới gần sofa.

Nghe tiếng bước chân, Trương Cẩm Ngọc đưa mắt lên nhìn anh.

- Cô ng ồi ở đây làm gì?

Cô không đáp, cũng chẳng quay mặt đi, hai người cứ như thế nhìn nhau một lúc lâu.

- Tại sao không trả lời tôi?

Câu hỏi đó làm cô giật mình lập tức co người lại, chỉ sau một đêm Trương Cẩm Ngọc trong mắt anh như trở thành một con người khác vậy, có vẻ như đã nhạy cảm hơn rất nhiều.

Bàn chân nhỏ bé do ng ồi lâu đã trở nên tê dại, cô gắng gượng đứng dậy nhưng cái cảm giác đó làm cô như muốn ngã quy.

Giữa lựa chọn ngã về phía anh và ngã ra đằng sau cô đã không do dự lựa chọn phương án thứ hai.

Thà rằng bản thân tr ầy xước một chút cũng không muốn anh cho rằng bản thân cô đang cố tình câu dẫn anh.

Hứa Nguyên Khải thấy người con gái trước mặt đang dần ngã ngửa ra phía sau thì lập tức ôm lấy eo kéo cô trở lại.

Anh không thể hiểu nổi cô đang có suy tính gì, tại sao lại ngã ra đằng sau như vậy nữa, chẳng lẽ cô ta không sợ đập đầu xuống đất hay sao?

Khi Trương Cẩm Ngọc nằm trọn trong vòng tay anh, đôi mắt ráo hoảnh ban nãy đã có chút biến động, nó trở nên hoảng loạn, bàn tay nhỏ bé của cô đẩy mạnh anh ra, miệng lắp bắp:

- Tôi không phải...đừng...

- Trương Cẩm Ngọc, cô điên à?

Nghe thấy tiếng quát của anh cô d ãn trở nên bình tĩnh lại, có lẽ cả đêm không ngủ khiến đ ãu óc khó mà tỉnh táo.

Trương Cẩm Ngọc cúi mặt, lí nhí nói vài câu:

- Tôi xin lỗi, sau này sẽ không như vậy nữa, anh đi làm đi, tôi lên phòng! Không kịp đ ể anh nói thêm lời nào cô đã bỏ đi, sự kì lạ này cũng khiến Hứa Nguyên Khải trở nên đ ần đo nhưng r ấ cũng nhanh chóng biến mất theo gió thoảng mây bay.

Những ngày sau đó cô tìm mọi cách né tránh anh dù cô biết rằng bản thân anh cũng chẳng muốn gặp mặt cô.

Chỉ là cô sợ nếu vô tình gặp phải người đàn ông đó anh ta lại ném cho cô mấy lời khó nghe, cô cũng biết mệt mỏi chứ.

An Nhi đã đi r ấ, cô cũng làm gia sư thay cho cô ấy.

Cậu bé đó đúng là khó bảo, Trương Cẩm Ngọc cũng hết sức kiên nhẫn với cậu ta vì dù sao tất cả tài chính đ ều phụ thuộc vào công việc này, cô nhẫn nhịn thế nào cũng chẳng thiệt.

Thời gian này đ ầu óc cô luôn trong trạng thái căng thẳng, đi học đi làm không sao mà cứ mỗi khi trở về căn nhà rộng lớn đó thì trái tim cô như muốn ngộp thở.

Ngày hôm nay cũng không phải ngoại lệ, vừa bước vào nhà đã muốn lên phòng ngay lập tức.

Đi đ ược nửa đường thì thím Loan chợt cản cô lại:

- Cẩm Ngọc, con nghe thím nói đ ể!

Cô nhú mày khó hiểu ý như muốn hỏi lại.

- Thím đã dọn hết đ ồ của phòng con lên phòng của cậu chủ r ấ!

- Sao cơ? Tại sao thím lại dọn đ ồ của con lên đó chứ? Con...con sẽ lên chuyển lại.

Cô lập tức bước lên cầu thang nhưng thím Loan nhất quyết cản cô lại.

- Không đ ược đâu Cẩm Ngọc, đây là ý của cậu chủ...

Thường ngày khi bố mẹ anh còn ở đây thì cả hai sẽ đ ồng kịch qua mắt họ

nhưng khi ông bà đi r ồi bản thân cô cũng chẳng muốn giấu diếm nữa, giữa anh và cô có bao nhiêu xung đột, bao nhiêu hi ềm khích thím Loan đ ều biết.

Vậy nên cô càng không hiểu nếu thím đã biết tại sao còn cho tất cả vật tư cá nhân của cô lên phòng của anh.

-Anh ấy dặn thím như vậy ạ! Anh ấy có nói lí do không?

- Cậu ấy không nói gì cả, chỉ căn dặn xong r ồi đi thôi.

Cầm Ngọc, cậu chủ chắc cũng có lí do của mình, con đừng căng thẳng quá! Cô kh ẽ dạ r ồi thất thểu đi lên lầu, mãi mới chờ được ngày ra ở riêng phòng vậy mà không được bao lâu lại phải ở chung.

Có phải chẳng bố mẹ anh lại v ề nên mới phải nhường phòng cho họ không? Nếu họ thật sự v ề trong lòng cô bỗng chốc vừa vui mừng vừa lo lắng, thứ tâm trạng ngổn ngang này giống như một buổi nắng gắt làm con người ta khó thở.

Cô mở cánh cửa gỗ nhìn từng món đồ đã được thím Loan sắp xếp gọn gàng vào từng góc ngách trong căn phòng.

Tông màu lạnh đ ầy nam tính giờ đây đã trung hoà với váy áo nhẹ nhàng của cô.

Mặt trời đã ngả v ề tây, anh có lẽ vẫn đang cắm cúi với sắp tài liệu cần phê duyệt trên công ty r ồi, thật sự bây giờ cô chỉ muốn thời gian ngừng lại, đừng để anh và cô giáp mặt nhau.

Khoảng tám giờ tối, Trương Cầm Ngọc chợt nghe thấy tiếng chuông cửa cứ réo mãi nên cũng xuống xem là ai bởi bình thường khi Hứa Nguyên Khải v ề nhà anh ta không bao giờ bấm chuông cả, đ ều lặng lẽ không một tiếng động thế nên cô dám khẳng định người ngoài kia chắc chắn không phải anh.

Cô dùng đ ều khiến mở cánh cổng lớn, người bước vào là một cô gái toát lên khí chất ngút ngàn, cảm giác giống y hệt như lần đ ầu gặp anh vậy.

Cô ấy diện một bộ váy đen tuyền ôm lấy cơ thể tôn lên toàn bộ đường cong gọn cảm của phái nữ.

Trương Cẩm Ngọc cứ đứng đờ ra đó dõi theo cô gái kia đang bước về phía mình, có lẽ là cô bị sốc visual bởi lẽ đây là lần đầu tiên trong đời được gặp một người đẹp tới như vậy dẫu cô ấy vẫn còn đeo chiếc kính râm. Khi mặt hoàn toàn đối mặt, người con gái kia nhẹ nhàng tháo chiếc kính ra khỏi mặt.

Cô đã nhìn vào đôi mắt đó một lúc lâu, nó vừa quen thuộc lại xa lạ nhưng lại khó thể phủ nhận đôi mắt đẹp đến mê hồn.

- Chị chắc là vợ anh Khải đúng không?

Chương 36: 36: Bữa Cơm Bất Đắc Dĩ

Trước câu hỏi kia Trương Cẩm Ngọc vừa bất ngờ xem lẫn thắc mắc.

Số lượng người biết cô là vợ Hứa Nguyên Khải không nhiều, ngày cưới cũng đa số là những bị trưởng bối họ hàng của anh mà cô đã từng gặp.

Ngay đến cả người trong công ty của anh cũng chỉ biết rằng tổng giám đốc của họ đã kết hôn, còn về phu nhân giám đốc là ai, thân thế ra sao đều là ẩn số cả.

- Tôi cứ nghĩ đó là cô nàng diễn viên kia cơ?

Cô gái này e rằng không đơn giản chỉ là bạn bè của anh.

- Xin hỏi cô là...

- Chị dâu, em là em gái chùng chị đây! Em tên Hứa Nguyệt Cầm.

Cái tên này thật ấn tượng quá, lần đầu nghe đã gợi cho cô một cảnh tượng thật đẹp- hình ảnh một cô gái đánh đàn dưới trăng, vừa lãng mạn lại vừa gợi một nỗi buồn man mác.

Hứa Nguyệt Cầm vô cùng tự nhiên bước vào trong nhà còn không quên kéo cả tay cô theo.

Cô nàng nhanh chóng yên vị trên ghế sofa miệng nở một nụ cười tươi hỏi han cô:

- Chị tên là gì vậy? Ngày cưới của hai anh chị tiếc là em không thể tham dự, nên đích thân hôm nay gặp hai người nè!

Em gái của Hứa Nguyên Khải có vẻ như trái ngược với tính cách của anh trai mình, cô ấy rất hoà đồng.

- Chị là Trương Cẩm Ngọc, em đã ăn uống gì chưa? Có mệt không? Để chị nấu gì đó cho em!

- Lão chùng chị chắc tầm một tiếng nữa mới về nhỉ? Hay là chị em mình nấu một bữa cho anh của em bất ngờ chơi?

Cũng may mấy hôm nay thím Loan không nấu sắn nếu không để Nguyệt Cầm nhìn thấy cảnh thức ăn nguội ngắt trên bàn chắc hẳn sẽ ngạc nhiên lắm.

Trương Cẩm Ngọc nhìn Nguyệt Cầm khẽ gật đầu một cái tỏ vẻ đồng ý.

Thực ra trong tình huống như thế này cô cũng chỉ có thể đồng thuận làm theo mà thôi, không thể để con bé biết anh trai và chị dâu chỉ là vợ chồng hữu danh vô thực được.

Hứa Nguyệt Cầm lục tìm tủ lạnh, cô lấy ra ít rau củ, thịt bò và vài ba khúc cá đã được làm sẵn.

Nhận thấy thực phẩm đã đủ dùng, cô giúp chị dâu chuẩn bị nguyên liệu rồi cười đầy ái ngại:

- Tất cả trông chờ vào chị đó, lần nào em vào bếp cũng đều cháy nỡ! Nếu anh trai em chê chị cứ nói em nấu là được!

Cô em dâu này cũng thật thú vị, cách nói chuyện giống mẹ chồng cô đến lạ.

Trương Cẩm Ngọc mỉm cười lại đầy thoải mái:

- Có khi anh trai em ăn cơm ở công ty rồi cũng nên!

- Lão ăn rồi em cũng bắt lão ăn tiếp.

Sau đó là tràng cười giòn giã của cô và Nguyệt Cầm.

Hương thơm của bò hầm đang dần len lỏi kích thích khứu giác của hai cô gái, họ nói chuyện với nhau rất nhiều đi đâu tựa như hai người bạn đã xa cách từ lâu hôm nay mới gặp lại vậy.

Khi tất cả đã xong xuôi, Trương Cẩm Ngọc dọn tất cả ra bàn.

Đã lâu rồi cô không vào bếp, ngày thường cũng chỉ ăn uống qua quýt cho xong nên không biết hương vị có ổn không nữa.

Nếu Hứa Nguyên Khải trở về thấy cô liệu anh sẽ đóng kịch che giấu em gái của anh hay sẽ nói với con bé rằng chị dâu là một kẻ giả tạo nhỉ?

Từng dòng suy nghĩ cứ thế len lỏi vào tâm trí, Nguyệt Cầm nhìn cô có vẻ buồn bã thì trêu chọc:

- Chị nhớ anh em hả? Nếu thế sao không gọi hỏi anh ấy sắp về chưa!
Chẳng phải cặp đôi nào mới cưới đầu như vậy sao?
Câu hỏi kia làm cô đứng hình, cô chưa từng gọi hỏi anh và cũng chẳng dám hỏi bởi trong thâm tâm cô biết chỉ cần nghe đến tên của cô thôi đã khiến anh khó chịu rồi nói gì đến gọi điện hỏi anh về chưa.

Nếu thật sự gọi có phải anh sẽ cho rằng cô phiền phức, không có tư cách xen vào cuộc sống của anh không?

- Có khi anh ấy sắp về rồi, chắc không cần gọi đâu haha.

Trương Cẩm Ngọc dùng nụ cười để che đi suy tư trong lòng, lúc này đây cô chỉ mong những đi đầu trong lời nói kia nhanh chóng xảy đến mà thôi.

Quả đúng là cần đi ước thấy, từ xa âm thanh còi xe vang vọng vào trong thu hút sự chú ý của hai người.

Nguyệt Cẩm đoán là anh trai đã về nên cố ý trốn đi, còn dặn cô đừng cho anh biết nữa.

Cô cười đầy bất lực, có cô em gái tinh nghịch thế này người làm anh như Hứa Nguyên Khải chắc sẽ chẳng bao giờ thấy buồn chán.

Tiếng giày của đàn ông đập xuống nền đất vọng lại ngày càng gần, chỉ tiếc rằng cô không thể bỏ trốn mà buộc phải ngồi đây đợi chờ anh và em gái anh hội ngộ sau nhiều năm xa cách nên sự hồi hộp khiến trái tim cô đập mạnh là đi đâu không thể tránh khỏi.

Khi ánh mắt hai người chạm nhau cô lập tức hoảng hốt quay đi, dù sao từ ngày cãi nhau đó trong lòng cô cũng có vết xước nên gặp con dao đã từng cứa mình làm sao mà không đau được.

- Cô ngồi ở đây làm gì?

Tưởng rằng anh sẽ đi lướt chứ, cuối cùng vẫn để cho cô một câu hỏi.

- Đợi anh về ăn cơm.

Dường như đã nghe phải cái gì không đúng lắm nên anh đưa khuôn mặt đầy thắc mắc nhìn cô.

Thế nhưng chưa kịp thắc mắc nổi ba giây cổ của anh đã bị ai đó gì chặt.

- Đại ca, em về rồi đây!

Hứa Nguyên Khải ngoái đầu lại đằng sau thì nhanh chóng nhận ra khuôn

mặt quen thuộc của em gái, anh lập tức ôm chặt cô vào lòng.

- Em gầy đi nhiều quá! Tại sao một mình ở nơi xa lại không biết chăm sóc cho bản thân vậy!

Khoảnh khắc này đây không hiểu sao Nguyệt Cầm lại rơi nước mắt.

Đã hai năm rồi cô không gặp anh, anh ấy vẫn luôn quan tâm và ủng hộ cô như trước.

Nước mắt rơi mỗi lúc một nhiều cuối cùng bật thành tiếng.

Trương Cẩm Ngọc nhìn cảnh tượng như vậy cũng không kìm được mà tủi thân.

Ước gì cô cũng có một người anh trai để những lúc cô tuyệt vọng nhất vẫn có anh trai an ủi, chỉ tiếc rằng cô mãi mãi không có được niềm phúc đó.

Khi hai anh em nhà họ Hứa buông nhau ra đầu đầu đồng thời nhìn về phía cô, cô vội quay đi揩 lau nước mắt trở về với dáng vẻ lãnh đạm thường ngày nhìn anh.

Hứa Nguyệt Cầm kéo tay anh trai mình về phía bàn ăn cười vui vẻ nói:

- Chuẩn bị cho anh đó, anh thử đi!

Hứa Nguyên Khải khẽ liếc nhìn trên bàn ăn được bài trí đẹp mắt thì miệng khẽ nhếch lên.

Anh không nghĩ em gái anh sau ba năm đi nước ngoài về trình độ nấu ăn lại cải thiện vượt bậc như vậy.

Trước đây mỗi lần vào bếp nếu không phải khét lẹt thì cũng cháy nĩa, bây giờ xem ra bỏ đi một thời gian cũng không phải là đi đâu gì quá xấu.

- Trông có vẻ ngon đó!

Nói rồi cả ba cùng ngẩng vào bàn, cô cố ý ngẩng đối diện với Nguyệt Cầm để khỏi phải đụng vào ánh mắt của anh.

Trong bữa cơm, Hứa Nguyên Khải hết lời khen về món ăn ngày hôm nay, cũng đa phần chủ yếu là anh em họ nói với nhau còn cô thì thoảng đáp lời Hứa Nguyệt Cầm để họ không nghĩ rằng cô thờ ơ với cuộc trò chuyện.

- Nguyệt Cầm, từ ngày mai anh sẽ về nhà ăn cơm, không ăn ở công ty nữa, đồ ăn ở đó đúng là không bằng một phần tay nghề của em!

Hứa Nguyệt Cầm nghe anh trai nói vậy thì được một phen cười sặc, cô nhân câu nói này mà vạch trần luôn chỉ là chưa kịp thì đã bị chị dâu cướp lời.

- Nguyệt Cầm, tay nghề của em thực sự rất đỉnh đó!

Đôi mắt hai cô gái nhìn nhau, một bên là thắc mắc khó hiểu, một bên là nài nỉ cầu xin.

Hứa Nguyệt Cầm như nhận ra được điếu gì đó nên hùa theo cô.

- Được thôi, nếu đại ca đã nói vậy thì em sẽ đích thân vào bếp mỗi ngày!

Chương 37: 37: Màn Đêm Liệu Có Ôm Em Vào Lòng

Trương Cẩm Ngọc như không tin vào tai mình, khuôn mặt cô lập tức đen lại.

Cứ nghĩ chỉ cần giấu cho qua chuyện không ngờ tránh vô đưa lại gặp vô dùa, cứ tiếp tục như vậy e rằng không ổn.

- Chẳng phải công việc trên công ty rất bận sao? Chắc anh không có thời gian về nhà đâu đúng không?

Cả bữa cơm đến tận lúc này cô mới mở lời ra hỏi anh một câu với mục đích nhằm anh sẽ vì vậy mà suy nghĩ lại những đi ều mà anh vừa nói.

- Cô định ly gián anh em chúng tôi đấy à! Phiền phức.

Từng câu từng chữ mà người đàn ông kia nói ra làm cô mất hết mặt mũi.

Hoá ra trước mặt em gái, anh ta cũng chẳng để cho cô một chút thể diện nào cả, vậy cũng tốt không cần đóng kịch trước mặt Nguyệt Cẩm nữa.

Từ nãy tới giờ cô làm bộ làm tịch ăn uống cho xong chuyện, bây giờ Hứa Nguyên Khải chằm ngòi trước nên thuận nước đẩy thuyền buông dũa luôn.

Trương Cẩm Ngọc bỏ lại ánh mắt ngờ ngác của Nguyệt Cẩm mà đi lên trên nhà.

- Sao anh lại nói chị ấy như vậy? Chị ấy hỏi han anh vài câu thôi mà anh gắt lên, anh quá đáng thật đấy!

- Em không cần nói đỡ cho cô ta, mới gặp thì làm sao biết rõ được bộ mặt xảo quyệt bên trong như thế nào chứ.

Nhìn vẻ mặt tức giận của anh trai, Hứa Nguyệt Cẩm cũng gác dũa lên bát thở dài, dù sao cô cũng không nuốt nổi nữa.

Có khi nào chị Cẩm Ngọc là người mà bố mẹ ép anh lấy thay vì ả Diệu Hy

kia không? Thế nên anh mới đối xử như vậy? Mặc kệ thế nào cô lại có linh cảm hai người này khá hợp nhau, ít nhất là hơn cô nàng diễn viên nào đó.
- Hôm nay lúc em tới, là em đã gợi ý chị ấy chuẩn bị bữa tối.

Tất cả đều là chị ấy nấu đó, em không tài giỏi như anh nghĩ đâu! Em không biết trước đây anh như thế nào nhưng bây giờ anh có vợ rồi thì anh nên đối tốt với chị ấy một chút, em có cảm giác chị ấy không xấu xa như anh nghĩ.

Một câu chị ấy hai câu cũng chị ấy, người nhà của anh sao ai cũng bênh vực cho cô ta vậy chứ.

Hứa Nguyên Khải bực dọc bỏ lại một câu rồi tiện tay lấy chiếc áo vắt trên ghế đi lên phòng:

- Em không hiểu được đâu!

Hứa Nguyệt Cầm nhìn theo bóng lưng, môi mím lại đầy bất lực.

Đang yên đang lành ấy thế nhưng hai người này có thể vì một câu nói đơn giản mà cãi nhau tới nổi tức giận bỏ đi, xem ra đúng là khác tinh.

Cô gói gọn lại thức ăn thừa cho vào tủ lạnh rồi nhanh dọn dẹp sau đó lên trên lầu.

Đã lâu rồi Hứa Nguyệt Cầm mới trở lại căn phòng cũ này, mặc dù bây giờ nó có phần khác xưa một chút nhưng cô vẫn cảm thấy an tâm bội phần.

Có lẽ trong thời gian tới đây cô cũng cần phải tìm một công việc nào đó để làm vì cô cho rằng thời gian ở lại nơi này chắc hẳn sẽ không ngắn.

...

Tại phòng tắm

Từng dòng nước ấm liên tục chảy xối xả vào khuôn mặt nhỏ bé của Trương Cẩm Ngọc.

Những lúc tâm trạng rối bời cô chỉ muốn hoà mình trong làn nước thật lâu để bản thân có thể bình tĩnh lại.

Khi cô trở ra thì đã thấy anh đang tựa lưng ngoài ban công, mặt lạnh như tiền, điều thuốc trong tay đã tàn hơn phân nửa.

Cô không đoán được tâm tư anh đang nghĩ gì, cô chỉ biết rằng chung bầu không khí với người đàn ông này thật sự khiến cô khó chịu.

Vì hiện tại Trương Cẩm Ngọc đã nhận công việc gia sư nên cô cần phải soạn giáo án, thời gian nghỉ ngơi cũng vì đó mà rút ngắn đi vài tiếng.

Một lúc sau Hứa Nguyên Khải trở vào trong, anh thấy cô chăm chú ghi ghi chép chép thứ gì đó nhưng cũng chẳng thèm để tâm mà trèo lên giường trùm chăn đi ngủ luôn.

Bầu không khí chỉ còn âm thanh của tiếng giờ sách loạt soạt trong đêm, thì thoảng là tiếng húng háng ho do gió lùa vào cổ cô gái nhỏ.

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ khoảng không yên ắng này giờ, Trương Cẩm Ngọc nhìn thấy tên người gọi liên lập tức nghe máy còn cẩn trọng chạy ra ban công mới yên tâm áp lên tai:

- Muộn như vậy rồi sao mẹ còn gọi! Có phải lại đến kì nộp học phí rồi không?

Đầu dây bên kia im lặng không đáp như thêm phần khẳng định cô đã đoán đúng.

- Con cũng mới nhận lương nhưng mà trả nợ cho người ta mất phân nửa rồi, hay mẹ xin cô giáo thêm mấy bữa nữa...được không?

Tiếng thở dài đầy nặng trĩu vang lên làm tâm trạng bội phần nặng nề

- Mẹ xin rồi, bí quá mẹ mới gọi cho con, cô giáo nói nếu tiếp tục không nộp đúng hạn nữa thì sẽ cho em con nghỉ học.

Đời mẹ đã khổ rồi, mẹ thật sự không muốn chị em các con phải lỡ dở... Bao nhiêu uất ức trong lòng vì câu nói này theo nước mắt tuôn ra.

Tất cả là do cô vô dụng, là cô không có khả năng cho các em và mẹ được một cuộc sống tốt đẹp.

Từng dòng nước mắt mặn chát chảy vào khe miệng làm cô tủi thân, cuộc đời này thật khó khăn quá, dồn ép ước mơ, hoài bão, khát vọng của con

người đến tận cùng vực thẳm chỉ bởi chữ nghèo.

Trương Cẩm Ngọc cố nuốt nước bọt, chỉnh cho giọng nói bình thường nhất trấn an mẹ mình:

- Vậy một hai ngày nữa con sẽ chuyển tiền về cho mẹ, mẹ đừng lo, nhất định sẽ có cách.

Bây giờ mẹ đi ngủ đi, thức muộn như thế này ảnh hưởng đến sức khỏe nhiều lắm, vậy nha! Con chào mẹ.

Rồi cô tắt máy, màn đêm che đi giọt nước mắt đang liên tục chảy dài trên má nhưng lại chẳng thể bao phủ được nỗi đau trong lòng cô.

Dù Hứa Nguyên Khải có nhục mạ cô như thế nào cô cũng cam chịu, thế giới ngoài kia có đầy ngã bao nhiêu cái cô cũng gắng gồng, ấy thế mà chỉ cần nghe thấy thanh âm u buồn của mẹ lòng cô đau lại như chết đi. Trương Cẩm Ngọc chạy vào nhà tắm khoá chặt cửa bưng mặt khóc nức nở một lúc lâu.

Khi đã thông suốt, cô rửa mặt rồi bước ra ngoài như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hứa Nguyên Khải vẫn ngủ, cô lại tiếp tục soạn giáo án.

Cơn gió buốt thổi qua làm cơ thể cô run lên bần bật, chỉ là nó cũng chẳng lạnh bằng lòng cô lúc này.

- Tắt đèn đi cho người khác ngủ!

Âm thanh trầm thấp của người đàn ông vọng sau lưng mang theo một chút tức giận nói với cô.

- Vậy tôi tắt đèn này đi, soi bằng điện thoại của tôi cho đỡ quáng anh, được không?

Cô đưa ánh mắt nài nỉ nhìn anh, nếu không thể hoàn thành hết công việc cô thật sự không thể đi ngủ được.

Hứa Nguyên Khải bực dọc xuống giường tiến lại gần phía cô.

Anh nhìn vào quyển giáo án rồi nhếch môi:

- Ngồi lui ra kia!

- Làm gì?

- Nhanh lên!

Mặc dù ngữ điệu khiến người ta phải khó chịu nhưng cô vẫn làm theo.

Hứa Nguyên Khải ngồi xuống bên cạnh cô cầm lấy quyển giáo án rồi ghi chép.

Cô chợt hiểu ra hình như anh đang giúp mình.

- Cô nhìn xem ghi như thế này được chưa?

Mặc dù số lượng chữ của anh không nhiều nhưng nhìn vào vô cùng dễ hiểu, rút ngắn được rất nhiều thời gian.

Trương Cẩm Ngọc giơ ngón tay cái ra trước mặt anh rồi mỉm cười:

- Very good, chỉ có đôi chữ hơi xấu một chút!

Chương 38: 38: Lần Đầu Chúng Ta Nói Nhiều Như Thế

Hứa Nguyên Khải nguyệt cô một cái rõ dài nhưng tay vẫn cặm cụi ghi chép, chỉ là tốc độ trở nên chậm hơn một chút, chữ cũng vì đó mà dễ nhìn hơn vài phần.

Đến bây giờ Trương Cẩm Ngọc vẫn còn bần thần về chuyện tiền bạc nhưng hơn hết cô lại càng không hiểu thái độ sáng nắng chiều mưa của người đàn ông ngồi cạnh là như thế nào.

Dẫn đo một hồi, cô nghĩ rằng bản thân nên tự thân vận động để khỏi mắc phải rắc rối thì vẫn hơn:

- Anh đi ngủ đi, tôi sẽ tự soạn phần còn lại.

- Chối mắt thế ai mà ngủ được!

Thì ra do ánh đèn này nên anh mới chủ động như vậy sao? Chi bằng anh ta theo ý kiến lúc nãy của cô thì đã không phải nhọc công thế này rồi.

- Vậy tôi dùng ánh sáng điện thoại, anh đi ngủ đi, mười hai giờ đêm rồi!

Thức đêm không tốt cho sức khỏe đâu.

- Cô ngửa miệng à? Nói nhiều thế!

Đúng là anh ta đang giúp cô nhưng mỗi câu nói thốt ra thật sự khiến cô rất ngửa tiết.

Nếu là người khác có thể đã lãnh đủ một cú đấm của Trương Cẩm Ngọc cô rồi.

Khoảng mười phút sau thì Hứa Nguyên Khải soạn xong giáo án.

Cô không mấy ưa người đàn ông này nhưng lại không thể phủ nhận trí nhớ và cách làm việc của anh ta thực sự hoàn hảo.

Anh đóng sập cuốn giáo án lại, nhanh chóng đứng dậy rồi bỏ cho cô một câu:

- Tắt đèn lên giường ngủ!
- Tôi ngủ sofa!- Cô phụng phịu.
- Không hiểu tiếng người à?

Trương Cẩm Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi dần lòng nhấn mạnh đây từng là ân nhân của cô, không được phép đấm.

Cô soạn sách vở vào balo, sắp xếp lại bàn ghế rồi tắt điện leo lên giường. Khi tấm lưng vừa đặt xuống, cô khá bất ngờ khi nó được sưởi ấm một cách kì lạ, có lẽ là kẻ nào đó đã ủ ấm trước cho cô.

Mặc dù không biết anh nhọc lòng như vậy để làm gì nhưng cô vẫn quay sang nhìn anh rồi mỉm cười nói:

- Cảm ơn!
- Nằm một lúc thì thấy gió lùa rét quá nên tôi đổi chỗ thôi!

-...

Có vẻ như đã thức qua khoảnh khắc buồn ngủ rồi nên bây giờ cứ trần trọc mãi.

Trương Cẩm Ngọc trở mình ngắm nhìn bầu trời đêm.

Cô nhớ lại thửa bé mỗi tối đầu cùng Hạo Nam và lũ em chạy ra ngoài đồng chơi.

Vầng trăng tròn vành vạnh, cơn gió thoảng mát lạnh kéo theo hương lúa mới làm đám trẻ dễ chịu vô cùng.

Chỉ tiếc thời gian tươi đẹp đó đã qua mất rồi.

- Tại cô mà tôi không ngủ được đấy, cô phải chịu trách nhiệm!
- Giọng điệu kia làm Trương Cẩm Ngọc như không tin vào tai mình, tên điên này nay giờ chứng gì vậy.
- Giờ tôi còn phải dạy anh cách ngủ cơ à?
 - Cô kể chuyện cho tôi nghe đi!
 - Chịu.

Người đàn ông này đột nhiên biểu hiện lạ làm cô trước đây đã phòng bị nay tấm áo giáp ấy lại càng thêm kiên cố hơn, vừa khó chịu trả lời vừa đưa ánh mắt thối mắt nhìn anh.

Thế nhưng có vẻ chẳng hề để tâm tới đi đâu đó, Hứa Nguyên Khải thản nhiên cất lời:

- Nếu như người cô từng yêu rất sâu đậm, nay lại phản bội cô thì cô sẽ làm như thế nào?

Ồ, hoá ra anh ta đang tìm người tư vấn tình cảm, được thôi, cô sẽ làm người tốt một lần.

- Vậy thì tôi sẽ buông tay người đó!

- Tại sao?- Hứa Nguyên Khải xoay người đối diện với ánh mắt của người con gái trước mắt.

- Nếu người đó chọn phản bội thì chứng tỏ mối quan hệ hai người đã chẳng thể cứu vãn được nữa rồi.

Trong tình yêu nếu đối phương thật sự không hướng về mình chẳng phải cứ bó buộc nhau sẽ càng đau khổ sao?

Anh trềnh ngâm một lát sau đó hỏi lại cô:

- Vậy cứ níu kéo thì sao?

- Tôi cho rằng người đó bị ngu!

Lời nói vô tư kia lọt vào tai Hứa Nguyên Khải không khác gì một câu chửi, khuôn mặt anh cũng đen lại vài phần.

- Nếu như cứ mãi theo đuổi một cuộc tình không có kết quả khác là mua dây tự trói mình, không bỏ thì chỉ làm đau bản thân thôi.

Sau câu nói đó không khí trong phòng rơi vào im lặng.

Có lẽ đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau nhiều như vậy, cô không dám đặt quá nhiều niềm tin vào anh vì cô sợ những hôm trái gió trở trời anh lại nổi cơn điên thì khổ.

Từng lời nói ra cũng không biết anh thốim được bao nhiêu phần trăm nhưng đó là toàn bộ những gì cô nghĩ.

- Tôi sắp phải đi công tác tầnh ba tháng, chắc sẽ kéo cả Nguyệt Cầnh đi cùng...

Khuôn mặt Trương Cẩm Ngọc hắt lên nét ngạc nhiên, hình như từ trước đến nay anh đi đâu làm gì chưa từng báo cáo với cô, mà hơn hết cô cũng không mấy quan tâm bởi thời gian của cô rất bận chẳng thừa chỗ để tâm mấy việc đó.

- Ủ, tôi biết rồi!

- Cô không thắc mắc gì sao?

Trương Cẩm Ngọc nhún vai thản nhiên đáp:

- Trong hợp đồng có nói không xen vào cuộc sống của nhau còn gì, tôi không muốn làm kẻ nhàn chuyện.

Càng về khuya trời càng trở lạnh, cô kéo chăn rồi xoa người khẽ nhắm mắt lại.

Tuy ngày mai cũng được nghỉ nhưng lại trùng lịch đi làm thế nên cô cần phải ngủ lấy sức.

Đang mơ màng chuẩn bị vào giấc thì người đàn ông kia lại hẩy vai cô:

- Cô ngủ rồi à! Dậy cho tôi thêm vài lời khuyên đi!

Trương Cẩm Ngọc nói trong tiếng ngái ngủ:

- Một người già hai tám tuổi đầu như anh lại đi tin con nhóc hai mươi tuổi bốc phét à! Tôi phải ngủ đây, tôi còn có nhiều việc.

- Dậy nói chuyện đi, tôi trả năm triệu một tiếng!

Thấy đối phương vẫn không có động tĩnh gì, anh liền tiến lại gần nói vào tai cô:

- Vậy mười triệu, cô dậy tôi sẽ trả cô mười triệu.

Trương Cẩm Ngọc bật dậy ngay lập tức, đôi mắt lơ đãng ban nãy bây giờ sáng rực nhìn anh, cô biết Hứa Nguyên Khải hôm nay bị điên nhưng cơn điên này có lợi cho cô rất rất nhiều.

- Quý khách hỏi đi, tôi sẽ giải đáp hết.

Khuôn mặt người đàn ông không giấu nổi ý cười mà bật thành tiếng.

Trương Cẩm Ngọc ngoan ngoãn chống cằm nhìn anh, tên điên rồi này muốn gì cô sẽ nói hết cho nghe.

Thế là cả đêm đó "đôi vợ chồng" mắt không nhắm nổi vì mãi tám chuyện. Đến khi cô giật mình thức giấc thì đã là mười hai giờ trưa.

Bên cạnh đã không thấy bóng dáng Hứa Nguyên Khải đâu cả, chắc có lẽ anh đi làm luôn rồi.

Thức khuya vậy mà vẫn có thể đi làm nổi đúng là bá phúc.

Tiện tay với lấy chiếc điện thoại bên đầu giường, đập vào mắt cô là dòng chữ "biến động số dư".

Cảm xúc lúc này đúng thật là khó nói lên lời, cô đánh liêu gọi vào số máy của anh, đầu dây vang lên tiếng ho húng hắng:

- Tôi không phải là kẻ nói suông đúng không?

- Đúng, chỉ là tôi có một thắc mắc nhỏ?

Hứa Nguyên Khải chống tay lên bàn làm việc, ngón trỏ để dọc sống mũi cười hỏi lại:

- Thắc mắc gì?

- Tại sao dân kinh doanh như anh lại chấp nhận làm ăn thua lỗ vậy?

Khuôn miệng anh khẽ cong, đôi mắt lộ rõ vẻ bí hiểm, hôm nay anh muốn chọc điên cô:

- Tôi không có hứng thú giải thích cho trẻ con!

- Đờ thần kinh!

Tút

Chọc điên thành công!

Chương 39: 39: Mèo Hoang

Mặc dù cộc vì cái tính trêu người của anh nhưng đến bản thân cô cũng không làm chủ được mà cười ngây ngốc.

Dù sao cũng phải cảm ơn Hứa Nguyên Khải bởi nếu không nói quá thì anh ta thực sự là cứu tinh của cô trong lúc nguy cấp nhất.

Trương Cẩm Ngọc nhanh chóng chuyển tiền về cho mẹ sau đó cũng gấp gáp sửa soạn chuẩn bị đi làm.

Bởi vì trùng lịch nên cô mang theo cả túi xách đựng giáo án tới quán cafe luôn.

Gần đây tương đối ít khách nên áp lực công việc cũng giảm đi phần nào, bây giờ nếu có áp lực thì cũng chỉ sợ An Chí Khiên tới quấy nhiễu cô mà thôi.

Chỉ ngay sau đó khuôn mặt cô cứng lại, cuộc đời cô đúng là không được bình yên một ngày thì trái với luân thường đạo lý hay sao vậy? Từ đằng xa An Chí Khiên cười tươi bước vào, phong thái đĩnh đạc của một người đàn ông trưởng thành.

Thật tình giờ khắc này cô còn chẳng muốn hỏi anh ta muốn dùng thức uống gì mà thay vào đó là tiễn An Chí Khiên biến đi ngay lập tức nhưng lý trí không cho cô làm vậy...

- Quý khách muốn dùng gì ạ?

- Em biết rồi còn hỏi!

An Chí Khiên cười rồi quay ra ghế chờ, cô lờm theo bóng lưng anh ta muốn chấy mắt.

Nếu không phải bây giờ đang trên cương vị là khách và nhân viên của tiệm

thì cô cũng muốn nói rõ ràng luôn một thế với anh ta.

Vốn dĩ cứ nghĩ An Chí Khiên hôm nay tới gặp cô chí ít sẽ có hành động gì đó nhưng cả buổi lại chăm chú uống cafe làm cô chợt thấy bản thân mình cũng hơi quá đáng vì đã nghĩ đi đâu xấu cho anh ta.

Chỉ duy đến khi đứng dậy trả tiền An Chí Khiên mới nghiêm túc cất lời:

- Nếu anh làm em không vui thì anh thực lòng xin lỗi! Chỉ là Cẩm Ngọc, em có thể cho anh một cơ hội được không?

Trước sự chân thành đó cô đành thở dài bất lực, nếu như Trương Cẩm Ngọc cô của vài tháng trước có lẽ sẽ suy nghĩ lại nhưng bây giờ nói gì cô cũng đã là người có chồng, dù thực hay ảo thì lương tâm cô không cho phép bản thân làm thế.

- Cảm ơn tình cảm anh đã dành cho tôi nhưng chúng ta cũng chỉ là bè nước gặp nhau, tôi với anh không thể nào đâu.

Chúc anh sớm tìm được một người phù hợp.

Nói rồi cô bỏ đi, cố ý không chú ý tới An Chí Khiên nữa.

Mỗi lần nhìn thấy anh ta Trương Cẩm Ngọc lại nhớ tới cái đêm Hứa Nguyên Khải không tiếc lời vu khống cho cô, bây giờ mối quan hệ đã đỡ hơn đôi chút nên tuyệt đối cô sẽ không dây dưa gì thêm với nguyên nhân làm bản thân phải chịu khổ.

Vậy mà An Chí Khiên cũng thật lì lợm, cứ thẫn thờ ngồi tại đó không đi.

Đến khi cô hết ca, anh ta cũng chẳng có biểu hiện gì là muốn đứng dậy.

Trương Cẩm Ngọc mặc kệ rời khỏi tiệm, dù sao sắp tới giờ dạy thêm không thể chậm trễ được.

Cậu học trò này sau khi cô dạy vài ba buổi dường như tính khí cũng thuần hơn đôi chút không còn bướng bỉnh như ngày đầu nữa.

Hôm nay còn biết trêu cả cô:

- Chị xinh đẹp như vậy đã có người yêu chưa?

- Học đi nhóc, em còn chưa giải ra câu này!

Phi Long chán nản nằm gục xuống bàn, mắt hướng về phía cô:

- Chị trả lời đi em sẽ làm!

- Để chị gọi mẹ em!

Cậu nhóc hoảng hốt ng ỡ thẳng dậy lập tức cầm bút viết viết lên mặt giấy.

- Em làm bài là được chứ gì, chị đánh đá vậy bảo sao không có người yêu.

- Câu này em phải lập hệ, làm như thế không ra được đâu.

Trương Cẩm Ngọc cố ý né tránh hết mấy câu hỏi không liên quan, chuyên tâm chỉ bảo cho cậu nhóc này.

Dù sao Phi Long cũng sắp thi, không thể chủ quan.

Hý hoáy một lúc, Phi Long cười tươi đưa tờ giấy ra trước mặt cô.

- Chị xem đáp án có đúng không?

- Đúng r ỡ, làm tiếp câu này đi, cũng là dạng tương tự.

Nhìn tờ giấy đ ầy mấy dạng bài như nhau Phi Long chán nản thờ dài nhìn lên Trương Cẩm Ngọc tỏ ý muốn nghỉ ngơi một chút.

Cô thấy nãy giờ cũng học khá lâu nên chiều theo ý cậu ta cho phép giải lao năm phút.

Không cho nghỉ thì không sao, vừa hạ bút Phi Long đã đặt ra một loạt câu hỏi.

- Chị Cẩm Ngọc, chị có người yêu chưa? Dù sao em cũng chỉ kém chị có ba tuổi.

- Trẻ con nên chú tâm học hành.

Vẫn chưa từ bỏ, cậu nhóc tiếp tục làm phi ền cô.

- Chị có thể xem xét đến em thử!

Biết nếu không thể nói rõ ràng tên nhóc này sẽ truy cho tới cùng nên cô chẳng buồn giấu nữa.

- Chị có ch ồng r ỡ!

- Em không tin!

- Hết năm phút, tiếp tục làm bài.

Cô nghe rõ tiếng thờ dài đ ầy bất lực bên cạnh thì bật cười.

Ban đầu khi mới dạy, cậu nhóc do quen An Nhi chỉ bảo nên tỏ thái độ ra mặt với cô nhưng bây giờ xem ra đã ổn hơn rất nhiều.

Sau khi xong việc, Trương Cẩm Ngọc đeo túi xách ra về, Phi Long có ngờ ý đưa cô về nhà nhưng bị cô từ chối.

Cậu nhóc còn nhỏ tuổi, vẫn nên chú tâm học tập thì tốt hơn.

Ý tứ trong mắt Phi Long cô vẫn có thể hiểu được là ý gì.
Trên đường trở về cô có mở máy ra xem, trên đó là một loạt cuộc gọi nhờ của Nguyệt Cầm.

Chắc hẳn Nguyệt Cầm trách cô nhiều lắm vì cô quên mất không báo trước để cô ấy khỏi phải chờ đợi.

Nghĩ ngợi một lúc Trương Cẩm Ngọc vẫn ấn nút gọi lại nhưng kết quả lại là máy bận.

Cô tặc lưỡi bỏ máy vào túi áo rồi tiếp tục đi bộ về.
Trong suốt quãng đường, Trương Cẩm Ngọc có đi qua một đoạn có công viên.

Hai bên đường có trồng hai hàng cây trúc đào tạo nên khung cảnh thật yên bình.

Ánh đèn đường mờ ảo soi rọi đổ bóng xuống trên đường phẳng, thi thoảng là tiếng gió rít trong đêm.

Chỉ đáng tiếc bây giờ đang là mùa đông, hàng cây này chỉ toàn một màu xanh lá, nếu như hè tới chắc có lẽ cô sẽ được ngắm màu sắc hoa và mùi hương thơm đặc trưng vốn có của trúc đào.

Bất chợt cô nghe thấy âm thanh của một con vật gì đó liền lền theo hướng phát ra tiếng.

Âm thanh càng lúc càng rõ ràng hơn, đến khi dừng lại trước mặt Trương Cẩm Ngọc là một thùng giấy.
Cô tò mò mở ra, ò là một con mèo trắng vằn đen nhỏ xíu.

Trương Cẩm Ngọc thích thú bế nó lên, con mèo có vẻ rất yếu ớt, tiếng kêu cũng nhỏ đút quãng hình như đã lâu rồi chưa được ăn uống gì.

Cả người nó nhem nhuốc, vết nước dính đất cát đã khô lại, nếu như cô không phát hiện ra chỉ sợ nó sẽ ốm chết.

Nhưng...

Hứa Nguyên Khải là người thế nào chứ! Liệu sẽ cho cô nuôi con mèo này sao? Anh ta chắc chắn kháy cô rằng bản thân cô còn nuôi không nổi huống chi còn thêm một con mèo.

Nét mặt tươi rói nhanh chóng tắt nắng, cô bỏ con mèo đó xuống quay lưng bước đi.

Bước được vài bước chân tiếng mèo kêu càng thảm thiết, Trương Cẩm Ngọc bịt tai lại chạy đi khuất khỏi hàng trúc đào.

Trời đổ cơn mưa trong đêm, sắp sang xuân rồi nên những cơn mưa phùn kéo dài.

Trương Cẩm Ngọc đứng bất động trong mưa một hồi lâu sau đó vẫn quyết định quay lại bế con mèo đó đi về cùng với mình.

Cô không dám tính lâu dài, chỉ cần trước mắt con mèo này qua ải thì nó sẽ an toàn.

Sau này nếu có chủ nhân tốt hơn thì cô sẽ giao lại cho người đó.

Chương 40: 40: Chuyển Công Tác Dài Ngày

Lúc ôm con mèo trên đoạn đường về cô vẫn bình tĩnh nhưng khi thực sự đứng trước cánh cổng rộng lớn thì mới thật sự lo lắng.

Tiếng mèo con kêu mỗi lúc một lớn, cô đánh liều mở cổng bước vào trong.

Cùng lắm là bị mắng mỏ vài câu, quá quất thêm thì cô cũng không biết thế nào, thôi thì cứ nhẹ nhàng với anh ta thử xem.

Vốn dĩ cô đoán bây giờ Hứa Nguyên Khải vẫn chưa về nhưng người đàn ông ngồi chễm chệ trên ghế sofa làm cô vừa rét vừa run.

Sao hôm nay anh ta về sớm vậy nhỉ? Thông thường khoảng sau khi cô về một tiếng anh ta mới có mặt ở nhà cơ mà? Lấy hết can đảm tiến lại gần chào hỏi, khuôn mặt người đàn ông kia thoáng có nét bất ngờ.

- Chà! Cô trở nên lịch sự với tôi từ bao giờ vậy?

Trương Cẩm Ngọc mỉm cười nhẹ nhàng như nắng mai nhìn anh, cô biết khuôn mặt vui vẻ đàm phán với người như anh ta sẽ có khả năng thành công cao hơn vài phần.

- Con người tôi trước nay vẫn luôn thân thiện hoà nhã, chắc là anh không biết thôi!

- Muốn trao đổi gì thì nói nhanh lên, tôi không rảnh!

Con mèo hoang từ phía sau lưng chìa ra trước mặt anh, cô lẳng lặng quan sát biểu cảm khuôn mặt anh rồi mới dám tính tiếp.

Chẳng ngờ Hứa Nguyên Khải lại xua tay tỏ vẻ không quan tâm lắm.

- Muốn làm gì thì làm!

Nói rồi anh bỏ lên phòng để nụ cười ngây ngốc gắn trên khuôn mặt cô hàng giờ đồng hồ.

Khi đã cho mèo ăn no, cô tìm cho nó một chiếc thùng giấy rồi lót ít vải dưới đáy thùng cho đỡ lạnh.

Cô sợ mang lên trên phòng nó sẽ kêu nên đành để nó dưới tầng một rồi mới rời đi.

Sắp xếp sách vở cho ngày mai xong xuôi, Trương Cẩm Ngọc tắm rửa rồi nhanh chóng trèo lên giường.

Mùi hương nhẹ nhàng vô tình của sữa tắm lại làm anh dễ tâm.

Nó khiến anh cảm thấy thật dễ chịu, phần muộn trong ngày cũng vì đó mà giảm bớt.

Chợt cô quay sang nhìn anh mỉm cười rồi nói cảm ơn, từ nơi đáy tim anh cảm thấy có gì đó nhộn nhịp, hân hoan khó diễn tả.

Chắc có thể là do lâu lâu làm việc tốt nên tâm trạng cũng tốt lên.

- Bao giờ anh đi công tác.

- Hai ngày nữa, tết này có thể không về! Tôi biết ngày quan trọng lại thiếu mặt người đàn ông thì không hay lắm nhưng đó là dự án quan trọng bên nước ngoài.

Cô có hơi ngạc nhiên, đột nhiên giải thích cho cô mấy cái này làm gì chứ!

- Công việc vẫn là trên hết mà, anh cần gì phải bận tâm tới mấy thứ không quan trọng.

Trong câu nói kia có đầy đủ ý tứ để anh hiểu.

Cô vẫn luôn quan niệm rằng đàn ông họ cho rằng sự nghiệp là tất cả, một viên đá xấu xí không có tư cách để cản đường.

Biết rằng quan niệm này của cô là hạ thấp bản thân nhưng thật sự cô không dám đặt cược, không dám tin tưởng bất cứ thứ gì.

Cô sợ rằng sẽ gặp phải người như bố, như vậy sẽ khổ cả đời.

- Cô một mình không cảm thấy buồn à!

- Có gì mà buồn, chẳng phải trước nay tôi vẫn luôn vui vẻ sao?

Hứa Nguyên Khải hôm nay làm sao vậy! Toàn hỏi mấy câu không liên quan.

Cô còn ngỡ anh ta sẽ cho cô một trận mắng nhiếc nên chuẩn bị sẵn các lí do chỉ để chờ đáp lại thế mà tất cả lại không như cô nghĩ, đành âm thầm thở dài trong vô thức.

- Tôi cau có với cô, cô cũng thở dài bây giờ chi đâu theo ý cô rồi sao cô cũng vẫn thở dài vậy?

Sao anh ta đoán được suy nghĩ mà hỏi vậy kìa, Trương Cẩm Ngọc rất thắc mắc nhìn anh.

- Chẳng phải tôi nói với cô là tôi biết đọc suy nghĩ người khác sao? Nhìn tôi như vậy làm gì!

- Tôi cảm thấy hôm nay anh nói rất nhiều, mấy nữa không gặp tôi nên anh thấy vui à!

Trên khuôn mặt lãnh đạm thường ngày kia thoáng hắt lên một nụ cười nhạt, cô nhìn qua cũng chẳng thể đoán nổi sau nụ cười đó ẩn chứa tâm tư gì chỉ biết rằng Hứa Nguyên Khải hôm nay như bị trúng tà, thà rằng thuận miệng quát tháo cô vài câu còn hơn là cười cười một mình như tên điên vậy.

Anh vẫn không trả lời cứ như vậy nhìn cô một lúc lâu làm cô ngại ngùng quay đi, lắp bắp mãi mới cất được vài lời né tránh.

- T...tôi mệt rồi, tôi phải đi ngủ đây.

Từng hạt mưa cứ bay mãi trong gió đêm rơi hoài không chịu dứt tựa như lòng người ngổn ngang lúc này, dòng suy nghĩ vu vơ cứ mãi quẩn quanh trong tâm trí.

Liệu rằng nắng xuân ấm lên có thể rõ ràng được tất cả, đóng tờ vở trong đầu có thể gỡ rối được không?

...

Hai ngày sau

Khi máy bay chuẩn bị cất cánh, Hứa Nguyệt Cầm quay sang hỏi anh trai mình.

- Sao anh lại không cho chị dâu tiễn anh vậy, thời gian ba tháng đối với vợ chồng mới cưới có khác gì xa nhau ba năm chứ!

- Trẻ con hỏi nhiều, đi thôi!

Trong đầu anh lúc này vô thức lại hiện ra hình bóng của cô, chẳng hiểu sao dạo gần đây bản thân anh đột nhiên không muốn nặng lời với cô nữa, có khi nào là từ hôm đó không?

Chỉ nhớ rằng lúc ấy đã khuya, tiếng cửa mở ngoài ban công làm anh tỉnh giấc, dù tiếng cạch ngay sau đó được đóng lại rất khẽ nhưng vẫn đủ để anh nghe thấy.

Ban công này dù có đóng cửa lại thì âm thanh vẫn nghe rõ, Hứa Nguyên Khải thấy bóng dáng nhỏ bé của người con gái kia đang áp tai nghe điện thoại.

Lần đầu tiên trong đời anh biết được những khó khăn của cô.

Trước nay anh chẳng thêm để tâm gia cảnh cô thế nào, cũng thông qua cuộc trò chuyện mà hiểu được đôi chút.

Khi cô tắt máy anh còn thấy cô đưa tay lau vệt nước mắt chưa kịp chảy.

Rất nhanh sau đó Trương Cẩm Ngọc mở cửa bước vào trong, anh đành giả vờ tiếp tục ngủ.

Cứ nghĩ rằng cô sẽ tiếp tục làm bài tập hoá ra là nhân lúc anh ngủ say mà chạy vào nhà tắm khóc như mưa.

Dù không có tình cảm nhưng tiếng khóc uất nghẹn ấy lại làm cho lòng anh như bị ai đó cào cấu trái tim vậy.

Liệu rằng có phải anh đã quá nhẫn tâm không?

Ngay sau đó Hứa Nguyên Khải gạt đi dòng suy nghĩ này giờ, rất có thể gần đây anh đã để tâm quá nhiều về những người không liên quan rồi, việc trước mắt bây giờ chính là tập trung vào công việc thì vẫn tốt hơn.

...

Những cơn mưa phùn cuối đông đầu xuân mỗi lúc một nhiều hơn, trong căn nhà rộng lớn kia lại chỉ còn có mình cô và thím Loan.

Sau giờ học và đi làm người trở về cuối cùng lại là cô, tối tắm, lạc lõng.

Những lúc ấy, cô cố nuốt chút thức ăn vào bụng rồi nhanh chóng lên phòng.

Thời gian Hứa Nguyên Khải ở nhà ít nhất vẫn có bóng dáng của một người đàn ông, ngày trước khi có xích mích với anh ta quả thực cô chỉ muốn tránh mặt nhưng bây giờ mối quan hệ của cả hai đã ổn hơn rất nhiều, trong lòng cô lại hiện hữu hình bóng của anh.

Cô cảm thấy bản thân mình đúng là điên rồ, sao lại nhớ tới lão chồng đó chứ!

Bỗng nhiên điện thoại cô đổ chuông, vì đang buồn chán nên cuộc gọi này không khác gì một chiếc phao cứu sinh.

Trương Cẩm Ngọc chưa kịp cất lời thì đầu dây bên kia đã lên tiếng trước.

- Chị Cẩm Ngọc! Hơn tuần không gặp em rồi, chị có nhớ em không?

- Tất nhiên là nhớ rồi, ở nhà có một mình thật sự buồn tẻ lắm đó!

Hứa Nguyệt Cầm thấu hiểu được đi đâu này nên nhẹ nhàng an ủi:

- Không sao! Em sẽ thường xuyên gọi vệtán dóc với chị.

- Nhớ nha!

Nói rồi cô cười khúc khích, Nguyệt Cầm kể cho cô về đất nước xinh đẹp mà cô ấy đang hạ cánh, Trương Cẩm Ngọc thích thú lắng nghe.

Kể được một lúc Hứa Nguyệt Cầm vội vã nói:

- Em có việc ra ngoài một chút, em biết chị vẫn còn buồn chán nên chuyển máy cho anh trai em nè, hai người nói chuyện vui vẻ nha!

- Nè, chị không...

Cô hoảng hốt đáp lại, trái tim không kịp được mà gấp gáp nảy lên một nhịp.

- Cô không muốn nói chuyện với tôi à?

Chương 41: 41: Năm Đầu Tiên

Bản thân cô thậm chí còn chưa kịp định thần lại thì từ đầu dây bên kia Hứa Nguyên Khải đã lên tiếng rồi, bây giờ chỉ còn cách đâm lao theo lao mà thôi.

- Gì chứ! Anh và tôi có gì để nói đâu!

Hứa Nguyên Khải nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng pha chút trách móc kia thì khẽ nhoen miệng cười.

Tâm trạng anh cũng đang không tốt, nói chuyện phiếm với cô cũng là một phương thức giúp giải tỏa tâm hồn.

- Vậy sao? Tôi tưởng cô đang nhớ tôi!

Cái gì vậy! Tên này nay nổi cơn điên hay sao mà nói những câu mang tính chất nổi da gà vậy chứ!

- Anh bị dở à! Anh đi tôi mừng còn không kịp!

Câu nói này của cô sự thật chiếm tỷ lệ không cao lắm nhưng nhất định không thể để đối phương biết được.

Điện thoại vẫn áp sát tai, anh đưa tay lên chống vào má cố ý vạch trần lời nói dối kia.

- Tôi thấy trên camera khuôn mặt cô có vẻ không vui lắm, uể oải chán nản vô cùng.

Cô nghe xong thì đỏ mặt, trái tim không tìm được mà đập liên hồi.

Có lẽ nào là bởi vì do nói dối nên tim cô không làm chủ được hay không?

- K...không phải, mắt anh có vấn đề nên mới nhìn ra như vậy thôi!

Dù biết thanh minh không có tác dụng nhưng cô nhất định không thể nhận được, nếu thật sự là vậy chẳng phải sẽ xấu hổ lắm sao? Ấy thế mà người đàn ông kia lại chẳng cho cô một chút đường lui, cố ý khẳng định chắc nịch.

- Năm nào tôi cũng khám mắt, mắt tôi rất khoẻ hơn nữa camera nhà tôi

dùng loại cao cấp nhất, tuyệt đối không thể sai!
- Vậy là anh theo dõi tôi chứ gì! Thích rồi thì nói luôn đi!

Đánh thẳng vào chỗ ngứa của đối phương, cô muốn xem xem anh ta đối đáp kiểu gì.

- Chẳng qua là tôi nhiều tiền quá nên cần phải tiêu bớt đi, cô ảo tưởng cũng phải có mức độ chứ!

Tút

Tất máy rồi, người phụ nữ này không cãi lại được thì chơi bài tất máy sao? Thật đúng là...

Nghĩ tới đây, anh chỉ có thể bất giác bật cười.

Anh không biết sao mình lại vì mấy chuyện con con kia mà tâm trạng đột nhiên tốt lên như vậy, phải chăng là do anh đã dễ tính hơn nhỉ? Ngoài lí do này ra kì thực chẳng có lí do nào thích hợp hơn cả.

An Chí Khiên từ xa đi tới đưa cho anh một cốc cafe tò mò hỏi:

- Giám đốc có chuyện vui sao?

- Khuôn mặt tôi thể hiện rõ ràng vậy à?

Anh chỉ chỉ vào mặt mình hỏi lại trợ lí, bởi từ trước đến nay anh luôn mang nét mặt cương nghị, có vui cũng khó mà phát hiện.

- Em theo anh bao nhiêu năm, anh có vui hay không em lại không biết sao?

Anh cũng thật không ngờ có một ngày tâm trạng của mình thế nào lại có thể bị người khác nhìn thấu, Hứa Nguyên Khải không đáp đứng dậy đi ra ban công.

An Chí Khiên biết anh định làm gì nên cố ý mang một bao thuốc ra cho anh.

Hứa Nguyên Khải thấy vậy thì tiện tay lấy một điều thuốc châm lửa.

Người trợ lí này theo anh đã lâu, tính ra cậu ta cũng gần hai mươi rưỡi, vợ con chưa có, nếu Nguyệt Cầm có thể ưng cậu ta, anh sẵn sàng đẩy thuyền.

- Cậu cũng đến tuổi rồi, đã có ai khiến cậu để tâm chưa?

Trên gương mặt của người bên cạnh thoáng hiện ra nét cười, An Chí Khiên cũng không có ý định giấu diếm, anh thẳng thắn đáp:

- Thực ra em có để ý một cô gái, cô ấy rất thú vị.

Bình thường cô ấy cũng không chăm chút bản thân nhiều nhưng anh biết không trong mắt em cô ấy là người con gái đẹp nhất em từng gặp.

Một cái vỗ nhẹ vào vai An Chí Khiên, trước nay người trợ lý này của anh rất ít khi chia sẻ về chuyện nữ nhi tình trường, hôm nay lại nói nhiều như thế khiến anh cũng rất tò mò về cô gái đó.

- Chỉ cần cậu thích ai tôi đâu sẽ giúp hết sức mình, cô gái đó có vẻ rất đặc biệt với cậu, cậu quen được cô ấy ở đâu thế!

An Chí Khiên cười ngại ngùng lấy tay gãi gãi đầu lí nhí nói:

- Cũng vô tình thôi, em gặp cô ấy ở quán cafe, có chút dây dưa nên...

- Tôi hiểu rồi, cố gắng tấn công dồn dập vào, nhất định có ngày sẽ đổ.

Trong thâm tâm anh bây giờ có suy nghĩ rằng An Chí Khiên thật giống với lần đầu khi anh và Diệu Hy gặp nhau năm xưa.

Khoảnh khắc đầu tiên cũng là ở quán cafe, chỉ tiếc rằng bây giờ chẳng thể quay lại như trước, sự thật phũ phàng khiến con người ta khó mà chấp nhận.

Anh thật lòng hy vọng An Chí Khiên không rơi vào hoàn cảnh như anh năm đó.

...

Từng cánh hoa đào đầu tiên đã hé nở, trên đường phố lúc này đã bày bán rất nhiều cây đào chơi tết.

Hương hoa nhẹ nhàng thoang thoảng bay tới từng gian phố khiến con người ta dễ chịu.

Thời gian này thím Loan cũng cần về quê nên việc chuẩn bị do đích thân cô làm.

Trong căn nhà rộng lớn đó giờ đây chỉ còn một mình cô, dù anh và cô chỉ kết hôn trên danh nghĩa nhưng suy cho cùng cũng là đã gả đi nên công việc chuẩn bị trước tết này chính là trách nhiệm của cô.

Hứa Nguyên Khải đã đi hơn ba tuần rồi, năm nay là tết đầu tiên cô ở bên nhà chồng nhưng lại là cái tết cô độc nhất trong cuộc đời từ trước tới nay.

Bố mẹ anh hiện đang ở nước ngoài, Nguyệt Cầm cũng theo anh trai đi làm việc.

Nghĩ tới đây cô chán nản gục mặt xuống bàn ăn.

Trước nay cô vẫn luôn một thân một mình đối mặt với mọi thứ chỉ là mọi năm vào giờ này không khí tết bao trùm lên ngôi nhà nhỏ ở quê nhà, dù nghèo khó nhưng lại đầm ấm hạnh phúc, căn nhà rộng lớn này khiến cô có sự so sánh mà sự so sánh ấy vô tình làm bản thân cô chạnh lòng. Khi tất cả mọi thứ được chuẩn bị xong xuôi thì giờ khắc giao thừa cũng tới.

Pháo hoa rợp trời, sáng rực cả màn đêm.

Âm thanh ấy nghe vui tai biết bao, từ trên tầng cao nhìn ra thành phố, khung cảnh hoa lệ nơi này đẹp đến nao lòng.

Cô biết giờ này mẹ cũng rất buồn, cô cũng muốn gọi điện chúc tết bà chỉ là cô sợ tiếng nói của mẹ cất lên khiến cô không cầm nổi nước mắt chỉ đành rằng mai kia về quê với bà vậy.

Giờ này năm ngoái trong căn nhà nhỏ ngập tràn tiếng cười, giờ này năm nay dù có buồn cô cũng phải gắng nhin nếu không cả năm chắc sẽ không thể thuận buồn xuôi gió nổi.

Chiếc điện thoại trên giường chợt đổ chuông, Trương Cẩm Ngọc biết là ai nên chủ động nói trước:

- Chúc mừng năm mới nha!

- Chỉ vậy thôi sao? Mọi năm cậu nói nhiều lắm mà! Sao rồi, đã tốt lên chưa?

Cô hiểu Hạo Nam muốn nói tới đi đâu gì nên cũng thẳng thắn đáp lại:

- Ổn hơn nhiều rồi, cậu bạn của cậu mới đầu lụy gái nên khó tránh lắm lúc điên loạn.

- Khẩu khí lớn đấy! Cậu có tin tôi nói lại với Hứa Nguyên Khải không hả? Cả người cô lười biếng nằm dài xuống nệm, vẻ mặt không chút sợ hãi

thách thức.

- Tùy cậu thôi!

Nói ra được câu đó vì cô biết Hạo Nam chắc chắn không kể với anh ta.

Bản thân cô không muốn nói chuyện xoay quanh chủ đề về người đàn ông này nữa nên hỏi lảng sang chuyện khác:

- Ngày kia tôi định về quê, cậu về không?

- Tôi có hẹn với bạn rồi, không về đâu!

Chương 42: 42: Dòng Suy Nghĩ Ngôn Ngang

Dường như đã biết trước câu trả lời sẽ như vậy nên cô cũng không tỏ ra quá bất ngờ.

Đã mấy năm rồi, trừ những lúc cấp bách lắm thì mới thấy Hạo Nam về quê còn những dịp lễ tết cậu ấy đều dành thời gian cho thành phố hoa lệ này.

Còn người mà, mỗi người một cách nghĩ, bản thân cô không ép cậu ấy mà chỉ có chút buồn.

Nhà cậu ấy giàu có, gia đình thuận hoà nên Hạo Nam luôn vô lo vô nghĩ, có đi đâu bố mẹ cậu ấy cũng có tuổi hơn nữa cũng chỉ có một đứa con trai, nếu năm nào cũng không về thì hai ông bà sẽ buồn biết mấy.

- Cậu sao vậy Cẩm Ngọc?

- Không có gì, mình cho con Mun ăn đây, khi nào rảnh sẽ nói chuyện với cậu sau.

Cô nhanh chóng tắt máy rồi xuống nhà kiểm tra xem mèo thế nào.

Nó cũng lớn thêm được một chút, đặc biệt rất quăn chủ chỉ có đi đâu con Mun này rất lười.

Ngày ngày ăn xong rồi ngủ nhưng nó rất biết cách chọn chỗ ngủ, ổ ấm cô làm cho nó đâu có chịu, lúc nào cũng trèo lên ghế sofa cao cấp của Hứa Nguyên Khải mà ngủ, thật hết nói nổi!

Hôm nay cũng vậy, tiếng kêu thoải mái của nó phát ra bên góc ghế vô tư lọt vào tai cô.

Trương Cẩm Ngọc khẽ mỉm cười bế Mun lên, nó bị cô đánh thức thì khó chịu kêu lên một tiếng.

- Dỗi chị à, không cho cưng ăn cơm nữa!

Con mèo mặc kệ rúc vào lòng cô, có nó tâm trạng cũng tốt lên đôi ba phần.

- Chúng ta cùng nhau đón giao thừa nha.

Giao thừa năm nay chỉ có cô và con Mun, pháo hoa rộ trời, rục rĩ trong màn đêm tối.

Con mèo trong lòng đã say giấc từ lâu chỉ còn mình cô nhìn lên bầu trời, đốm tàn của pháo hoa cũng rơi vào khoảng không tĩnh mịch, tết năm nay...thật buồn.

...

- Sao anh không gọi?

- Con nhỏ này nhiều chuyện vậy?

Hứa Nguyệt Cầm nhìn anh trai mình từ lúc giao thừa đến tận bây giờ tay cứ cầm điện thoại, chốc chốc lại gõ vào màn hình đen thui kia mà suốt ruột.

Cô biết anh ngóng chờ đi đâu gì, cũng định gọi giúp nhưng suy đi tính lại vẫn nên để anh trai tự túc thì tốt hơn.

Ấy thế mà gã lại chẳng làm được việc gì cả, cô tức đến nỗi hỏi thẳng luôn vào vấn đề

- Em đâu có cười anh, anh có gọi được không hay để em giúp?

Câu nói vừa thốt ra đã nhận được một cái lườm đến từ vị trí của Hứa Nguyên Khải.

Đắn đo một hồi anh nói:

- Nguyệt Cầm, em đặt cho anh một vé về thành phố X.

- Được!

- Anh về nhà vì có hẹn với Hạo Nam thôi!

- Em biết rồi, anh biết anh hẹn với anh Nam nên mới về mà!

Hứa Nguyên Khải nhìn cô em gái lém lỉnh kia, sao nghe thế nào cũng ra con bé đang xoáy đều anh thế nhỉ? Mặc kệ, dù sao ở đây cũng chán, về nhà mấy hôm cho đỡ căng thẳng đầu óc.

Dạo gần đây anh có thấy nghe nói Diệu Hy đã lấy chồng ở bên nước ngoài.

Lúc biết tin không hiểu sao trong lòng anh đã chẳng còn sự cố chấp ban đầu nữa, bây giờ cô gái thời thanh xuân đã bước vào lễ đường, lễ đường đó chú rể lại chẳng phải là anh.

Nghĩ về bốn năm qua, có lẽ là anh đã khiến cô ấy không thật sự tin tưởng mình, khiến cô không đủ toàn tâm toàn ý mà gửi gắm cuộc đời cho anh.

Kết cục hai người hai lối có lẽ là sự sắp đặt của ông trời rồi chẳng? Cũng có thể rời xa anh, Diệu Hy đã coi đó là một sự giải thoát. Hiện tại cô ấy có hạnh phúc mới còn anh thì vẫn luẩn quẩn với cuộc hôn nhân hợp đồng nhưng anh chợt thấy bản thân mình giống như kẻ điên, trong đầu lại cứ xuất hiện hình bóng của Trương Cẩm Ngọc.

Rõ ràng người anh để tâm là Diệu Hy tại sao trong đêm tối người hiện ra lại là cô gái kia chứ? Chắc chắn chỉ là ảo giác thôi!
Nằm thao thức trên chiếc giường rộng lớn, Hứa Nguyên Khải có nhiều suy nghĩ lạ lẫm.

Anh muốn biết rõ hơn về gia cảnh của Trương Cẩm Ngọc, muốn biết số tiền mà cô đánh đổi cả ba năm thanh xuân được dùng để làm gì! Có lẽ người phụ nữ này nhiều điểm đáng nghi nên anh cần đi điều tra kỹ càng.

Đó là những gì mà anh muốn bào chữa cho vài ba suy nghĩ oái oăm kia trong đầu.
Từng dòng thác mắc ngọn ngang như sóng biển, liên tục xô vào bờ khiến anh chẳng kịp gỡ rối đã vỡ tan tành.

Giấc ngủ về khuya cũng vì đó mà kéo dài hàng tiếng đồng hồ mới vào giấc, ngày mai qua đi có thể vui hơn không?

...

Tiếng chuông điện thoại reo lên, Hứa Nguyệt Cầm không nghĩ nhiều lập tức nhắc máy, đầu dây bên kia vang lên một giọng nói quen thuộc:

- Con gái!

Thanh âm này thực sự khiến cô chói tai gai mắt.

- Sao bà biết được số của tôi?

- Là anh con cho mẹ, đã nhiều năm như vậy rồi, tại sao con không...

Tút

Cô lập tức tắt máy, cô không muốn nghe bất cứ thứ gì mà bà ta nói ra nữa, nó khiến cô như phát điên lên vậy.

Đã hơn ba năm rồi nhưng nỗi đau đó như mới ngày hôm qua, bảo cô làm sao có thể quên đi đây.

Năm đó Hứa Nguyệt Cầm vừa tròn hai mươi một tuổi.

Độ tuổi này đối với cô chính là độ tuổi đẹp nhất bởi lẽ cô đã gặp được anh.

Hứa Nguyệt Cầm vốn dĩ từ nhỏ đến lớn là tiểu thư cành vàng lá ngọc, do trong nhà chỉ có một cô con gái duy nhất nên được bố mẹ hết mực cưng chiều, chỉ cần là món đồ cô yêu thích thì nhất định sẽ có được.

Con người mà, thứ gì càng dễ dàng đạt được đâu không khiến họ trân trọng, Hứa Nguyệt Cầm cũng không phải ngoại lệ.

Cô chính là vì có tính cách này nên mới va phải anh.

Một buổi chiều nắng hạ, cô thoải mái lái chiếc xe sang đi thư giãn.

Thế mà cuộc vui lại chẳng kéo dài được bao lâu do có người cản đường.

Một kẻ lái Grab mà cũng có thể làm phiền tới cuộc vui của Hứa Nguyệt Cầm này sao?

Chiếc Rolls Royce đâm sầm vào chiếc xe máy cà tàng kia, chủ nhân của nó trên người vẫn còn mặc chiếc áo biểu tượng cho một hãng lái xe ôm quen thuộc trong thành phố.

Ngày đó cô rất ương bướng và cao ngạo, tất nhiên mọi tội lỗi đều đổ lên đầu của anh xe ôm kia rồi.

Hứa Nguyệt Cầm tức giận mở cửa xe đối mặt với người đàn ông kia:

- Anh không có mắt sao?

Dương Tùng Quân nhìn cô gái trước mặt hống hách như vậy thì có chút bực bội, anh không cần biết cô ta là ai, có thân phận gì nhưng đã đâm vào anh thì là người sai trước.

Con đau từ bắp chân truyền tới làm anh đau nhói, hiện tại đã không thể

đứng dậy rồi chỉ có thể ng ỡ mà nói chuyện:

- Cô vô lí quá vậy hả, cô đâm vào tôi trước mà! Tốc độ lái xe cao như vậy có phải muốn tông chết người hay không?

Đây là lần đầu tiên có kẻ dám chống đối Hứa Nguyệt C ầm nên cô tức lắm, anh ta chỉ là một tên lái xe ôm, lấy tư cách gì chất vấn cô chứ!

Máu nóng d ễn lên não, kẻ qua đường này đúng là làm cô cụt hứng mà.

Hứa Nguyệt C ầm đoán rằng tên này chắc có ý định ăn vạ nên hờ hững lấy trong túi ra một xấp tiền thả xuống mặt đất.

- Thừa cho anh chữa đôi chân này r ỡ chứ?.

Chương 43: 43: Quá Khứ Của Hứa Nguyệt Cầm

Dương Tùng Quân không nói gì, lãnh đạm nhìn xấp tiền vừa rơi xuống đất.

Tùng tở có mệnh giá năm trăm nghìn rải rác khắp người anh trông rất khó coi.

Bị gái ném tiền vào mặt có khác gì đang sỉ nhục một đấng nam nhi như anh chứ.

- Tôi không biết cô làm vậy là có ý gì nhưng thái độ của cô tôi không chấp nhận được.

Tất nhiên câu nói kia chẳng thể nào lấy động gì được một kẻ ngạo mạn như cô lúc bấy giờ, Hứa Nguyệt Cầm đưa mặt lại gần nhìn người đàn ông trước mặt tỏ vẻ thách thức.

- Vậy thì anh làm gì được tôi?

Từ nhỏ tới lớn đều là người khác thuần phục theo mình thế mà người này lại không hề biết tốt xấu, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Thế nhưng ngoài dự đoán của cô, Dương Tùng Quân chẳng tỏ vẻ gì là nao núng, anh nhún vai thản nhiên nói:

- Được thôi, vậy tôi sẽ cho cô biết là tôi sẽ làm gì!

Dương Tùng Quân lập tức la làng ăn vạ, nội dung muốn ám chỉ người trước mặt ý giàu hiếp nghèo.

Cô bị bất ngờ tới mức đầu óc như muốn nổ tung, thật không ngờ tên lái xe ôm này dám làm ra chuyện khiến cô mất mặt như thế.

Tình huống dở khóc dở cười này người thiệt chỉ có cô mà thôi!

- Nè anh im đi, anh không thấy xấu hổ hả?

- Tôi không cần biết, chân tôi gãy rồi, cô phải chịu trách nhiệm.
- Tôi đưa tiền cho anh rồi còn gì?- Cô bối rối phản bác lại ý của anh ta.
- Cô có hiểu hai chữ trách nhiệm là như thế nào không? Ném tiền vào mặt tôi là xong à? Tôi nói cho cô biết nếu cô không giải quyết ổn thỏa tôi nhất định sẽ hét to hơn cho cả thành phố này biết!

Từng câu từng chữ mà Dương Tùng Quân thốt ra làm cô tức nổ đom đóm mắt nhưng bây giờ đây ngoài cách tống tên điên này lên xe chở tới bệnh viện cho xong chuyện ra thì còn cách nào khác chứ.

Nếu tiếp tục ở đây dây dưa chỉ sợ cô sẽ chẳng còn mặt mũi nào mà gặp ai. Thế quái nào lại đúng như lời tên điên này dự đoán, chân anh ta đã gãy luôn rồi.

Một ngày đi chơi của cô vậy là đi tong luôn!

Thời gian sau đó, Dương Tùng Quân bắt cô phải ở lại chăm sóc cho hẳn, tất nhiên là cô không đồng ý rồi nhưng không hiểu sao anh ta lại truy ra được cô là tiểu thư nhà họ Hứa, con gái chủ tịch công ty GM.

Mượn cớ lấy thân phận đó mà uy hiếp cô, làm cô tức tới nỗi không thể một đao chém chết anh ta.

Vậy là bao nhiêu cuộc vui của cô bị gác lại, gác lại vì một lí do hết sức ngớ ngẩn.

Thật tình Hứa Nguyệt Cầm không hiểu nổi sao cô phải khổ sở như thế làm gì có chứ!

Thời gian dần trôi, ngày mà Dương Tùng Quân tháo bột cũng tới, khoảnh khắc mà anh ta đi đứng lại bình thường được thì cũng là lúc cô xong xuôi trách nhiệm.

- Tôi đi được rồi chứ? Tôi với anh xem như hết nợ!

Chẳng hiểu sao khi nói ra câu đó lòng cô có chút không nở, dù sao tiếp xúc với gã này một thời gian cô cảm thấy anh ta cũng không đến nỗi tệ.

Nhưng bây giờ ở đây nghĩ chuyện này thì có ích gì chứ, hai người đã chẳng còn gì để dây dưa nữa rồi.

Hứa Nguyệt Cầm nhẹ nhàng cất bước đi đầu trong lòng nặng nề như có

tảng đá đè nặng.

Mới bước được hai bước, bàn tay cô bị ai đó kéo lại.

Sự việc diễn ra quá bất ngờ làm cô đánh mất phòng bị mà ngã vào cái ôm mạnh mẽ của Dương Tùng Quân.

- Em có thể ở lại trong tim anh được không?

Ầm một tiếng, trong đầu cô lúc này như ngưng hoạt động, nhất thời chưa hiểu những gì anh nói ra.

Câu nói đó, có phải là...

- Anh yêu em, Nguyệt Cầm! Anh biết anh nghèo hèn không xứng với em nhưng nhất định anh sẽ nỗ lực để trở thành hình mẫu đẹp nhất.

Trái tim cô gắt gao đập mạnh, cô đáp lại cái ôm kia của anh rồi khẽ nói:

- Dáng vẻ này của anh là dáng vẻ mà em thích nhất rồi!

Ngay khoảnh khắc đó, lần đầu tiên Hứa Nguyệt Cầm cảm nhận được tình yêu chân thành nhất.

Cô chỉ biết rằng đây chính là người đàn ông mà cô muốn gửi gắm toàn bộ trái tim mình, là người cô dành sự tin tưởng nhất.

Nếu có thể gả được cho anh cô đã mãn nguyện lắm rồi.

Con người ta trước khi va phải tình yêu thì luôn đặt ra những tiêu chuẩn cao ngất ngưởng, yêu cầu đối phương phải thật hoàn hảo, thật xứng đôi vừa lứa với mình nhưng khi xác xuất gặp phải biến cố trong đời thì mọi tiêu chuẩn khi xưa ấy đã chẳng còn quan trọng.

Cô và anh yêu nhau được năm tháng thì bố mẹ cô phát hiện.

Từ trước đến nay, bố mẹ là người yêu thương cô nhất, nếu không nói quá cô giống hệt như một cô công chúa đài các trong lâu đài vậy.

Mọi yêu cầu cô đưa ra bố mẹ đều chấp thuận chỉ là không hiểu sao lần này lại phản đối kịch liệt.

- Nguyệt Cầm, con không thể lấy một kẻ vô danh tiểu tốt đến cả tương lai cũng không thể cho con được! Bố mẹ tuyệt đối không đồng ý đâu!

Đây cũng là lần đầu cô cãi lại ý của bà:

- Sao bố mẹ không cho anh ấy một cơ hội chứ, anh ấy đã hứa với con sẽ có một công việc tốt rồi, sau này không chạy xe ôm nữa, con tin tưởng anh ấy!

Năm đó vừa tròn đôi mươi, suy nghĩ tình đầu một thời cứ ngỡ một đời trong tâm trí cô chính là một tấm khiên kiên cố không ai có thể đập vỡ vậy nên khi Trần Huệ Như không đồng ý cô nhất quyết phản bác tới cùng.

- Đến cả một cái xe máy tử tế nó còn không mua nổi, lấy cái gì ra hứa với hẹn.

Lời nói khinh thường của mẹ dành cho bạn trai làm cô thấy uất ức, tại sao bà lại không chịu hiểu cho Dương Tùng Quân chứ.

Hoàn cảnh nghèo khó đâu phải là điều anh ấy mong muốn.

Lòng tự ái trong lòng bỗng chốc nổi lên, Hứa Nguyệt Cầm bỏ chạy ra ngoài.

Cô không muốn tiếp tục ở nơi này để mẹ mình khinh rẻ bạn trai nữa, lựa chọn của cô sao có thể để người khác dẫm đạp được.

Mấy ngày liền cô bu độn tẻ nằm trong căn trọ cũ của anh, buổi tối hôm đó Dương Tùng Quân chở cô ra bờ hồ cho khuây khỏa, nắm lấy bàn tay nhỏ mà an ủi:

- Em đừng buồn, dù sao họ cũng là bố mẹ ruột của em.

Anh chỉ là người dưng nước lã, điều kiện không có, là anh vô dụng không thể cho em được một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Nguyệt Cầm, anh xin lỗi em, lẽ ra anh nên giấu kín tình cảm của mình trong lòng, không nên nói ra để bây giờ đây em phải khó xử.

Từng lời tự nhục mạ chính mình của anh như ngàn con dao găm đâm vào trái tim cô.

Mẹ cô đã khinh anh rồi, anh không thể khinh thường chính mình thêm nữa. Khoảng khắc đó, cô chỉ có suy nghĩ rằng giúp đỡ anh bằng mọi cách để anh có thể trở thành người có tiền.

Chỉ cần anh có được một cuộc sống tốt hơn, có khi bố mẹ sẽ chấp thuận

anh thôi.

- Anh đừng lo, còn có em mà! Sau này không cho anh nói những lời như vậy nữa!

Trời khuya sao đêm lấp lánh ôm ấp lấy tình yêu của đôi trẻ, ước mơ hoài bão khát vọng tuổi trẻ đang trên đà phát triển mạnh mẽ nhất, niềm tin của cô dành cho đối phương cũng vững vàng nhất, cô không ngần ngại mà nghĩ rằng vào một ngày không xa nhất định cô sẽ cùng anh nắm tay trên lối đường trải dài hoa hồng tươi đẹp..

Chương 44: 44: Quá Khứ Của Hứa Nguyệt Cầm 2

Trong thế cô có rất nhiều tiền tiết kiệm trước nay đều ít khi dùng tới thậm chí còn chẳng thèm dùng bởi chủ yếu cô hay đi cùng bố mẹ và anh trai nên hầu hết là do họ thanh toán.

Bây giờ đây bạn trai cô gặp khó khăn, trong đầu cô dấy lên suy nghĩ muốn giúp đỡ anh ấy.

Nằm trong vòng tay ấm áp của Dương Tùng Quân, cô khẽ thì thầm vào tai anh về ý định của mình.

Cô nghe thấy tiếng thở dài đầy bất lực của anh sau đó là cái ôm chặt chẽ hơn.

- Hay là em trở về với bố mẹ của em đi, căn trọ tồi tàn này thực sự không xứng đáng với một cô gái xuất sắc như em.

- Anh đang chê em sao?

- Sao anh dám chê em chứ, em là tất cả trong cuộc đời của anh, là cô gái duy nhất mà anh yêu cơ mà...!Chỉ là, anh...

Hứa Nguyệt Cầm đưa ngón tay chặn lại lời nói tiếp theo mà anh định thốt ra, cô biết anh sẽ nói gì nhưng cô đã xác định rồi thì anh sẽ là người đàn ông của một mình cô.

Đêm ấy, Hứa Nguyệt Cầm trao cho anh thứ đáng giá nhất của một người con gái, trao cho anh tất cả tình yêu, chân thành ngọt ngào nhất.

Cô muốn mình sẽ là người phụ nữ của anh, là người sẽ cùng anh đi đến suốt cuộc đời này.

...

Một tháng sau cô và anh chuyển tới một căn chung cư cao cấp hơn, sống một cuộc sống tốt đẹp như những cặp tình nhân hạnh phúc.

Anh đã bỏ nghề xe ôm, thay vào đó là làm vị trí quản lí trong công ty của người quen của cô.

Những ngày tháng đó có lẽ chính là quãng thời gian mà cô cảm thấy hạnh phúc nhất.

Cô vì anh mà học nấu ăn, dù món nào cũng cháy khét nhưng anh lại chẳng lấy đi đâu đó mà chê bai còn khen cô nữa.

Mỗi tối cả hai đều cùng nhau ngắm sao đêm trên bầu trời, tưởng tượng ra bao nhiêu viễn cảnh tương lai đẹp đẽ.

Ấy thế mà chẳng hiểu bằng cách nào, mẹ cô đã tìm được nơi cô và anh đang ở.

Hôm ấy cô đang mải mê tập nấu món mới thì nghe thấy tiếng chuông cửa, Hứa Nguyệt Cầm cứ nghĩ rằng anh trở về sớm nhưng khi cánh cửa mở ra, người đứng trước mặt cô lại là mẹ.

Khuôn mặt bà nghiêm nghị, không nói gì đã xông thẳng vào trong.

Khi đã yên vị trên ghế, cô cúi gằm mặt xuống đất.

- Có vẻ con và cậu ta đã khá khâm hơn rất nhiều!

Nghe mẹ nói câu đó, Hứa Nguyệt Cầm cứ nghĩ rằng bà đã chấp thuận anh nên không ngần ngại bộc lộ ra suy nghĩ của bản thân.

- Anh ấy đã có một công việc ổn định, anh ấy không chạy xe ôm nữa, mẹ có thể cho anh ấy một cơ hội được không?

Trần Huệ Như cười khẩy một cái, ngữ điệu vô cùng khinh khỉnh.

- Công việc ổn định à? Ổn định là do con dùng quan hệ thân thiết giữa bố mẹ và bác Nghiêm để giới thiệu cho cậu ta sao?

Rồi mẹ cô liếc mắt nhìn căn chung cư tiếp tục nói:

- Còn nơi này chắc là dùng thẻ của con rồi! Đúng là không đáng mặt đàn ông, con đi về cho mẹ, con mới quen cậu ta được vài tháng, làm sao hiểu hết được cậu ta là người thế nào, làm loạn vậy là đủ rồi!

Trần Huệ Như kéo tay cô ra khỏi nơi này mặc cô giãy dụa khóc lóc cầu xin nhưng bà vẫn chẳng hề mảy may động tâm.

Về tới nhà liền lập tức nhốt cô vào phòng, đến cả phương thức liên lạc duy

nhất với anh cũng nhẫn tâm cắt đứt.

- Mẹ thả con ra, con phải ở bên anh ấy, mẹ không có quyền ngăn cản con huhu.

Những ngày sau đó cô chẳng thiết tha ăn uống, chỉ tự nhốt mình trong phòng khóc đến cạn nước mắt.

Tại sao vậy? Tại sao anh ấy lại không được chấp nhận chứ! Tại sao chỉ cần một cái gật đầu thôi bố mẹ cũng không thể cho cô.

Mấy ngày nhịn đói, mẹ cô xót quá cũng thả cô ra ngoài ép cô ăn cơm.

Mẹ nói nếu cô ăn cơm bà sẽ cho cô được gọi cho anh một lần.

Niềm hy vọng nhỏ nhoi ấy tất nhiên cô phải nắm bắt, Hứa Nguyệt Cầm ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn nhưng khi đã ăn được bụng ra cô lại nhăn mặt khó chịu cuối cùng đành chạy vào nhà vệ sinh nôn trớ mấy lần.

Hứa Nguyên Khải nhìn em gái mặt mày xanh xao thì lo lắng chạy theo, trước giờ sức khỏe con bé rất tốt, rất ít khi đau ốm nên đột nhiên như vậy khiến anh đứng ngẩn không yên.

- Em sao vậy? Thấy không khỏe chỗ nào à?- Vừa nói anh vừa lấy tay vuốt vuốt lưng cho em gái.

Một lúc sau khi trở ra khuôn mặt Trần Huệ Như có chút không ổn, mặt bà tối sầm lại, bàn tay siết chặt cổ găng găng từng chữ.

- Chuẩn bị đi, chiều nay mẹ và con tới bệnh viện.

- Con không đi, con không sao cả? Con sẽ ăn cơm để được gọi cho anh ấy! Thấy em gái cố chấp như vậy, người làm anh như Hứa Nguyên Khải cũng bất lực.

Nhìn Hứa Nguyệt Cầm gắng gượng nén cơn buồn nôn để nuốt từng miếng cơm mà lòng anh như thắt lại.

Tất cả đều do người đàn ông của nó gây nên, anh nhất định phải gặp mặt hắn nói rõ ràng.

Chiều hôm đó mẹ kéo cô đi cho bằng được, đến khi nhận được kết quả, khuôn mặt cô thất thần bước vào trong nhà, trên tay còn cầm theo một bản xét nghiệm.

Trần Huệ Như tức giận hét lớn:

- Hứa Nguyên Hoàng, ông xem con gái ông đang làm gì kia! Nó không chững mà chữa, ông bảo tôi còn mặt mũi nào nhìn người nữa không?

Nói rồi bà nhìn sang cô con gái giáng cho cô một cái tát:

- Đứa bé này không được phép giữ lại, ngày mai mẹ sẽ đưa con đi bỏ.

Từ nhỏ tới lớn mẹ chưa từng đánh cô, đối xử với cô như một bảo bối trân quý vậy mà giờ đây không những bà thay đổi mà đến cả sợi dây gắn kết cuối cùng giữa cô và anh cũng muốn triệt tiêu.

Hứa Nguyệt Cầm quỳ xuống ôm lấy chân mẹ mình van nài:

- Con cầu xin mẹ, con không thể bỏ đứa bé này được, đây là con của con và anh ấy, mẹ không thể!

- Đi lên phòng đi, nó không thể được sinh ra đời, tương lai của con nhất định sẽ bị hủy hoại.

Từng giọt từng giọt nước mắt tuôn rơi lã chã, nó là con của cô, cô không thể nhẫn tâm như vậy được.

- Con không cần tương lai, con không cần gì hết, con chỉ cần con của con thôi, con cầu xin mẹ mà!

Hứa Nguyên Khải ôm lấy em gái rồi bế cô lên trên phòng, bây giờ khóc cũng không phải là cách.

Khi cánh cửa được mở ra, cô khẽ thì thầm:

- Anh cho em mượn điện thoại để gọi cho anh ấy được không? Ít ra trước khi con em không còn trên cõi đời này thì cũng nên để bố nó biết sự hiện diện của nó chứ!

Nhìn em gái thương tâm như vậy bản thân anh cũng không nỡ mà móc túi đưa cho cô, thậm chí còn cẩn thận chốt cửa phòng để bố mẹ không thể vào.

- Em khờ quá!

Cô gọi cho cô rất nhiều cuộc nhưng anh lại không hề bắt máy, cô như phát điên mà ấn đi ấn lại nút gọi rất nhiều lần nhưng kết quả vẫn là biệt vô âm tín.

- Sao anh ấy lại không nghe chứ huhu, sao anh ấy lại không nghe chứ!

Lòng anh đau như dao cắt, ôm chặt em gái vào lòng an ủi.

- Đàn ông tởm như vậy, buông bỏ thì hơn em ạ!

- Anh ấy không phải như vậy? Nhất định anh ấy sẽ nghe máy của em mà huhu...! Anh hai, có phải anh ấy đã xảy ra chuyện gì không anh?

Tình thần khủng hoảng lẫn ăn uống không đi đâu độ khiến cô lịm đi, tình yêu

màu hồng bây giờ đã thay toàn bằng màu của nước mắt mất rồi...
Sáng hôm sau khi tỉnh lại cô tìm cách trốn ra ngoài, tình cờ còn thấy cả
điện thoại của mình để trên kệ bếp.

Thật không ngờ đến cả ông trời cũng giúp cô, chuyện này không ngờ dễ
dàng đến như thế!

Lần này gọi cho anh anh đã nghe máy!

Chương 45: 45: Quá Khứ Của Hứa Nguyệt Cầm Cuối

Trái tim Hứa Nguyệt Cầm đập mạnh dữ dội, trên môi nở một nụ cười rạng rỡ.

Nụ cười ấy giống như nắng mai gạt đi bao âu lo muộn phiền của những ngày qua, liệu rằng thời khắc này đây có phải sẽ xua tan mây đen đông tố bộn bề?

- Tùng Quân, cuối cùng em cũng có thể gọi được cho anh rồi, anh ở đâu, em sẽ đến với anh!

Đầu dây bên kia mang theo tiếng thở dài cùng giọng nói trầm thấp:

- Anh nhớ em, em ra khỏi nhà đi, anh chờ em ở đầu đường quốc lộ, em nhớ là đừng để ai biết nha, anh sẽ đưa em đi thật xa, rời khỏi thành phố này.

Hoá ra trong lòng anh vẫn còn có cô, trong khoảng thời gian bị nhốt lại cô chẳng sợ đi đâu gì chỉ sợ anh sẽ vì rào cản của hai gia đình mà chấp nhận buông xuôi.

Không phải cô không tin anh mà cô không tin bản thân mình, bây giờ đây mọi chuyện đã khác, hơn nữa cô còn mang trong mình đứa con của anh chắc chắn tương lai có thể sẽ mở ra một màu hồng mà cô hằng mơ ước. Có phải chẳng khi anh và cô đoàn tụ sẽ sống tại một căn nhà đẹp, trước sân vườn trũng hàng thạch thảo mà cô yêu thích.

Dưới tán cây lớn, anh và cô tựa vào nhau nhìn con cái chơi đùa vui vẻ.

Cứ nghĩ tới tương lai như vậy lòng cô lại dấy lên một niềm hân hoan khó tả.

Hứa Nguyệt Cầm đảo dác ngó quanh đám chắc không có người mới chạy

ra khỏi công.

Cô không dám chậm trễ mà đi một mạch chẳng dám quay đầu.

Khi đưa ra quyết định này quả thực tâm trạng cô có chút hỗn tạp, cô biết một khi bước chân qua khỏi ngưỡng cửa chính là bỏ lại sau lưng cả một gia đình gắn bó với mình từ nhỏ tới lớn nhưng con của cô cần có bố cô chỉ đành đau lòng gạt đi nước mắt mà tới bên anh.

Bố mẹ có thể cho rằng cô nông cu ồng điên loạn, lời lẽ thế nào cô cũng không muốn quan tâm nữa, ý đã quyết nên chẳng thể làm lại được nữa. Thế nhưng từ đằng sau lại truy ền tới cô tiếng gọi quen thuộc, cô biết đó là ai nên cố gắng ôm bụng chạy thực mạng.

Trần Huệ Như đuổi theo sau càng lúc càng nhanh, tốc độ này khiến cô rất sợ, sợ bà sẽ bắt được.

Con đường tới quốc lộ mỗi lúc một gần, cô ráo rác cố gắng nhìn xem anh đang ở đâu nhưng đến cả bóng dáng cũng không thấy.

Vì đang mang thai nên chạy trong thời gian lâu làm cô thấm mệt, mồ hôi tuôn ra ướt áo, bụng cũng đau nhói từng cơn.

Dù vậy thì bằng mọi cách cô cũng phải tìm được anh.

Từ đầu đường bên kia Hứa Nguyệt Cầm chợt nhận ra người mình mong nhớ bấy lâu đang đứng đó, cô phấn khích gọi tên anh.

Dương Tùng Quân nhanh chóng nhận ra liền chạy vội sang đường thế nhưng từ phía xa một chiếc xe tải lao thẳng tới.

Trong giây phút đó cô chẳng kịp nhìn thấy gì nữa, sốc đến gục luôn xuống đường.

...

Khi tỉnh lại thì thấy mình đang ở trong một gian phòng màu trắng, sắc mùi thuốc khử trùng.

Trần Huệ Như tiến lại gần thở phào nhẹ nhõm.

Như chợt nhớ ra đi đâu gì đó cô vội vàng gắng gượng ngẩng dậy hoang mang:

- Anh ấy đâu? Anh ấy đâu? Mẹ ơi anh ấy đâu rồi?

Trần Huệ Như khẽ rơi nước mắt cố gắng trấn an con gái:

- Bây giờ chuyện quan trọng nhất là con phải dưỡng bệnh cho tốt, những chuyện khác sau này hãy nói.

Hứa Nguyệt Cầm như điên loạn mà gào lên:

- Con không quan tâm, mẹ nói đi, anh ấy đâu? Anh ấy đâu rồi? Nếu mẹ không nói con sẽ đi tìm anh ấy.

- Nó chết rồi!

Đôi mắt cô mở rộng, dường như không tin vào tai mình nên ngay sau đó muốn xác nhận lại.

- Mẹ nói dối, anh ấy khỏe mạnh như vậy sao có thể chứ! Mẹ nói thật đi, anh ấy ở đâu?

- Nó bị xe tải cán chết, xác không còn nguyên vẹn...Nhưng như vậy cũng tốt, sau này con lại trở về với trước đây vô lo vô nghĩ, không cần phải đau khổ nữa, như thế chẳng phải là tốt hơn sao?

Cái gì? Sao có thể chứ? Đây chắc chắn không phải sự thật.

- Nguyệt Cầm, con nghe mẹ nói, con còn tương lai, con còn...

- Mẹ đi đi, con muốn ở một mình! - Cô bị mất kiểm soát, giọng nói lạc cả đi.

Trần Huệ Như nhìn cô con gái đáng thương một lúc rồi bỏ ra ngoài, lúc này đúng là con bé nên một mình, bà tin rằng sớm thôi con gái bà sẽ lại trở lại như trước đây.

...

Từ ngày ở bệnh viện về đến nay cũng hơn một tháng nhưng cô như người mất hồn, ai nói gì cũng không nghe tự nhất mình trong phòng.

Có những lúc cô lấy điện thoại ra nhìn những bức ảnh cô và anh từng chụp với nhau mà nước mắt khẽ tuôn.

Cô không hiểu nổi tại sao ông trời lại nhẫn tâm với cô như vậy.

Những lúc cô thẫn thờ ngẩng trong góc tường lạnh ngắt, anh trai thường lặng lẽ kề bên cạnh lặng im không nói gì mặc cho cô dựa vào vai mình an ủi.

Nhìn cô em gái vui vẻ vô tư ngày nào giờ đây vì tình mà đau khổ chẳng

thiết tha muốn sống khiến lòng anh thất lại.

- Ngày mai anh đưa em đi chơi nhé, em thích đi đua xe nhất không phải sao? Hay là anh đưa em đi du lịch, em muốn đi đâu anh đâu sẽ đưa em đi, em muốn gì anh cũng sẽ đáp ứng, Nguyệt Cầm em đừng như thế này nữa được không?

- Vậy anh gọi anh ấy tới gặp em được không? Em muốn gặp anh ấy. Bầu không khí rơi vào trầm tư, bây giờ đây cô cảm thấy cái tên mình như tiếng đàn cô tịch réo rất kêu đêm, đơn độc, thể lương đến nỗi lòng.

Trăng nhập vào dây cung nguyệt lạnh
Trăng thương, trăng nhớ, hồi trăng ngấn
Đàn buồn, đàn lặng, ôi đàn chậm,
Mỗi giọt rơi tàn như lệ ngân.*

Một cái tên nghe qua thấy thật đẹp nhưng thật chẳng ngờ tới đến cuối cùng lại ám vận vào người cô.

Hứa Nguyên Khải nhìn từng giọt nước mắt nào nê không tự chủ rơi xuống trên bàn tay nhỏ nhắn của em gái, anh ôm chặt cô vào lòng khuyên can.

- Anh biết em đau buồn nhưng ít nhất em cũng phải nghĩ cho cháu của anh chứ, bố nó không còn bây giờ em định để sự dây liên kết cuối cùng giữa em và cậu ta mất luôn sao?

Câu nói kia như một tiếng chuông cảnh tỉnh kéo cô ra khỏi chuỗi ngày bi ai kia.

Đúng rồi, cô phải nghĩ cho con chứ, nó vô tội mà, sao cô có thể nhẫn tâm bỏ bê nó được.

- Anh ơi, em muốn ăn cơm...

- Được, được anh sẽ lấy cho em.

Những ngày sau đó cô ngoan ngoãn hơn, đôi mắt dường như cũng có sức sống hơn, cô đã chịu ăn uống, để tâm tới sức khỏe hơn một chút cũng bởi tất cả là vì đứa con bé bỏng của mình.

Có những lúc gió chiêu nhẹ nhàng bay qua cuốn theo cả chiếc lá khô trên cây rồi đáp xuống mặt đất, cô lại khẽ mỉm cười đưa tay chạm lên bụng, tỉ mỉ vuốt ve sinh linh bé nhỏ đang lớn lên từng ngày.

Mẹ không bắt cô bỏ em bé nữa, bà cũng sợ cô sẽ rơi vào trầm cảm nên chỉ dám lặng lẽ quan tâm.

Đêm khuya khát nước, Hứa Nguyệt Cầm với tay định rót nước từ bình bên cạnh kệ tủ nhưng phát hiện một giọt cũng chẳng còn nên cô đành xuống nhà lấy.

Đi đến giữa cầu thang, âm thanh lúc trầm lúc bổng căn thận đưa nhau kéo vào tai cô.

- Tôi đã trả tiền cho tên lái xe đó rồi, sao hắn vẫn còn gọi điện làm phiền chúng ta vậy chứ? Cả trăm triệu chứ ít đâu, nhưng xem ra thằng oắt kia đi rồi cũng tốt, Nguyệt Cầm không cần dính líu gì tới nó nữa.

- Bây giờ quan trọng là đứa bé, bỏ cũng khó.

Thôi tôi không cần biết, ông giải quyết gã tài xế đi, lọt vào tai con bé thì không hay đâu.

Choang!

Tiếng bình vỡ làm đôi vợ chồng già quay đầu lại nhìn, họ thấy con gái đứng đó tự lúc nào.

Trên gương mặt đầy nếp nhăn kia hiện rõ tia thẳng thốt, Hứa Nguyên Hoàng chạy theo gọi với cô lại:

- Con nghe bố giải thích, mọi chuyện không phải như vậy!

Tại Hứa Nguyệt Cầm ù đi, cô không muốn nghe bất cứ điều gì từ hai con người đó nữa.

Cô xoay người trở vào trong nhưng vạt váy vô tình mắc phải hoạ tiết thanh bám cầu thang nên mất đà ngã xuống.

Ý thức của cô mất dần, trong cơn mơ màng chỉ cảm nhận được cơn đau ở thắt lưng dưới.

Khi tỉnh lại cô đã ở bệnh viện, trong bụng có cảm giác trống rỗng.

Cô dường như nhận ra bé con của mình đã chẳng giữ được.

Lần này cô không làm loạn, không khóc, chỉ nhìn hai con người mình gọi là bố mẹ bằng đôi mắt đầy căm phẫn.

Bây giờ chỉ cần chung bầu không khí thôi cô đã khó chịu rồi, chỉ mong sao

bản thân nhanh chóng khoẻ lại để bỏ đi khỏi nơi đây.

Những lời xin lỗi muộn màng đã chẳng còn đủ sức khâu lại vết nứt trong tim cô nữa, bố mẹ mình thuê người đâm chết người mình yêu thương hỏi ai có thể chịu nổi đả kích này chứ!

Ngày cô bỏ đi họ đang ở công ty, chỉ có anh trai cô âm thầm đưa cô tới sân bay.

Cô ôm anh rất lâu, nước mắt cứ vô thức tuôn rơi.

- Anh không biết khuyên em thế nào nhưng bây giờ em đã quyết thì nhớ giữ gìn sức khỏe, khó khăn gì cứ bảo anh, anh sẽ hỗ trợ.

Âm thanh thông báo vang lên, cô chạy về phía trước bỏ lại sau lưng bóng hình anh trai đứng đó, bỏ lại những người từng làm tổn thương cô, bỏ lại cả một tình yêu từng tươi đẹp huy hoàng đã tàn lụi.

Tương lai sau này sẽ chẳng còn anh, chẳng còn tiếng cười của con trẻ, và cả những hàng thạch thảo xinh đẹp mãi mãi chẳng thể nở hoa...

...

Đông hồ điểm bốn giờ sáng, chỉ vì câu nói qua điện thoại kia mà cô nhớ lại cả một quá khứ đầy đau thương.

Đã lâu rồi cô không rơi nước mắt thế mà giờ nhìn lại cả mảng gối đã thấm ướt.

Ngày mai anh trai cô bay về nước, ở nơi này lại còn mình cô thật buồn chán biết bao! Nếu cô cũng được như anh, có thể trở về gặp được người mà bản thân muốn gặp thì tốt biết mấy.

*(Rút từ tập "Gửi hương cho gió" Nguyệt Cầm- Xuân Diệu) Năm 1945.

Chương 46: Anh Tới Đây Làm Gì!

Từ sáng sớm nay Trương Cẩm Ngọc đã ra bến xe, cô có mua thêm cả bánh kẹo và ít quần áo váy vóc cho mẹ và mấy đứa em mang về quê nữa.

Mấy ngày một mình trong căn nhà kia làm cô ngột ngạt bức bối, nên bây giờ cứ nghĩ sắp về quê thì lòng cô hân hoan khó tả.

Suy đi tính lại hẳn đã lâu rồi kể từ ngày cô kết hôn thì không về thăm mẹ một lần nào chỉ toàn gọi được vài ba cuộc điện thoại ngắn ngủi. Sau hàng giờ ngồi trên chuyến xe quen, cuối cùng cô cũng đặt chân lên mảnh đất thân thương ngày đêm trông ngóng.

Lần trước về đây, trong lòng cô toàn là những suy tư phiền muộn về tiền bạc, về cuộc hôn nhân hợp đồng và cả một loạt thứ phải lo khác.

Suy cho cùng cô rất cảm kích Hứa Nguyên Khải bởi nếu không có anh ta có lẽ cuộc sống của cô còn tệ hơn như thế này rất nhiều. Có nhiều đêm cô thầm nghĩ, cuộc hôn nhân này kể thiệt chưa chắc đã là cô bởi mặc dù anh chỉ coi cô là một con cờ để lấy cơ giúp anh và người thương đến được với nhau nhưng cuối cùng không những kế hoạch không thành, người mình yêu nhất lại không thể có được mà còn phải lấy một kẻ vô danh tiểu tốt như cô, còn chưa kể đến số tiền năm tỉ kia cũng bay theo mây gió nữa.

Bây giờ nghĩ lại anh ta cũng thật xui xẻo, cô cũng cho rằng nếu cô coi anh ta là ân nhân thì cũng nên giúp anh gắn kết tình cảm với cô ấy. Nhưng dù sao chuyện tương lai sau này tính sau, bây giờ Hứa Nguyên Khải đang đi công tác, cô hiện tại nôn nóng gặp mẹ và các em rồi nên rảo bước nhanh về tới nhà.

Đứng trước cánh cổng quen thuộc, trong lòng Trương Cẩm Ngọc có nhiều cảm xúc hỗn độn, cô nhưng nhớ nơi này, cô yêu nơi này.

Đây chính là liều thuốc chữa lành vết thương trong lòng của cô mà.

- Mẹ ơi! Chị Ngọc về!

Tiếng reo hào hứng của Cẩm Đan thu hút sự chú ý của người bên trong.

Mẹ cô xúc động bước ra, bà không nói gì chạy tới ôm cô thật chặt.

Kể từ ngày cô kết hôn, bà chưa được gặp một lần nào, nỗi niềm nhưng nhớ cứ như thế chất đầy chất đọng trong trái tim già cỗi của bà.

- Mẹ đã nói con phải ăn uống nhiều lên rồi cơ mà, họ có đối xử tốt với con không? Nguyên Khải đâu? Thăng bé không về cùng con à?

Câu hỏi kia làm sống mũi cô cay cay, đã lâu rồi cô chưa nghe được lời quan tâm của bà.

- Chẳng con phải đi công tác nên không về được mẹ ạ.

Lí do này vừa đúng sự thật lại vẹn cả đôi đường, đỡ tốn công cô phải nghĩ nhiều.

Cũng may anh ta đi công tác nếu không dù cô có về quê có khi người đàn ông này cũng chẳng quan tâm và hơn thế nữa cô cũng không muốn anh biết về nơi này, đời tư cá nhân của cô cô cũng chỉ muốn giữ cho riêng mình, càng không muốn nhận lại sự thương hại từ người khác.

Bà Hạ thấy con gái nói vậy thì không hỏi nữa, bà biết con rể bận bịu nhiều thứ nên khó có thời gian rảnh.

Dù có chút buồn nhưng bà cũng chẳng nở trách.

Để xua tan đi bầu không khí này cô lấy quà từ trong túi ra cho mẹ và các em.

Năm nay cô mới đủ điều kiện để mua cho người thân của mình một ít đồ, còn mọi năm cứ dành dụm được bao nhiêu thì lại hết bấy nhiêu nên đến dịp tết đến chẳng còn đọng lại bao nhiêu.

Cẩm Vân nhìn chiếc váy hoa nhí reo lên sung sướng.

- Đẹp quá, đúng kiểu em thích luôn!

Cô nhìn hai đứa em chăm chú ngắm nghĩa bộ váy mà mình mua thì khẽ mỉm cười.

Đã lâu rồi không thấy năng lượng tích cực này nên hôm nay trong lòng cô nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Tối hôm đó sau khi ăn cơm xong, Cẩm Đan và Cẩm Vân như thói quen thừa bé rủ cô đi dạo trên cánh đồng.

Từng cơn gió mát nhẹ lướt qua, bầu trời đêm nay ít sao nhưng lại trong vô cùng.

Cô vừa đi vừa hít thở, mùi hương của đất, của cây cỏ tươi thoang thoảng dịu dàng làm tâm trạng cô thật thoải mái yên.

Phải chi cứ được mãi như vậy thì hay biết mấy.

Khi đã khá muộn Trương Cẩm Ngọc mới cùng hai em gái quay về.

Vì là tết nên nhà nhà thắp đèn nháy để trang trí, trong nhà ngoài đường đều sáng rực như dẫn lối đưa cô về căn nhà nhỏ.

Đêm khuya thanh vắng, cô nằm trong vòng tay của mẹ.

Trên người bà tuy chẳng có mùi nước hoa thơm tho nhưng lại mang cho cô một cảm giác nhẹ nhõm an toàn.

- Khỏi không về thật à con?

Chợt mẹ hỏi làm cô bất ngờ, hoá ra trong lòng bà vẫn còn có nhiều suy tư quá.

Nhưng biết sao được đây, anh vốn dĩ còn chẳng thèm quan tâm tới mấy cái này cơ mà.

Cô đành trả lời qua quýt:

- Anh ấy bận lắm mẹ ơi, thời gian còn không có ấy chứ, con cũng thương anh ấy lắm suốt ngày phải làm việc hết trong nước lại ra nước ngoài, một

ngày của anh ấy là cả một gia tài đó.

Khi lời nói vừa dứt, Trương Cẩm Ngọc nghe rõ thấy tiếng thở dài của mẹ.

Cô biết bà buồn chứ nhưng thật lòng cô cũng không muốn anh xuất hiện ở đây, khả năng diễn xuất của cô có giới hạn nên khó có thể qua mắt mẹ mình được.

Bà Hạ không hỏi nữa, dường như bà nhận ra được con gái mình có cuộc hôn nhân chẳng mấy vui vẻ.

Tất cả đều là do bà mà ra, làm dâu hào môn quả thực chẳng dễ dàng gì.

Người làm mẹ như bà thật cảm thấy hổ thẹn khi chẳng thể cho con gái được một mái ấm an yên đến hết cuộc đời.

Cái trở mình như thể hiện sự thất vọng của mẹ nên Trương Cẩm Ngọc chỉ dám im lặng.

Cô cũng ở lại được ba ngày, còn hai ngày nữa thôi nên cô sẽ cố gắng để mẹ không buồn vậy.

...

Buổi sáng tinh mơ, tiếng gà gáy quen thuộc cất lên.

Cô theo thói quen nên dậy rất sớm, hai đứa em vẫn còn ngủ nên cô cũng không đánh thức.

Trương Cẩm Ngọc đi vệ sinh cá nhân rồi dọn dẹp nhà cửa lại cho ngăn nắp.

Mẹ cô cũng bắt đầu nuôi gà nên từ sớm nay bà đã ra dọn chuồng cho chúng.

Luống rau sau vườn xanh non tươi tốt, cô nhanh chóng tưới nước giúp mẹ.

Kể ra cuộc sống như thế này thật đẹp, ngày ngày hoà mình với thiên nhiên vui vẻ biết bao.

Khi mọi thứ xong xuôi thì Cẩm Đan, Cẩm Vân cũng thức giấc.

Cô vào bếp nấu đồ ăn sáng, bà Hạ sau khi chuẩn bị cho chuồng gà xong thì trở vào rửa tay chân.

Thức ăn vừa chín tới thì Trương Cẩm Ngọc chợt nghe thấy tiếng gọi, cô liền chạy ra ngoài cổng xem là ai.

Nhưng người đứng trước mặt làm cô đứng hình mất một lúc lâu.

- Cũng lâu lắm rồi chúng ta chưa gặp nhau nhỉ?

Giọng điệu Hứa Nguyên Khải hết sức bình tĩnh tuy nhiên tim cô lại không tự chủ được mà đập mạnh, sao anh ta biết được nhà của cô chứ? Trương Cẩm Ngọc bực bội chất vấn:

- Anh tới đây làm gì, anh đi đi!

- Sao lại đuổi tôi? Tôi không đi đâu!

Nói rồi Hứa Nguyên Khải tự động đưa tay vào chiếc khoá cửa với ý định xông vào trong.

Cô hoảng hốt giữ chặt tay anh lại, miệng không ngừng ngăn cản:

- Không được, tôi không cho anh vào, anh đi ngay cho tôi!

Từ trong nhà vọng ra tiếng gọi của mẹ làm cô càng thêm đứng tim.

- Ai tới chúc tết vậy con ơi?

Lúc cấp bách thế này cô chỉ đành lấp liếm.

- Không phải mẹ ơi, chẳng có ai cả! Người đi đường thôi!

- Cô dám coi tôi là người đi đường sao?

Khuôn mặt Trương Cẩm Ngọc đã trắng bệch, không thể để gã đàn ông này vào trong nhà cô được.

- Anh đi về đi, ngày mai tôi sẽ về, anh đừng lên cơn nữa được không?

Đột nhiên anh cất tiếng gọi to vào trong khiến không những mẹ cô mà cả hai đứa em cũng nghe rõ tới từng chữ.

- Mẹ ơi! Con về chúc tết mẹ ạ!

Chương 47: 47: Kẻ Nhiệt Tình Người Né Tránh

Lời nói vừa thốt ra từ miệng người đàn ông trước mặt làm tim cô giật nảy lên một cái, anh ta đang bị điên hay sao vậy?

Cô cuống quýt bịt miệng Hứa Nguyên Khải lại gần giọng:

- Anh im miệng lại cho tôi, có muốn tôi thả chó ra cắn anh không hả?

Hứa Nguyên Khải bám lấy bàn tay cô bốn cợt:

- Tôi biết thừa nhà cô không có chó!

Khi tay chạm tay, Trương Cẩm Ngọc hốt hoảng rút lại.

Không hiểu sao khi tiếp xúc gần với anh trái tim không tự chủ đập liên hồi, cô sợ bản thân nếu tiếp tục sẽ mắc bệnh lí tim mạch mất.

- Anh đi về nhanh đi, nhà tôi không rảnh tiếp khách.

Lời nói vừa dứt mẹ cô đã từ trong nhà bước ra cất tiếng làm cô giật bản mình.

- Con về sao? Mẹ tưởng con không về, Cẩm Ngọc nói con bận công việc.

Anh nhìn mẹ của cô, khuôn mặt bà rất phúc hậu

nhưng sâu trong đôi mắt kia lại thập phần khắc khổ.

Trên người bà mặc một bộ quần áo mộc mạc, bước đi vốn dĩ chậm rãi chỉ là khi thấy anh liền rảo bước nhanh hơn, trên môi nở nụ cười vui mừng tiếp đón.

- Dạ cũng may tết này con được nghỉ mấy hôm nên về thăm mẹ luôn, con không nói với vợ vì muốn cô ấy bất ngờ đó mà.

Cái gì cơ? Vợ á! Trương Cẩm Ngọc nghe lời lẽ người đàn ông này thốt ra mà da gà da vịt thì nhau nổi lên, chưa kịp đáp lại thì bị câu nói của anh làm đứng hình.

- Nhưng mà có vẻ vợ con giận dữ, con đứng này giờ mà cô ấy không cho con vào mẹ ạ!

Tên khốn! Cô thẫn thờ mắng nhiếc trong lòng nhưng ngoài mặt buộc phải đơn

đả mở chốt cổng.

- Em không cho anh vào bao giờ chứ! Em mong ngóng anh từng ngày còn không kịp!

Vừa thả ra mấy câu chữ dối lòng mình vừa phải nhanh chóng mở khoá cổng, cô đến phát điên mất thôi.

Hứa Nguyên Khải bước vào, trên tay còn cầm theo mấy túi quà được gói rất cẩn thận đẹp mắt.

Cô không biết anh nhọc công như vậy làm gì, đi đâu mà cô lo lắng bây giờ chính là làm cách nào diễn trước mặt mẹ một đôi vợ chồng son sao cho giống.

Căn nhà nhỏ này thực sự đúng là có chút bất tiện so với chiều cao của anh.

Nhà cô căn bản chỉ có bộ bàn ghế gỗ đã dùng lâu năm nằm ở phòng khách.

Lúc anh bước vào toan thấp hương cô níu tay với ý định ngăn cản, thật lòng cô không muốn anh nhìn thấy gia cảnh nghèo nàn nhà mình, mỗi lần anh chì chiết trái tim cô đều rất đau.

Không phải cô xấu hổ mà là cô tủi thân, cô thấy mình thật vô dụng vì không thể cho các em và mẹ có một cuộc sống tốt đẹp hơn bây giờ và cô cũng không muốn anh nhìn thấy di ảnh của người đó.

Khi anh tiếp tục bước đi không có ý định dừng lại, Trương Cẩm Ngọc nhất quyết bám chặt lấy cánh tay anh không buông, một mực ngăn cản:

- Anh đừng đi, không cần vào trong đó.

Anh quay đầu lại nhìn cô, bàn tay nhỏ vẫn bám chặt vào vạt áo.

Cô gái này bị sao vậy nhỉ?

- Tôi chỉ vào trong một chút, cô nôn nóng muốn gặp tôi vậy à? Không sao, chúng ta cùng vào.

Nói rồi anh nắm chặt tay cô bước vào trong.

Tình huống này quả thực cô không ngờ tới nên vô tư bị anh kéo đi cũng là đi đâu hiển nhiên.

Di ảnh của người đàn ông trên ban thờ thu hút sự chú ý của anh.

Dường như hiểu ra điều gì đó nên anh đặt hai túi quà lên trên bàn thờ, tay rút bốn nén nhang ra bật lửa thắp lên.

Khi nhang đã nghi ngút khói, anh mới cùng cô trở ra ngoài. Lúc chưa bước vào trong cô gái này vốn rất bình thường nhưng khi trở ra cả người căng thẳng gồng chặt thậm chí nổi cả gân xanh.

Rất nhanh sau đó tất cả trở lại như cũ, nếu không vô tình quay sang nhìn cô có lẽ anh sẽ không biết được cô vừa rất căng thẳng.

Bà Hạ nhìn thấy con gái và con rể thì vui vẻ, chắc hẳn bà đã nghĩ nhiều rồi, đôi mắt con rể bà nhìn con gái rất cưng chiều chỉ cần như vậy thôi trong lòng bà đã an tâm bội phần rồi.

Cẩm Đan, Cẩm Vân vui vẻ chào anh, hai đứa mới gặp Hứa Nguyên Khải được một lần ngày ra mắt hai bên, lễ cưới cũng vướng lịch học hơn nữa mẹ cô không cho đi nên đành phải bỏ lỡ.

Hôm nay gặp lại mới có thể nhìn kĩ được nhan sắc trời ban của anh.
- Chị ơi, anh rể đẹp trai quá!

Không hiểu sao mấy đứa em cô mê trai dữ thế này, Trương Cẩm Ngọc đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu im lặng rồi nói khẽ:

- Suyt, nói vậy anh ta tự cao.

Không biết anh đứng đằng sau cô tự bao giờ, cuộc trò chuyện bị anh nghe hết sạch.

- Em đang hạ thấp chông em à?

Vai cô nảy lên một cái, tự dưng lù lù đằng sau cô không giật mình mới lạ, lại còn nói với giọng điệu nổi da gà đó nữa chứ.

Vì mẹ cô đang ở đây nên Trương Cẩm Ngọc dùng toàn bộ sự dịu dàng của bản thân đối đáp lại:

- Em nào có, chông em đẹp nên em sợ có nhiều người ngắm thôi mà.

Thật lòng nói ra câu đó cô muốn vả miệng mình ghê nhưng tình thế bắt buộc nên đâu thể làm khác được.

Nhìn bộ dạng cố tỏ ra đang yêu thương nhau của cô anh lại phì cười, anh biết trong lòng cô đang chửi thầm chỉ là đang trước mặt mẹ nên phải diễn cho tròn vai.

- Anh ơi, anh đã ăn sáng chưa? Chị Ngọc có rang cơm, anh muốn ăn cùng không?

Chẳng đẽ Hứa Nguyên Khải kịp lên tiếng cô đã xua tay ngăn cản giùm.

- Anh ấy không ăn đâu em

Một cánh tay to lớn của một người đàn ông vòng qua vai rồi đưa tay che miệng cô lại.

Khi cô vẫn chưa kịp phản ứng gì thì anh đã lên tiếng:

- Lấy nhau cũng được một thời gian rồi mà em chẳng hiểu tính của anh gì cả, đồ vờ nẫu tất nhiên là phải ăn rồi.

Hành động bất ngờ này của anh đúng là cô không thể lường trước được, đúng là anh ta vẫn luôn kì lạ nhưng kì lạ đến mức này thì cô không ngờ tới.

Trước mặt mẹ đành phải mắt nhắm mắt mở cho qua vậy, đến khi về nhất định phải combat với Hứa Nguyên Khải một trận.

Sáng nay không ngờ tới anh sẽ đến nên cô chỉ làm đủ bốn phần ăn, thành ra khi mọi người ngồi vào mâm chẳng mấy chốc đã hết sạch.

Bình thường cũng không có thói quen ăn sáng nên cô dành phần của mình cho mọi người luôn mà xem ra vẫn không đủ.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Cẩm Đan dọn bát còn bà Hạ kéo cô vào trong phòng dặn dò.

- Hiếm có dịp các con về đây chơi, con ra chợ mua cái gì ngon ngon về, mà thường chằng con nó thích ăn gì con cứ mua nha.

Cô chỉ dám cười qua quýt cho xong, ngày thường anh thích ăn gì làm sao mà cô biết được chứ.

Mẹ cô đã nói vậy thì cô cũng đành làm theo, dù sao cũng lâu rồi mẹ chưa có dịp vui như vậy.

Với tay lấy chiếc áo khoác mỏng mặc vào, Trương Cẩm Ngọc nhanh chóng sửa soạn rồi đi ra chợ.

Vừa ra khỏi cửa đã bắt gặp ánh mắt của anh, cô ngại ngần cúi đầu vờ như chưa thấy.

Anh háng giọng:

- Em định đi đâu?

- Anh ở nhà đi, tôi ra chợ một chút.

Hứa Nguyên Khải không đáp, khi cô ra cổng thì anh lẻo đẹo theo sau dù xua đuổi thế nào cũng không quay lại.

- Anh đi theo tôi làm gì, ra chợ toàn mùi cá tanh, anh nên ở nhà thì hơn.

- Anh thích ngửi mùi cá tanh.

Nghe có khác gì như người thần kinh đang nói chuyện không chứ, thật chẳng thể hiểu nổi anh đang nghĩ gì trong đầu nữa, cô mặc kệ anh rồi rảo bước.

Trên đường đi, dường như chợt nhớ ra điều gì đó hơn nữa một phần không muốn cứ mãi trong bầu không khí im lặng này nên cô đánh liều nói với anh:

- Mẹ tôi nói, lâu rồi mới có dịp nên muốn làm một bữa thịnh soạn một chút, anh may hơn tôi rồi đấy! Bình thường về quê tôi cũng chỉ toàn ăn rau cỏ nhà trồng.

Mà tôi còn nhớ...!trước đây...trước đây anh từng nói đờ tôi nấu anh không nuốt nổi nhưng trước mặt mẹ tôi xin anh đừng tỏ thái độ, cũng đừng chê bai gì hết, cùng lắm thì hai chúng ta trở lại thành phố anh xỉ vả tôi sau cũng không muộn.

Chương 48: 48: Sau Đây Anh Đừng Tới Nữa

Vốn dĩ ban đầu anh không nghĩ là cô sẽ nói vậy, chuyện xảy ra đã khá lâu hơn nữa trước đây anh nghĩ cô là người tham của, vô liêm sỉ nhưng cuộc trò chuyện giữa cô và mẹ vào đêm hôm đó rã xâu chuỗi các sự kiện khác nữa anh cho rằng chắc chắn có uẩn khúc trong đó.

Đặc biệt hơn và vượt ngoài những chứng kiến thực tế kia thì linh cảm trong lòng mới là điều vượt lên hơn cả, không biết lí do vì sao nhưng chỉ là anh cảm thấy bản thân mình thật tũ tẻ, đối xử với cô như vậy trong lòng anh cũng chẳng mấy vui vẻ.

Trong mắt Trương Cẩm Ngọc bây giờ toàn là nỗi lo sợ và sự tự ti.

Có thể thời gian trước đã vô tình trở thành bóng ma tâm lý trong lòng cô tự bao giờ.

- Bà ấy cũng là mẹ của tôi mà!

Chẳng hiểu sao đột nhiên anh lại thốt ra câu nói đó, không chỉ có cô mà anh cũng rất bất ngờ.

Bây giờ muốn rút lại cũng đã không kịp nữa, anh đành phó mặc cho tự nhiên.

Đồng tử cô mở rộng, cô không quan tâm ý nghĩa câu nói đó là gì, chỉ biết rằng Hứa Nguyên Khải sẽ không chê bai cô trước mặt mẹ và các em, như vậy thôi đã đủ để cô an tâm bội phần.

Bước chân của hai người dừng lại trên con đường dẫn tới chợ quê.

Ở nơi này tuy không được yên tĩnh và sạch sẽ như siêu thị nhưng lại mang một dáng dấp đặc trưng quen thuộc của chợ quê.

Thanh âm náo nhiệt của nó thu hút sự chú ý của anh, đó là cuộc mặc cả của

hai người đàn bà tầm trung tuổi, đó là tiếng rao bán của người đàn ông ở sạp cá gần đó.

Tất cả đều tạo nên một khung cảnh nhộn nhịp mà hằng lâu rồi kể từ ngày xa quê cô chưa được trải lại cảm giác này

- Tôi nói rồi, mùi cá ở đây rất tanh, sẽ ám mùi đấy!

- Ra đằng kia mua cá đi, cô nói nhiều thật!

Nói rồi anh rảo bước nhanh tới sạp cá, nơi đây bán chủ yếu là cá sông, cá sông thông thường sẽ có mùi và ăn tanh hơn cá biển rất nhiều.

Vốn dĩ cô cũng không định mua nhưng nếu anh đã nói vậy rồi thì cô cũng chiều ý luôn.

- Cho con hai khúc cá quả với ạ!

Ông chủ bán cá này lâu rồi không thấy cô, hôm nay lại bắt gặp đi cùng với một người đàn ông lịch lãm phong độ nên không khỏi thắc mắc.

- Chà, Cẩm Ngọc, con dẫn bạn trai về ra mắt sao?

Cô đoán ý biết anh không thích đi đâu này nên lập tức xua tay.

- Không phải đâu bác, đây chỉ là bạn của Hạo Nam sống ở trên thành phố, tò mò về chợ quê nên cháu dẫn ra xem thôi.

Hứa Nguyên Khải nhếch môi, đầu óc cô gái này nảy số khá nhanh.

Chỉ là trong lòng anh khi nghe những lời cô nói thì có chút khó chịu mà không rõ nguyên do.

Sau khi mua cá xong, cô ngại ngùng bỏ đi trước, mỗi khi anh có ý tiến lại gần cô lại vờ như không thấy cố ý bước nhanh hơn.

Cả quãng thời gian đi chợ đó, cô liên tục né tránh anh, mãi đến khi ra khỏi cổng chợ anh mới đuổi kịp.

- Sao cô đi nhanh quá vậy? Tránh mặt tôi à?

Cô quay đi cố tình không nhìn thẳng vào mắt anh chối bỏ:

- Tại anh đi chậm quá thôi, con người tôi không thích chờ đợi.

Nghe cô giải thích anh nửa tin nửa ngờ nhưng cũng không có ý vạch trần.

Rồi anh tiến lại gần, trái tim cô không tự chủ đập liên hồi.

Tất nhiên cô lo lắng chứ, cô sợ với khoảng cách gần này anh sẽ nghe thấy nhịp đập không bình thường ấy, nếu anh thực sự nghe được chắc cô sẽ xấu hổ lắm.

Bất chợt anh lấy hai túi đồ trong tay cô rồi xách đi, Trương Cẩm Ngọc nhất thời bất ngờ.

Cô cần lấy quai túi trong tay anh bối rối:

- Không cần đâu, đây toàn là đồ sống, làm bản đồ của anh mất.

Trước đây tôi từng làm...! À không, tôi đủ sức xách hai túi đồ này, chẳng nặng nề gì cả.

Hứa Nguyên Khải quay sang nhìn cô cười một cái, tiện thể giật túi khỏi tay của cô nói:

- Cô đang khinh thường thể lực của tôi à?

Miệng Trương Cẩm Ngọc khẽ giần giật, cô khoanh tay lại đầu quay ngoắt đi bĩu môi:

- Thích thì xách đi, càng nhàn tẩm thân tôi!

Rồi cô bỏ đi trước luôn, mặc kệ anh gọi với theo ở đằng sau.

Trong suốt quá trình cô nấu ăn, anh cứ lẩn vẩn bên cạnh bếp khiến cô rất khó chịu.

Cũng chỉ là nấu vài món ăn thôi, có cần thể hiện quá vậy không chứ.

Lí do thích hợp nhất bây giờ dành cho trường hợp này có lẽ là bởi anh muốn giúp cô diễn xuất tốt hơn trước mặt mẹ nên bày ra dáng vẻ một người chồng quan tâm chi tiết chuồng vợ chẳng? Thoạt nghĩ anh cũng có lòng tốt nên cô cũng không so đo nữa, mặc kệ anh muốn làm sao thì làm, thậm chí có đôi lúc còn cùng anh phụ họa cho sinh động.

Kết quả đúng như dự đoán, mẹ cô rất vui.

Toàn bộ những đắn đo, nghi ngờ trong lòng bà hoàn toàn tan biến.

Chỉ là chiều tối hôm đó cô và anh phải trở lại thành phố, trước khi đi anh còn đặc biệt kêu thợ tới sửa chữa những nơi hỏng hóc trong nhà, đi đâu này cô thực sự rất biết ơn.

Mẹ tiễn cô đến tận trên ngõ xa, dù trong lòng rất buồn nhưng cô nén không dám khóc bởi chỉ cần cô rơi một giọt nước mắt thì mẹ và các em cũng sẽ không cần được.

Khi chiếc xe đã đi xa, cô khẽ quay mặt ra phía cửa kính lặng lẽ khóc thầm.

Lúc ấy anh cứ im lặng nhìn cô, không cất tiếng cũng chẳng vạch trần.

Mãi đến khi Trương Cẩm Ngọc hoàn toàn bình tĩnh mới dám mở miệng nói chuyện:

- Tôi biết anh có ý tốt nhưng sau này không cần nữa đâu, dù sao sau hai năm nữa chúng ta cũng sẽ lại như hai người xa lạ, chẳng bị ràng buộc bởi bất cứ thứ gì.

Vốn dĩ ngay từ ban đầu anh và tôi chỉ là người dưng nước lã, chuyện của tôi căn bản không liên quan tới anh.

Anh cho tôi biết số tiền kia hết bao nhiêu tôi sẽ trả lại!

Người đàn ông bên cạnh vẫn bình thản lái xe nhưng trong lòng lại có chút gợn sóng.

Anh không hiểu tại sao khi nghe cô nói những lời đó thì lại không vui, chuyện gì liên quan đến nợ nần giữa anh và cô thì nhất định cô sẽ tính toán sao? Đừng như trong lòng cô có vẻ như cuộc hôn nhân này chính là một sợi dây ràng buộc, mong muốn cắt đứt nó bất cứ lúc nào.

- Đó đâu là thể diện của tôi mà thôi, nếu tôi không đối xử tốt với nhà cô một chút thì chẳng phải sẽ bị người đời đàm tiếu sao? Một đứa con rể giàu có lại không giúp đỡ cho mẹ vợ được cái gì, nghe cũng thật nực cười. Hoá ra là vì thể diện! Cô đúng là không cần thể diện nhưng người như Hứa Nguyên Khải lại rất cần.

Có đi đâu cô lại có chút thắc mắc, bàn tay nhỏ cứ bầu lẩy nhau như những bói rối trong lòng cô lúc này, cuối cùng lấy hết can đảm cô đánh bạo nói với anh:

- Ngày đó khi anh lấy tôi, mẹ và các em tôi gặp bố mẹ của anh trong căn nhà hai tầng anh chủ động thuê với mục đích qua mặt.

Vốn dĩ sự hiện diện của ngôi nhà anh vừa tới không chỉ họ mà đến cả hàng xóm của tôi thậm chí còn chẳng biết gì.

Hôm nay anh tới chẳng những không có lợi mà còn...mà còn làm mọi chuyện rối tung lên nữa.

Tôi...tôi mong rằng sau này anh đừng tới nữa, anh tới nhiều sau này khi chúng ta ly hôn rồi mẹ tôi sẽ nhớ anh, tôi không khuyên bà ấy được.

Chương 49: 49: Trước Mặt Tôi Em Không Cần Giả Vờ

Anh sống người.

Từng lời cô thốt ra giống như không đơn thuần là gặp đúng hoàn cảnh mới nói mà thực chất đã được soạn sẵn từ lâu, mọi suy tính, sắp xếp cho tương lai đều vạch ra từng bước rõ ràng và hoàn toàn không có biến cố xảy đến.

Chẳng hiểu sao giây phút ấy trong lòng anh có chút nhói đau, trước đây anh nghĩ gì nói đó chẳng quan tâm tới hậu quả để lại như thế nào, càng không quan tâm đối phương có vì lời nói của mình mà tổn thương hay không nhưng bây giờ đây mọi chuyện đã trở khác, để anh tiếp tục mặt sát cô anh thật lòng không thể làm được.

- Ghét tôi lắm à?

Dạo gần đây cô thấy Hứa Nguyên Khải rất lạ, cô hỏi một đằng anh trả lời một nẻo.

Mặc dù cái nết của anh khó tính thật nhưng không đến nỗi cô phải ghét, còn chưa nói tới dạo gần đây anh lại rất tốt với cô nữa, làm sao cô lại ghét ân nhân của mình được.

- Không có, sao anh lại hỏi như vậy?

- Cô đâu có chào đón tôi.

Rõ ràng là Trương Cẩm Ngọc cô đã giải thích rồi mà, cô không chào đón anh là có nguyên do cả, bây giờ anh nói như thế có khác nào đang trách móc cô chứ! Rốt cuộc Hứa Nguyên Khải đang không hiểu hay cố tình không hiểu vậy?

- Một người cao quý như anh cần gì sự chào đón của một người vô danh tiểu tốt như tôi, đáng lẽ ra chúng ta không nên có cuộc gặp mặt này thì hơn, gặp mà chỉ cãi nhau thì gặp làm gì.

Anh không đáp, im lặng lái xe.

Tới khi đến nơi cũng chẳng hỏi cô thêm một câu nào.

Anh biết trong lòng cô vẫn luôn giữ khoảng cách với mình, muốn phá vỡ bức tường ngăn đó căn bản không hề dễ, vấn đề chính là thời gian.
Chiếc Mercedes Maybach nhanh chóng được lái vào gara.

Anh trở lên phòng, đi qua cũng không thèm nhìn cô lấy một cái.

Bây giờ trời cũng đã tối, cả hai vẫn chưa có gì bỏ bụng nên cô cũng định nấu cơm.

Cánh cửa phòng bật mở, anh nằm ở trên giường không rõ là đã ngủ hay còn đang thức.

Cô không bật điện mà lặng lẽ đi trong bóng tối, vả lại cô cũng không muốn chỉ cất đèn thôi mà cũng làm phiền đến anh.

Sau khi mọi thứ ổn thoả, cô khẽ hỏi:

- Anh có muốn...!muốn ăn gì không? Tôi nấu.

Trong khoảng không gian yên ắng chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc kia bỗng vang lên tiếng nói trầm thấp:

- Không ăn.

- Tôi biết rồi, vậy...!anh nghỉ ngơi đi!

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi đó nhanh chóng qua đi để lại sự ngỡ ngàng ngập trong lòng cô.

Đã lâu rồi chưa gặp anh nên cô có chút bối rối, Trương Cẩm Ngọc xuống nhà lấy thức ăn cho mèo rồi nhìn nó ăn.

Cô gọi cho mẹ vừa báo mình đã tới nhà thì điện thoại sập nguồn.

Bây giờ đây tâm trí hỗn loạn, cô có cảm giác như anh đang giận mình, còn giận về chuyện gì thì cô thật lòng không biết.

Cứ như vậy Trương Cẩm Ngọc ngần ngừ ngồi ở dưới nhà không chịu lên phòng.

Chợt tiếng chuông điện thoại vang lên, vừa thấy người gọi cô lập tức tắt máy, cũng may là người đó không gọi lại nữa.

Suy nghĩ thế nào cô lại trở lên phòng.

Cánh cửa mở ra, không gian yên tĩnh như thường lệ, bóng tối phủ khắp gian phòng, nếu có chút ánh sáng thì cũng chỉ là vài tia sáng lẻ loi của ánh trăng cố gắng len lỏi qua khe cửa sổ đã kéo rèm.

Cô bước chân khẽ khàng tiến lại gần giường, đoán chắc anh đã ngủ nên lặng lẽ lấy chiếc gối của mình ra ghé sofa.

Không phải cô sợ ngủ chung với anh mà là hiện tại cô đang tới tháng, ban đêm sợ làm mất giấc của anh.

Màn đêm tĩnh mịch hoà cùng vào tiếng thở đều đều, cô ôm mọi phiền muộn, nỗi bất an vào trong giấc mộng.

Đến nửa đêm...

Cô bị cơn đau bụng hành hạ đến nỗi mặt mày tái mét.

Thông thường con gái sẽ có dấu hiệu đau bụng trước khi có hành kinh nhưng cơ địa của cô lại khác người thường, dấu hiệu dần hết vào giai đoạn trong thời kì, chỉ cần đến tháng thôi thì cô đều mệt mỏi, đau đớn như muốn chết đi.

Bàn tay nhỏ bám lấy thành ghế sofa dùng lực để nâng cơ thể lên, cô bung miệng chạy vào nhà vệ sinh.

Cơn buồn nôn ập đến bất chợt, cả tối cô chẳng cho thứ gì vào bụng nên bây giờ thứ thải ra toàn là mật xanh mật vàng, cả người khó chịu ê ẩm.

Khi trở ra mặt cô đã tái đi, trắng bệch, bụng quặn thắt lại.

Do quá đau đớn nên cô ngã thụp xuống nền đất lạnh ôm chặt lấy bụng dưới.

Lúc này đây trong tiềm thức Trương Cẩm Ngọc chỉ có một mong muốn những ngày này trôi qua càng nhanh càng tốt nếu không nó sẽ dày vò cô chết mất.

Chợt cả cơ thể bỗng chốc nhẹ bẫng, có nằm mơ cô cũng biết người đang ẵm mình là ai nên lập tức khước từ:

- Không sao, tôi có thể tự...

- Để tôi bế cô ra giường nằm, sau này không được phép tự ý ra sofa nữa nếu không tôi đốt sofa đi đấy!

Trương Cẩm Ngọc im lặng không đáp bởi sau câu nói đó nơi trái tim của cô đập mạnh liên hồi, đập nhiều tới nỗi cô không thể làm chủ được.

Nêm êm nhanh chóng lún xuống, nơi ấy còn mang theo cả hơi ấm của anh.

Hứa Nguyên Khải cẩn thận đắp chăn cho cô, anh đưa tay lên trán rồi nhăn mặt:

- Sao lại nóng thế này!

- Không sao, tôi không sao!

Cô gạt cánh tay của anh ra khỏi trán mình, miệng liên tục khẳng định bản thân vẫn ổn dù cô đã mệt mỏi tới mức muốn buông xuôi tất cả mọi thứ.

Làm phiền người khác như vậy thật khiến cô không thoải mái chút nào.

Vốn dĩ ban đầu cố ý ra sofa nằm với mục đích cho anh có giấc ngủ yên vậy mà chẳng hiểu sao lại bị anh phát hiện như vậy nữa!

Giọng nói anh trầm thấp tựa như một liều thuốc an thần giúp cô ổn định lại.

- Sao đột nhiên lại lăn ra ốm, rõ ràng buổi sáng còn rất khoẻ mà.

- Tôi...tôi đến kì.

Chân mày Hứa Nguyên Khải hơi nhấc lên, anh dường như đã hiểu ra nên im lặng, không khí cũng vì đó mà rơi vào trầm tư.

Rồi chợt anh ra ngoài, khoảng hai mươi phút sau quay lại với một chiếc túi chườm, một cốc nước gì đó và một bát tô đang bốc khói nghi ngút.

Tiếng bước chân ngày càng rõ ràng, cô mệt quá đã thiếp đi nhưng vẫn cảm nhận được mùi hương nam tính quen thuộc của anh hiện hữu xung quanh mình.

Cảm giác ấm áp bao phủ lấy bụng cô, cơn đau cũng vì đó mà thuyên giảm đi nhiều.

Trương Cẩm Ngọc khẽ mở mắt, anh thuận tay đỡ lấy cô ng ồi dậy r ồi nói:
- Ăn cháo đi, r ồi uống hết cốc nước này.

Nếu vẫn còn đau thì uống thêm thuốc.

Mắt cô rưng rưng, lúc này đây dù rất muốn nói hai chữ cảm ơn nhưng lại như có cái gì đó chặn lại ở cổ khiến cô không cất lên lời.

Nhân lúc anh không chú ý cô đưa tay lau nước mắt r ồi c ần bát cháo lên cúi gằm mặt xuống ăn.

Bởi cô sợ...!anh sẽ phát hiện ra mình đang khóc.

- Người thì g ầy trơ xương, tôi không ăn cô cũng nhịn luôn sao? Lưu luyến đến thế cơ à?

Đang cảm động tự dưng cảm lạnh ngang thế này!

- Không muốn ăn cũng phải cố mà nuốt, cô nhìn cô xem, đến thân mình còn lo chưa xong vậy mẹ cô và các em cô định lo kiểu gì đây? Không nghĩ đến bản thân thì chí ít cũng phải nghĩ đến người khác chứ.

Bao nhiêu công sức kìm nén lại bị câu nói của anh làm cho vỡ oà.

Từng giọt, từng giọt nước mắt mặn chát lăn xuống bát cháo loãng.

Bờ vai nhỏ khẽ run rẩy cuối cùng bật lên thành tiếng, cô thất bại quá, có mỗi việc che giấu cảm xúc trước mặt người khác cũng khó khăn tới như vậy, để bây giờ điểm yếu của mình cũng bị người ta nhìn ra.

Một bàn tay lớn ôm cô vào lòng, khi tai cô vẫn đang ù đi thì âm thanh tr ần thấp mê người ấy lại vang lên một l ần nữa:

- Trước mặt tôi, em không c ần giả vờ!

Chương 50: 50: Thật Lòng Hay Tập Duyệt

Tại sao anh lại nói với cô những điều này, tại sao lại khiến vết thương trong lòng cô rỉ máu.

Đó chẳng phải là điểm yếu, là nỗi trăn trở khôn nguôi trong lòng cô sao, bây giờ đây anh nói như vậy chính là đang đâm một nhát chí mạng vào trái tim cô rồi.

Rồi cô chợt nhớ ra cô không được phép yếu lòng, không thể để một người đàn ông như Hứa Nguyên Khải thấy bộ dạng nhếch nhác này của mình được nên cô đẩy anh ra ấy vậy mà anh lại ngã xuống bên cạnh cô, ghì chặt cô vào lòng của mình.

- Tôi biết em trách tôi, từ giờ về sau tôi sẽ không như vậy nữa.

Trương Cẩm Ngọc lấy tay gạt nước mắt khẽ đẩy anh ra rồi cười nói:

- Tôi chưa từng trách anh, tôi cũng không cần anh phải hối lỗi, thà rằng anh như trước kia để tôi và anh có thể sống một cuộc sống riêng còn hơn là bây giờ...

Như không để tâm đến lời cô nói, anh cầm cốc nước gừng ấm giờ lên trước mặt cô:

- Uống đi, nói ít thôi!

Giờ, mãi mới suy được một chút vậy mà tên khốn này lại ăn nói xác xược như thế này đây.

Trương Cẩm Ngọc mang theo bực bội vào cốc nước gừng uống một hơi hết sạch rồi nằm luôn xuống giường đắp chăn nhắm chặt mắt luôn.

Hình như cô còn nghe loáng thoáng thấy cả nụ cười bất lực của anh nhưng chắc có lẽ chỉ là sự nhầm lẫn thôi, Hứa Nguyên Khải nào biết cười với cô bao giờ.

Anh dọn dẹp một lúc rồi trở lại giường.

Từ vị trí gần như thế, Trương Cẩm Ngọc cảm nhận được nệm đang lún xuống.

Cô cố ý giả vờ ngủ, bây giờ mà thức e là lại cãi nhau.
Chợt có một vòng tay to lớn nhẹ nhàng luồn lách qua cánh tay của cô rồi chạm vào chiếc túi chườm nóng.

Không lẽ, không lẽ là anh...!đang ôm cô sao?
Cả người Trương Cẩm Ngọc cứng đờ, cô không dám động đậy một giây nào, bàn tay kia lại khẽ khàng xoa nhẹ bụng dưới.

Khuôn mặt cô đỏ ửng ngại ngùng, anh gần cô quá, gần tới mức cô cảm nhận được cả hơi thở của anh, hương thơm nam tính quen thuộc phảng phất vương vấn trong không khí.

Lạ lùng thật, giây phút này đây cô lại thấy ở bên anh thật an tâm chỉ là cô có chút ngại, anh ân cần như vậy khiến cô chẳng quen chút nào nhưng thật lòng mà nói đúng là khi anh xoa có dễ chịu hơn rất nhiều, cơn đau cũng chẳng gay gắt như trước nữa.

Dẫu vậy Trương Cẩm Ngọc cảm thấy gần gũi như thế này không ổn lắm, cô vờ cựa quậy tỏ ý mình sắp tỉnh để anh biết ý mà bỏ tay ra khỏi người và đúng là bàn tay đang hoạt động kia đột ngột dừng lại.

Cô khẽ mỉm cười vui mừng vì cho rằng cách này của mình hiệu quả nhưng chỉ một giây sau thôi nụ cười ấy đã tắt ngay lập tức.

Chẳng những anh không buông tay thậm chí lực còn siết chặt hơn vài phần.

Cô đành vờ ho khan vài tiếng thể hiện mình đang khó chịu, ấy thế mà Hứa Nguyên Khải lại xoay người cô lại phía mình rồi vuốt lưng cho cô.

Hành động vô cùng nhẹ nhàng lo lắng, cô không muốn nghĩ đến trường hợp đó, cô chỉ dám cho rằng anh đang thương hại một cô gái nghèo khổ như cô mà thôi.

Đầu rúc vào khuôn ngực rắn chắc của anh, cô e ngại khẽ mở mắt.

Bây giờ phải làm sao đây, nếu cô tỉnh thì khác nào để Hứa Nguyên Khải nghĩ rằng cô biết anh làm càn mà vẫn dung túng còn nếu cô không tỉnh thì...!thì hai người sẽ vẫn tiếp tục ở trong tư thế thân mật thế này, cô thật muốn tìm một cái lỗ để chui xuống quá.

Những tiếng vỗ lưng cứ lớn rồi nhỏ dần cuối cùng là ngưng hẳn, anh không vỗ nữa nhưng cánh tay to lớn ấy vẫn yên vị trên người cô.

Dù sao cũng chỉ là ôm nhau thôi mà, Trương Cẩm Ngọc nuốt cục tức này vào trong rồi nhắm mắt ngủ.

Cô không tin anh có thể ôm cô cả đêm như vậy.

Khi ánh bình minh bắt đầu ló dạng, từng hạt sương long lanh tựa pha lê vẫn còn đọng lại trên hoa, tiếng chim hót líu lo reo vang trên nhánh hồng xanh biếc.

Bờ mi cong cong khẽ động, tia nắng xuyên qua khe cửa chạm nhẹ lên mắt làm cô thức giấc.

Trong cơn mơ màng, Trương Cẩm Ngọc từ từ thức giấc, cô vô định không biết mình đang ở đâu, chỉ mãi đến lúc sau khi hoàn hồn lại thì mới phát hiện cô vẫn nằm trong vòng tay anh.

Nào chỉ có thế, cả cánh tay của cô cũng gắt gao ôm chặt lấy anh, cả hai dán chặt vào nhau, nhịp tim cũng cảm nhận rõ ràng được nhịp đập dồn dập của đối phương.

Trương Cẩm Ngọc cắn môi rứt tay lại, khẽ nhắc cái "gọng kìm" trên người mình ra chỉ là sao lại nặng quá, loay hoay mãi vẫn không được.

- Tỉnh rồi à?

Trương Cẩm Ngọc bị câu hỏi kia làm cho giật bắn mình, anh ta dậy từ lúc nào sao cô không biết vậy? Tình huống này quả thực bối rối quá, cách duy nhất chắc là cô phải giả ngốc.

- Tôi vừa tỉnh, haha, không biết mấy giờ rồi nhỉ? Tôi phải dậy thôi, ngủ đủ rồi.

Anh lại chạm tay vào bụng cô rồi hỏi rất nhẹ nhàng:

- Còn đau không?

Cứ nghĩ đến hành động đêm qua của anh mặt cô lại đỏ bừng, môi mím chặt trả lời đại:

- H...hết rồi, tôi khỏe rồi!

Trương Cẩm Ngọc giữ lấy bàn tay anh đỏ mặt nói.

Anh nhìn cô đang ngại ngùng thì cười đều đặn:

- Em ngưng gì chứ, em ôm tôi cả đêm còn gì!

Mặt cô đã đỏ rồi nhưng đến khi nghe câu nói kia lại càng đỏ thêm, còn lan ra cả tận mang tai.

Ai biết được trong lúc ngủ chân tay cô lại không yên vị như vậy chứ để bây giờ anh lấy đi đâu đó ra để trêu chọc cô.

- Tôi...tôi đói rồi, tôi phải dậy...!không nói nữa.

Nói rồi Trương Cẩm Ngọc chạy ra khỏi giường ngay lập tức, nếu còn ở đây thêm một giây chắc là bản thân sẽ còn bị khai ra thêm vài chuyện xấu hổ nữa.

Cô giam mình trong nhà tắm một lúc lâu, rửa mặt không biết bao nhiêu lần mà vẫn đỏ ửng.

Không biết cô đang bị gì nữa, chỉ cần nghĩ đến anh là nhịp tim lại tăng nhanh không thể làm chủ nổi mà kì lạ hơn nữa, anh là người đàn ông đầu tiên đụng chạm thân mật vào mình mà cô không thấy khó chịu thậm chí còn cảm thấy thoải mái nữa.

Càng nghĩ Trương Cẩm Ngọc càng thấy mình không có tíền đờ.

- Em còn sống không vậy?

Cánh cửa bật mở, tiếng nói của anh trùng hợp với suy nghĩ muốn ra ngoài của cô nên bốn mắt lập tức chạm vào nhau.

Khi ấy cô thấy được sự lo lắng trong đôi mắt Hứa Nguyên Khải, liếc có phải cô nhìn nhầm không nhỉ và hơn cả sâu trong đó còn cả sự quan tâm và nuông chiều.

Hay là anh đang tập duyệt trước vì người yêu cũ của anh sắp về? Trong nhà này trường hợp tập duyệt thích hợp nhất đúng chỉ có cô mà thôi, là một người mang ơn cô nhất định phải giúp ân nhân của mình có một dáng vẻ hoàn hảo nhất để gặp người thương mới được.

- Tôi không sao cả.

Anh đưa tay lên trán cô, lần này cô không né tránh nữa mặc cho anh tiếp xúc gần vs mình.

- Có sốt đâu nhỉ? Sao em lại đỏ mặt.

- Tại...!Tại tôi rửa mặt bằng nước nóng nên mới đỏ vậy thôi, ăn cơm không tôi nấu!

Có lẽ đây là lần đầu tiên anh đồng ý với đề nghị này của cô mà không hề tỏ thái độ hằn học hay chấp nhận miễn cưỡng.

Hứa Nguyên Khải nhìn cô trêu mếu, đưa tay xoa đầu cô dịu dàng nói:

- Có, để tôi giúp em chuẩn bị nguyên liệu..

Chương 51: 51: Cảm Xúc Lạ

Trương Cẩm Ngọc mang theo hoang mang và cả sự khó hiểu xuống dưới nhà.

Anh vẫn vậy, lẻo đẻo theo đằng sau cô.

Trong suốt đoạn đường đi cả hai đều rơi vào trạng thái im lặng, cô không nói là bởi do vẫn còn ngại ngùng còn anh không nói là bởi vì do cô không nói nên anh cũng chẳng biết nói gì.

Cánh cửa tủ lạnh bật mở, Trương Cẩm Ngọc ngó nghiêng quan sát xung quanh, nhìn chung cũng chẳng còn nguyên liệu tươi nữa.

Cô quay sang anh rồi ái ngại.

- Rau củ quả héo rồi, anh ăn tạm mì gói nhé.

Hứa Nguyên Khải bất cần mím môi, anh tiến lại gần cô rồi nói:

- Lên phòng chuẩn bị đi, tôi dẫn em tới một nơi.

Dường như đoán được anh sẽ đưa cô tới khu nào đó chỉ có hai người nên Trương Cẩm Ngọc lập tức khước từ.

- Tôi không đi đâu, tôi muốn ở nhà.

Anh tỏ vẻ không để tâm tới lời cô nói, ngón tay vô thức nghịch ngợm lọn tóc mềm trên khuôn mặt nhỏ.

- Vậy sao? Nhưng tôi muốn em đi cùng với tôi.

Hoá ra con người ta cũng có những lúc hoá điên thế này đây, cô nhún vai thản nhiên đáp:

- Mặc kệ anh, tôi chẳng quan tâm, tôi cứ không đi đấy anh làm gì được tôi?

Nụ cười bí hiểm trên khuôn mặt điển trai của anh từ từ xuất hiện, Hứa Nguyên Khải rút điện thoại ấn gọi một số nào đó.

- Alo, con chào mẹ!

Cái gì! Anh ta dám gọi cho mẹ cô sao?

Trương Cẩm Ngọc hoảng hốt nắm chặt lấy bàn tay vẫn nghịch nghịch sợi

tóc kia, tay còn lại vươn lên muốn giật lại chiếc điện thoại, đôi mắt trong veo

quay sang trừng anh cảnh cáo.

Ngược lại với phản ứng thoái quá của cô thì anh vẫn rất thành thoi.

- Dạ vâng, con với vợ con định đi chơi, cô ấy ở nhà chán quá nên con tính cho vợ đi đâu đó mà cô ấy cứ cau có với con.

Bàn tay nhỏ của cô ban nãy mới nắm chặt bàn tay làm càn của anh thế mà không hiểu sao đã bị anh nắm ngược, vùng ra thế nào cũng không được.

- Bỏ tay ra, ai cho anh nói linh với mẹ tôi hả?

Vì mẹ cô có thể nghe thấy nên cô không dám nói to, chỉ dám chăt vắn và giằng co hết sức th ần lặng.

- Mẹ ơi, mẹ năn nỉ vợ con đi giúp con với!

Tên khốn này, đúng là khiến cô tức chết!

Anh chuyển máy cho cô, tông giọng cũng trở nên nhẹ nhàng hẳn.

Và quả nhiên mẹ lại trách cô là không biết nung nấu tình cảm vợ chồng.

Cô và Hứa Nguyên Khải thì có cái gì để mà nung nấu chứ, yêu chẳng yêu, thương chẳng thương toàn gây phiền phức cho cô thì có.

Có đi ầu làm sao suy nghĩ trong lòng đó có thể bật ra trước mặt mẹ được, phải đổi là:

- Do con không tốt, con đã thờ ơ với cảm xúc của ch ồng con quá.

Con sẽ quan tâm anh ấy nhiều hơn, con sẽ đi mà, mẹ yên tâm nhé!

Nói mấy lời trái với lòng ngay trước mặt anh đúng thật là mất mặt quá đi mất, còn ngược nữa chứ.

Sau bảy bảy bốn chín lời khuyên của mẹ thì cuối cùng cũng có thể tắt máy.

Còn tên khốn Hứa Nguyên Khải nhân lúc cô nói chuyện hết nghịch tóc đến véo má rồi ôm eo làm cô rất bực mình nên vừa tắt máy cô đã đẩy mạnh anh ra.

- Sao anh dám mách mẹ tôi hả, còn chiếm tiện nghi của tôi nữa? Lưu manh.

- Em đi chuẩn bị đi, tôi chờ bên ngoài!

Nói rồi anh giờ giờ chiếc điện thoại ra trước mặt cô ám chỉ nếu không

nghe lời thì lịch sử sẽ tiếp tục lặp lại.

Cô tức đến nỗi đom đóm mắt, nghiêng răng nghiêng lợi kìm con giận vào trong nhưng cuối cùng vẫn dậm chân một cái rõ to thể hiện sự bất mãn rồi mới đi lên phòng.

Trong gian phòng tông chủ đạo chỉ toàn màu đen trắng, Trương Cẩm Ngọc ngồi trước gương nhìn bộ váy trắng mới thay.

Thực ra cô định ăn mặc xuề xòa nhưng lại sợ anh tiếp tục gọi cho mẹ nên thôi.

Bộ bàn trang điểm này hình như có trong thời gian cô về quê thì phải, khi không anh lại mua làm gì không biết, bình thường cô cũng đâu có trang điểm.

Hay là...

Nghĩ tới đây thì cô lại không muốn nghĩ nữa, bất giác trong lòng dâng lên một sự khó chịu không tên, kì lạ thật đấy!

Vốn dĩ bởi do ít khi tiếp xúc với son phấn nên Trương Cẩm Ngọc cũng không biết dùng mỹ phẩm trên bàn như thế nào, cô đắn đo một lúc rồi với tay lấy một cây son trên bàn điểm tô trên môi một chút rồi bước xuống nhà.

Khi nghe thấy tiếng bước chân, bàn tay anh đang lướt web lập tức dừng lại.

Đôi mắt không tự chủ được mà nhìn lên, người con gái trước mặt anh đẹp tới mức khiến anh ngẩn ngơ.

Mái tóc mềm mượt, hàng mi cong cong, hai má phớt hồng dễ thương thật khiến con người ta điêu đứng.

Trương Cẩm Ngọc thấy đôi mắt anh bất động thì khó hiểu, và hơn hết là cô có chút ngại.

Đứng trước anh trái tim cô lại không tự chủ được mà đập mạnh, không lẽ là mắc bệnh lí tim mạch rồi sao? Hay là...! cô biết yêu rồi! Nghĩ tới đây Trương Cẩm Ngọc lắc đầu nguây nguậy, chắc không phải đâu, ai mà yêu

nổi người như anh ta chứ.

- Em đẹp lắm!

Anh đang khen cô sao, chắc là đã nghe nhầm rồi? Bờ môi mỏng bị cô cắn đến đau điếng.

Tình huống này lần đầu gặp, Trương Cẩm Ngọc bối rối chẳng biết xử lí ra sao cứ ngờ nghệch cúi gằm mặt xuống đất.

- Em đẹp lắm!

Trời ạ! Cô đang muốn tự gạt mình rằng anh đang nói nhầm thôi ai dè anh lại một lần nữa xác nhận lại làm gì vậy? Mặt cô đỏ như gấc chín, trái tim càng lúc càng đập rộn ràng hơn.

Trong tình huống như thế này giả ngốc là tốt nhất.

- Chà, trời đẹp quá, chúng...chúng ta đi thôi không muộn!

Không thể ở đây thêm giây phút nào nữa, Trương Cẩm Ngọc chạy một mạch ra xe mở cửa sau ngẩng vào.

Rất nhanh sau đó, Hứa Nguyên Khải cũng chạy theo cô nhưng lần này anh cũng mở cửa sau nốt.

- Hôm nay trợ lí của tôi sẽ đưa chúng ta đi, em đừng hòng tránh mặt tôi.

Nãy giờ sao cô không để ý trên xe này vẫn còn một người nữa nhỉ, chắc có lẽ là do tâm trạng đang bối rối nên chẳng để tâm tới.

Mà khoan đã...

- Anh nói ai đưa chúng ta đi cơ?

- Trợ lí của tôi!

Đừng nói người đó là...

- Anh Khải, anh thật vinh dự khi được đưa vợ chồng của sếp đi chơi nha, mà nãy giờ vợ sếp cứ cúi mặt em chẳng nhìn rõ gì cả.

Giọng nói này đúng là của An Chí Khiên rồi, sao lại rơi vào hoàn cảnh éo le quá vậy nè.

Cô ngẩng đầu qua bên cửa sổ tránh ánh mắt của An Chí Khiên đang cố gắng để thấy được khuôn mặt của cô.

Tình hình này không ổn, nếu để anh ta nhận ra cô, e rằng thảm kịch ngày hôm đó lại tiếp tục tái diễn.

- Cậu ấy chưa từng thấy em, em ngại gì chứ.

An Chí Khiên rất tốt tính, cậu ấy không bắt nạt em đâu.

Mặc kệ Hứa Nguyên Khải, cô vẫn kiên quyết cúi mặt.

- Thôi số cậu xui, chắc cô ấy ngại người lạ rồi, cậu chạy xe đi.

An Chí Khiên mỉm cười khe khẽ rồi cho xe chạy, chỉ là anh cảm thấy vợ sắp có chút quen thuộc và cả mùi hương nhẹ nhàng dễ chịu đặc trưng trên người cô ấy nữa, rất giống với người con gái anh yêu.

Do cúi mặt quá lâu khiến đầu óc Trương Cẩm Ngọc có chút nôn nao, cô bị miệng khó chịu, có lẽ là do cô đã say xe rồi.

- Cậu ấn nút thả rèm riêng tư giúp tôi với, cô ấy không thoải mái.

Ngay sau khi rèm đen kéo xuống, anh ôm đầu cô ngã vào lòng mình.

Trương Cẩm Ngọc giật mình, nhưng như thể anh biết cô sẽ đẩy anh ra nên dùng lực có chút mạnh, giọng nói trầm ấm cất lên an ủi.

- Không sao, dựa vào người tôi một lát nữa là hết.

Chương 52: 52: Mà Mà Cũng Đủ Tư Cách Đụng Vào Vợ Tao

Mấy lời nói này của Hứa Nguyên Khải đúng là khiến cô buồn nôn hơn cả cảm giác say xe, nghe mà cảm giác sến súa không chịu được.

Điều quan trọng bây giờ là làm sao để tránh được tai mắt của An Chí Khiên đây, nếu anh ta nhận ra cô e là mấy lời nói vừa rồi Hứa Nguyên Khải có khi sẽ chẳng còn nhẹ nhàng như thế nữa đâu nhỉ?

Do mệt mỏi nên cô đã thiếp đi trong lòng anh, trong cơn mê man dường như cô cảm nhận được có ai đó vén lọn tóc mai của cô qua vành tai rồi còn khẽ chạm nhẹ lên từng góc cạnh gương mặt nữa.

Từ nhỏ Trương Cẩm Ngọc đã nghe mẹ nói một đạo lý rằng con người ta chẳng ai đột nhiên lại tốt với mình cả trừ khi là mình có giá trị để người ta lợi dụng và điều này càng thêm thấm thía kể từ khi cô chấp chững bước chân ra ngoài đời.

Gần đây anh lại bất ngờ thay tính đổi nết như vậy có lẽ cô có gì đó để anh khai thác rồi sao? Nhưng như vậy cũng tốt, có lẽ khi anh thực hiện được tâm nguyện gì đó do lợi dụng được cô thì cô cũng cam tâm tình nguyện bởi điều đó xem như cũng trả được một chút nợ nần.

Khi xe dừng hẳn, Trương Cẩm Ngọc đồng thời giật mình tỉnh giấc, vội rời khỏi người anh nhìn ra ngoài cửa xe.

Chẳng hiểu nổi rõ ràng bình thường cô ngủ rất nề nếp ấy vậy mà lần này ngủ kiểu gì lại nằm vào lòng anh, đúng là càng lúc càng không có tíền đồ. Khung cảnh ngoài cửa kính là một quán phở nức tiếng.

Chà, cũng thật trùng hợp quá! Đây chẳng phải là quán quen cô từng làm sao? Là nơi cho cô niềm tin, cũng là nơi dập tắt hi vọng cuối cùng của cô

vào thời điểm khó khăn nhất.

Giờ đây đứng trước nó nỗi đau ấy vẫn như mới hôm qua chỉ là cô không còn trách móc gì nữa, có đi đâu trong lòng lại cảm thấy rằng có lẽ mọi chuyện xảy ra vào thời gian đó âu cũng đã là sắp đặt.

Hứa Nguyên Khải ngồi bên cạnh này giờ vẫn luôn quan sát biểu cảm trên khuôn mặt cô, dường như nó mang theo một chút đau lòng, một chút hoài niệm và cả sự nhẹ nhõm.

Anh cất giọng xoá tan đi bầu không khí yên lặng.

- Quán này rất ngon đó, tôi vô tình tìm được nên muốn cho em đi thử.

- Tôi biết!

- Sao em biết?

Cô quay sang nhìn anh cười đắc ý, che giấu đi nỗi chua chát trong lòng:

- Tôi cái gì chẳng biết!

Anh "xì" một tiếng rồi mở cửa xe bước ra ngoài, cô cũng nhanh chóng ra ngay sau đó, chỉ là nhất thời chủ quan quên mất sự có mặt của An Chí Khiên.

Lần này Trương Cẩm Ngọc không giấu nữa, cô nhìn trực diện An Chí Khiên, đôi mắt anh mở rộng, chắc hẳn anh sốc lắm.

Không quan tâm đến sếp đang ở gần đó anh tiến lại gần hỏi cô nhưng câu cửa miệng cất lên tiếng nào cũng lấp bắp không nói nên lời.

- Sao em lại...!Em...

- Tôi đã từng nói với anh tôi có chông rỗi mà! Con người tôi không muốn gieo hi vọng cho người khác, nếu anh đã biết chông tôi là ai thì chắc cũng biết bản thân nên có hành động cư xử đúng mực nhỉ?

Tất nhiên cô biết từng lời thốt ra sẽ làm tổn thương đến An Chí Khiên nhưng biết sao đây, còn hơn là cứ không rõ ràng với anh ta cuối cùng người thiệt hại là cô thôi.

Một lát sau Hứa Nguyên Khải nắm tay cô dắt đi, Trương Cẩm Ngọc không biết liệu cuộc trò chuyện kia có bị anh nghe thấy không nữa nhưng dù cho anh có nghe thấy thì cô cũng chẳng quan tâm, sếp và trợ lý hoà thuận như vậy đôi khi cãi nhau một chút cho đỡ nhàm chán cũng không phải ý tởm.

Quán phở này vẫn đông khách như ngày nào, có hai ba nhân viên cân cả

quán, xem ra ông chủ cũ của cô chẳng thay tính đởn nết, vẫn kẹt xỉ như ngày nào.

Nếu không có đờng lương cao kéo lại chắc là nhân viên đã nghỉ từ tám đời.
- Bê nhanh cái tay lên, trên tờng hai năm suất kìa, đứng là vô tích sự.
Trờn Trụng Công khó chịu nói xéo nhân viên, đám nhân viên này chỉ biết ăn tiờn là giỏi thôi, mấy nữa chắc phải trừ lương.

Trờn Trụng Công quay ngườì thì nhìn thấy hai ngườì đờn ông mặc vest đen lịch thiệp bước vào, trong đó có một ngườì đờn ông còn nắm tay một cô gái trẻ bước vào trong.

Phỏng đờn đoán là khách sỏp nên anh ta xoay ngườì bước vào trong vộì vờ thức giục nhân viên dọn bàn đón khách.

Khi cả ba đã yên vị, Trương Cầm Ngọc chủ đờng đứng dậy gọi món, dù sao không nên để Trờn Trụng Công chủ đờng tới đây nếu không lại mửa mai gây rối cho cô trước mặt anh.

Vừa thấy Trương Cầm Ngọc, ông chủ quán phỏ có chút ngổ ngang.

Không ngờ mới mấy tháng thôi mà cô nhân viên này đã thay đời nhiều quá, trông không những xinh đẹp hơn mà có vẻ như vấn đề tài chính cũng đã đờng giải quyết ổn thoả rồi thì phải bởi anh tin chắc nếu vấn đề đó không đờng giải quyết ổn thoả thì cả đời Trương Cầm Ngọc cũng chẳng đủ tiờn ăn nổi một bát phỏ rẻ nhất của quán anh.

Thế nhưng khi biết cô đi cùng hai vị khách nam kia thì Trờn Trụng Công ngờn hiều cô dùng đời gì để thay đời.

- Chà, không ngờ lại gặp ngườì quen, xem ra cuộc sống của cô cũng khấm khá hơn trước nhiều nhỉ?

- Nhờ ơn của anh, nếu không tốt hơn thì thật có lỗi với sự kì vọng của chủ cũ.

Trờn Trụng Công nhếch mép cười, đứng là trong số nhân viên của anh không có ngườì nào chịu khó như cô, làm đến tận khuya muộn như thế nhưng biết sao đờng, ai bảo cô ta cứ muốn bòn rút nhiều tiờn của anh.

- Đạo này trông cô có vẻ xinh đẹp nhỉ? Đúng là bắt được rùa vàng nên phải bám chặt.

Nói rồi bàn tay không an phận của Trần Trọng Công vượt lên má phải của cô rồi từ từ bám lên bả vai.

Trương Cẩm Ngọc tối mặt, giáng cho anh ta một cái tát.

- Con điếm này mày dám đánh tao?

- Cần thận cái tay chó của anh!

Cục tức này làm sao Trần Trọng Công nuốt được, anh dơ nắm đấm lên định cho cô một bài học nhưng mới được phân nửa thì một bàn tay khác đã nhanh chóng giữ chặt lấy.

- Mày mà cũng đủ tư cách đụng vào vợ tao?

Đứng từ vị trí của cô tiếng kêu răng rắc của khớp xương vang lên rất rõ ràng, cảm giác có người bảo vệ cũng thật đặc biệt.

Đôi mắt hung hãn ban nãy của Trần Trọng Công đã sụp xuống như chó sụp đuôi, anh biết gia thế của người đàn ông này.

- Chắc anh có nhàn lẫn gì rồi, cô ta chỉ là một kẻ nghèo hèn, làm gì có phước phần mà được làm vợ của giám đốc GM chứ.

- Thế à? Quán phở này đúng là ngon nhưng chẳng hiểu sao tôi lại ngửi thấy mùi thối.

Sau câu nói kia Hứa Nguyên Khải chỉ khẽ cười, anh buông Trần Trọng Công ra tiến về phía cô cầm tay kéo đi.

Đứng trước bao nhiêu người, cái nắm tay công khai này của anh khiến cô khó xử.

Nhân lúc anh không chú ý cô cô ý rút về nhưng lại bị anh nắm chặt hơn, thậm chí eo cũng bị anh ôm chặt mà rời khỏi tiệm.

- Nè, bỏ ra, tôi còn chưa cãi nhau đủ với hắn mà.

- Cãi làm gì, có trò này hay hơn nhiều.

Thật khó hiểu, đàn ông đều khó hiểu thế này sao?

Mọi hành động thân mật của cô và Hứa Nguyên Khải đều lọt vào tầm mắt của An Chí Khiên, anh buồn bã nhìn theo cô, có lẽ cả đời này ông trời đã mặc định cho anh biết tình chính là con số không rồi.

Chương 53: 53: Tôi Thích

An Chí Khiên nén cảm xúc hỗn tạp trong lòng chạy theo đôi vợ chồng trẻ, chiếc xe sau đó nhanh chóng ngã bánh.

Trên dọc quãng đường đi, Hứa Nguyên Khải không hề hỏi cô tại sao ông chủ quán phở lại hành xử với cô như vậy, anh nhất quyết giữ im lặng. Cuối cùng họ dừng bữa trong một nhà hàng, trong suốt quá trình đó cứ thì thoảng hai người đàn ông kia thay nhau nhìn cô, thật chẳng hiểu họ đang nghĩ gì nữa.

Khi đã sang xuân, khí tiết trời không còn cái lạnh buốt giá, mà thay vào đó đã ấm áp và dễ chịu hơn rất nhiều.

Trương Cẩm Ngọc ngẩn ngơ nhìn cảnh đào nở rộ cắm gọn gàng trên bàn của nhà hàng rồi mỉm cười.

Lúc Hứa Nguyên Khải đi thanh toán, cô đã bám theo anh, thấy cô gần gũi mình anh cũng chẳng tránh né thậm chí còn có phần vui mừng.

Nhưng anh đâu biết cô làm vậy là để dập tắt hoàn toàn hi vọng trong An Chí Khiên, để An Chí Khiên cho rằng cô và anh vốn dĩ rất hạnh phúc, anh ta nên biết khó mà lui.

Và quả thật toàn bộ khung cảnh ngọt ngào kia lọt vào tầm mắt của anh trợ lý ấy, anh chỉ có thể hực hững thờ dài.

Ngay khoảnh khắc này có lẽ anh đã biết anh và cô không còn bất cứ thêm một cơ hội nào nữa rồi.

Cay đắng hơn, lão sếp ấy còn kêu anh bắt taxi về còn lão sẽ đưa vợ đi, vậy là An Chí Khiên ngậm ngùi làm theo, có lẽ cô ấy hạnh phúc chính là niềm

vui lớn nhất trong lòng anh rồi nhỉ?

Hứa Nguyên Khải nói rằng ngày mai anh phải bay trở lại làm việc nên hôm nay muốn đi chơi cho khuây khỏa.

Anh đưa cô tới trung tâm mua sắm, đến khu thời trang dành cho nữ thì dừng lại nói:

- Hôm nay đột nhiên tôi muốn làm người tốt, em thích gì thì cứ chọn. Trương Cẩm Ngọc mím môi không đáp mà nhìn số váy vóc xinh xắn treo đầy trên giá kia khẽ thở dài.

Cô cần chúng làm gì chứ, chúng hợp với cô sao? Chỉ là trước mặt anh cô lại làm ra vẻ cợt nhả:

- Anh hào phóng thế! Vậy tôi không khách sáo đâu nha!

Nói rồi cô vờ cười tươi đi dọc đó giả bộ tìm vài ba chiếc váy hay mấy chiếc áo kiêu ngạo nghĩa, cô gắng làm ra vẻ thích thú lắm.

Nhưng quả thực những bộ váy áo này đẹp quá, chất vải mềm mịn, mùi hương áo mới cuốn hút thật, trong đôi mắt giả tạo kia cũng hiện lên vài phần yêu thích, đợi sau này có cơ hội cô cũng muốn được thử một lần.

Hứa Nguyên Khải cũng đi theo ngay sau, anh đưa mắt quan sát kỹ hành động của cô, và quả đúng như những gì anh dự đoán, cô gái này lại tìm cách khước từ anh.

- Haizzz, đầu chẳng phải là gu của tôi, chán nhách, không muốn mua.

Nếu là trước đây có lẽ anh thực sự nghĩ rằng những gì cô nói là thật và thậm chí còn biến tấu rằng cô thêm khét những thứ đắt đỏ hơn nhưng bây giờ anh nhìn ra được cô thà không mua chứ nhất định cũng không muốn làm phiền tới người khác, đặc biệt là anh.

Trương Cẩm Ngọc nhún vai xoay người rời đi, lí do quá hợp lí rồi còn gì! Chợt bàn tay nhỏ bị kéo lại, cô mất đà ngã nhào vào lòng người đàn ông phía sau.

Đầu cô ập vào khuôn ngực rắn chắc, mặt cô bất giác đỏ lên.

Nhịp tim của anh đập nhanh quá, nhanh tới mức cô cảm nhận vô cùng rõ

ràng.

Trương Cẩm Ngọc lấy lại bình tĩnh rời khỏi nơi ấm áp đó miệng lắp bắp:

- T...tự nhiên kéo tôi lại làm gì, chẳng lẽ anh định mua mấy đờn nữ về mặc à? Anh bị bê đê sao?

Hứa Nguyên Khải ghé sát vào tai cô thủ thỉ:

- Thực ra chúng ta đều là chị em của nhau đấy!

Vẻ mặt toát lên sự bất ngờ, cô lấy tay che miệng:

-Ồ, thật vậy sao?

- Tất nhiên là thật rồi.

- Xì, anh nghĩ tôi tin, đi thôi, tôi muốn mua một chút đờn.

Tiện tay kéo anh đi nhưng bàn chân của Hứa Nguyên Khải lại chẳng hề nhúc nhích.

Trương Cẩm Ngọc đưa đôi mắt khó hiểu nhìn anh, cô tưởng anh chưa nghe thấy nên nhắc lại một lần nữa:

- Đi thôi, anh gay thật đấy à?

- Cô đi trước đi, tôi có điện thoại.

Trương Cẩm Ngọc không nghĩ nhiều cô rảo bước bỏ anh lại phía sau và hơn nữa bây giờ cô cũng muốn cho anh một sự bất ngờ nho nhỏ.

Trung tâm này đúng là rộng lớn quá, cô tìm mãi mãi mới thấy được khu bán đờn dành cho nam.

Đứng ngơ ngác ở đó một hồi cũng không biết nên chọn gì nữa.

Cô nhớ rằng trong tủ của anh có rất nhiều áo sơ mi và áo vest, lượn lờ một lúc thì cô thấy có rất nhiều mẫu caravat khác nhau, Trương Cẩm Ngọc lấy một chiếc lên ngắm nghía hồi lâu.

- Chà, chị tinh mắt quá, đây là mẫu mới nhất bên em đó, được làm từ lụa tơ tằm nguyên chất nên chị hoàn toàn có thể yên tâm về chất lượng ạ!

Đúng là chiếc caravat này rất đẹp, bàn tay cô sờ vào cũng vô cùng mịn

màng, anh đi gặp đối tác mà dùng nó chắc sẽ giống tổng tài bá đạo nhỉ?

Nghĩ đến đây cô bất giác bật cười, ánh mắt cũng vô tình nhìn vào giá ti

- Một triệu một chiếc caravat này sao chị?

- Đúng vậy, chị thanh toán bằng thẻ hay tiền mặt ạ?

Đọa chết cô rồi, sợ vài bé tí ti này mà giá cả chất quá vậ trời, nếu cô mà đeo nó chắc cả đời không dám tháo ra mất.

Toan bỏ xuống không thèm mua nữa nhưng cứ nghĩ đến những việc anh làm cho mình cô liền không đắn đo mở ví ra lấy một xấp tiền đếm đếm.

Chị nhân viên đó kinh ngạc tròn mắt nhìn cô, chắc có lẽ đây là lần đầu chị ấy gặp trường hợp như vậy.

Sau khi đếm đủ tiền cô đưa cho nhân viên thanh toán rồi nhìn lại ví mình còn lẻ đúng vài đồng bạc.

- Em gửi ạ, cảm ơn chị đã tin tưởng!

Trương Cẩm Ngọc gật đầu đáp lại rồi cô cầm mang đi, haizzz đột nhiên cảm thấy chiếc caravat này nặng quá đi mất!

Ban này quên mất hẹn địa điểm với anh nên giờ cô lại lóc cóc đi tìm, gọi tới ba bốn cuộc vẫn không thấy anh bắt máy, anh đi đâu rồi không biết!

Chợt từ đằng xa có một tốp người bu lại rất nhiều, một người thích hóng biến như cô tất nhiên sẽ không bỏ qua rồi.

Trương Cẩm Ngọc ôm lấy chiếc caravat mới mua rồi chạy lại đằng đó, khi tiến gần hơn, âm thanh cũng dần trở nên rõ ràng.

- Soái quá đi mất, đây là tổng tài ngoài đời thực đó!

- Không biết anh ấy đã có bạn gái chưa nhỉ?

- Anh ấy là của tôi!

Ồ! Hoá ra là trai đẹp, vậy lại càng không thể thiếu cô.

Trương Cẩm Ngọc chen vào đám đông nhìn người đàn ông mà hội người này đang xuýt xoa khen ngợi, vừa thấy mặt người đó cô liền cúi người chạy một mạch ra sảnh, từ đằng xa vang lên tiếng gọi với:

- Em dám bỏ tôi lại ở đây sao Trương Cẩm Ngọc?

Đúng là người có sức hút, đi đâu cũng có người đẹp bám theo.

Cô vờ như điếc không quay đầu lại, giờ mà quay lại cô cũng không biết giải quyết kiểu gì cho phải.

Và quả thật khi chúng ta không tự giải quyết thì người khác sẽ giải quyết

hộ mình luôn, cụ thể là Hứa Nguyên Khải.

Anh nhờ nhân viên mang đờra xe còn bản thân đi tới nắm tay cô kéo đi. Khoảng khắc đó cô đã ngỡ ngàng, trước bao nhiêu người như vậy anh công khai làm cô ngỡ ngàng.

Bàn tay nhỏ kiên quyết dứt ra nhưng anh nhất mực ghì chặt đưa cô ra xe trước sự nuối tiếc của bao nhiêu cô gái trẻ.

Khi đã yên vị trong xe, cô chăt vấn anh:

- Sao anh lại làm vậy? Nhỡ đâu có người biết anh, mối quan hệ của chúng ta bị công khai thì phải làm sao? Anh cũng đâu mong muốn đi ầu này đúng không?

Trong câu nói kia là để nhắc lại quá khứ cho anh nhớ anh và cô đã thân mật quá mức cho phép rồi, những đi ầu như vậy sau này không nên lặp lại thêm nữa.

- Em từng nói sẽ nấu cho tôi một bữa, tối nay nhé!

- Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi! Tôi muốn biết tại sao anh lại thay đổi như vậy?

Hứa Nguyên Khải cắn nhẹ môi dưới, anh chỉ đáp vồn vện hai từ.

- Tôi thích.

Chương 54: 54: Tặng Quà

Hứa Nguyên Khải đang trả lời cái gì vậy? Bây giờ muốn cô hiểu sang ý khác cũng khó nhưng thật sự tâm tư trong câu nói kia làm trái tim cô loạn nhịp.

Cô không dám đánh cược vì cô sợ bản thân sẽ hụt hẫng nên cách tốt nhất lúc này là làm thính và im lặng.

- Em nhớ chưa?

- Nhớ cái gì cơ?

Anh là người đổi chủ đê, đi đâu này càng có lợi cho cô, đỡ phải đau óc suy nghĩ.

- Nấu cho tôi một bữa cơm.

Người đàn ông này cũng thực kì lạ, sao cứ phải bắt cô làm mấy cái trò con bò gì vậy chứ, thà rằng việc ai người ấy làm, mệnh ai người nấy sống là xong thôi mà.

Chỉ là không hiểu sao lời cô thốt ra lại trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ.

- Anh thích món nào?- Nói xong cô muốn vả miệng mình ghê gớm.

Một nụ cười thoả mãn hiện khê trên khuôn mặt anh, lời nói không tự chủ được mà nhanh chóng tiếp lời:

- Những món ở quê em hay nấu ấy, tôi muốn thử!

- Ừm.

Sau câu trả lời kia không khí lại rơi vào trầm tư, nhưng đi đâu khác biệt là cô đã không còn cảm thấy quá căng thẳng như thời gian trước đây mỗi khi tiếp xúc gần với anh nữa, bầu không khí đã thoải mái và dễ thở hơn rất nhiều.

Nhận biết quãng đường còn xa nên cô nói với anh mình sẽ chớp mắt một lúc chỉ là chưa tới mười lăm phút đã reo lên tiếng điện thoại.

- Alo?

- Cẩm Ngọc, anh yêu em!

Cơn buồn ngủ lập tức tan biến, cô giật mình tỉnh giấc, chỉ nghe tiếng thôi cô cũng biết giọng nói đó là của ai.

Rõ ràng đã xóa số rồi mà, sao An Chí Khiên vẫn mò ra vậy chứ?

- Xin lỗi anh, chắc anh nhầm số rồi!

Chợt chiếc điện thoại của cô bị Hứa Nguyên Khải giật lại, anh bật loa ngoài rồi ra hiệu cô tiếp tục cuộc trò chuyện.

Trái tim cô đập mạnh dữ dội, cảm giác kinh khủng của ngày hôm ấy lại hiện về.

Mặt mày cô tái mét không dám cất tiếng nhưng khi đối mặt với đôi mắt thâm trầm kia của anh bất giác trong lòng xuất hiện khí thế bức người.

- Cẩm Ngọc, tại sao em lại là vợ của sếp anh chứ, tại sao không phải ai khác mà lại là anh ấy!

- A...anh đừng nói nữa, tôi có chồng rồi, anh nên tự trọng thì hơn.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng thở dài náo nê, cuối cùng vẫn không tìm lòng được mà hỏi một câu.

- Anh ấy có tốt với em không? Có để em chịu ấm ức gì không? Nếu em không hạnh phúc, anh sẵn sàng chờ em.

Trời đất ơi! An Chí Khiên nói thế là hại chết cô rồi, Hứa Nguyên Khải ngửi ngay bên cạnh đây chắc chắn cô và anh sẽ lại tiếp tục bài xích nhau, mãi mới khá khẩm hơn một chút mà giờ...

Trương Cẩm Ngọc chưa kịp đáp thì chất giọng quen thuộc đã đáp thay cô.

- Cậu không cần lo, cô ấy là vợ tôi, tôi tự biết cách chăm sóc cho cô ấy.

Nhịp đập ban nãy đã nhanh rồi bây giờ còn tăng lên gấp bội, cô không tưởng tượng được anh sẽ nói vậy nhưng sau khi nghe được những lời ấy trong lòng lại dấy lên một thứ tình cảm khó nói, nó cứ âm ỉ cháy lên trong đêm tối chỉ sợ đến khi người ta phát hiện thì đã bùng lên dữ dội, kìm hãm thế nào cũng không nổi nữa.

Tại cô ù đi, không biết từ khi nào máy điện thoại đã tắt.

Trương Cẩm Ngọc lấy hết can đảm nhìn anh phân trần.

- Tôi không biết vì sao anh ấy lại có tình cảm với tôi nhưng thật lòng từ

trước đến nay tôi chưa từng làm gì để bản thân phải cảm thấy hổ thẹn.

Tôi biết anh có thể không tin, anh có thể mắng nhiếc tôi rẻ tiền, vô liêm sỉ nhưng con người tôi là vậy, nếu anh chỉ thấy tôi là kẻ gian dối thì tôi chẳng còn gì để nói cả.

Hứa Nguyên Khải im lặng, đáy lòng anh dâng lên một nỗi khó chịu, anh tin cô nhưng lời nói của tên trợ lý kia làm anh bực bội.

Anh cũng không hiểu sao bản thân lại phải so đo với một kẻ có tình ý với cô vợ hợp đồng của mình nhưng quả thực bây giờ đây sau khi nghe được mấy lời sến súa đó Hứa Nguyên Khải rất muốn tách biệt hai người họ ra, mãi mãi không bao giờ gặp được nhau nữa.

Trở về nhà, anh lên trên lầu luôn, cô hỏi anh có ăn cơm không anh đều đáp không ăn.

Đi đâu kì lạ là anh chẳng hề mắng nhiếc cô mà chỉ tỏ ra lạnh lùng.

Trương Cẩm Ngọc vẫn nấu cơm, khi đã xong cô chủ động mang lên cho anh, xem như trả lại mối nợ anh đã chăm sóc mình hôm đến tháng.

- Ít nhất anh cũng phải thử một miếng chứ, tôi đã nấu cả buổi đó.

Người kia vẫn không động đậy, nằm lì ở đó giả điếc.

- Anh không ăn à, vậy tôi ăn một mình đó, mùi thơm dã man, bỏ thì phí phạm quá.

Quả thật khi nghe xong thì Hứa Nguyên Khải đã có động tĩnh, anh bật dậy cướp khay cơm trên tay cô rồi ăn, xem ra người như anh cũng thật dễ dụ.

Xong xuôi đâu đó thì cô dọn dẹp rồi lên phòng, trên tay cầm theo chiếc caravat đã mua đi tới bên giường.

- Ngủ rồi à?

- Ừ!

- Có cái này tặng anh nè.

Đôi mắt đang nhắm nghiền của Hứa Nguyên Khải đột nhiên mở rộng, anh bật dậy nhìn cô rồi hướng mắt tới thứ cô đang cầm.

- Gì đây?

- Anh mở ra xem đi!

Là một chiếc caravat sao? Những thứ này căn bản anh không thiếu nhưng chẳng hiểu sao khi thấy nó trong lòng lại có chút vui vui.

- Chọn màu xấu thế!

Nghe anh chê cô dẫu môi giận dỗi:

- Thế trả đây! Không cho nữa!

Toan cướp lại từ tay anh thì ai đó nhanh hơn đã giơ lên cao.

Cô tức giận đứng dậy đòi lại cho bằng được, cả người chồm tới nhất quyết giằng lại món đồ từ tay anh.

- Trả đây, không lấy thì thôi!

- Đùa tí, ai nói không lấy chứ, cái kính thế!

Nụ cười trên môi anh kéo dài khá lâu, sau đó anh cũng bước đến tủ đồ mở ra lấy một chiếc hộp mang ra giương.

- Tôi mua định mặc nhưng cỡ bé quá nên không vừa, em mặc giùm tôi nhé!

Trương Cẩm Ngọc ngỡ ngàng, cô giở từng hộp ra coi, bên trong toàn là những mẫu váy cô thích trong trung tâm thương mại.

Hoá ra trong lúc cô vờ lựa đồ anh lại quan sát hành động của cô sao?

Nhưng giá trị của chúng rất lớn, lớn gấp mười lần chiếc caravat cô mua cho anh, sao cô dám nhận chứ!

- Không, mấy chiếc váy này chẳng đẹp chút nào, tôi không thích, anh giữ lại cho cô ấy!

- Cô nào?

- Anh biết rõ mà còn hỏi tôi?

Vẻ mặt anh đột nhiên cau có, đẩy hết đồ về phía cô ép buộc.

- Cần lấy, nếu không tôi méc mẹ em đấy!

Cô phụng phịu!

- Lấy thì lấy, sao anh cứ lôi mẹ tôi ra dọa tôi chứ!

- Em mặc thử xem!

Hứa Nguyên Khải chống cằm đưa ra đề nghị khó hiểu kia cho cô.

- Không, ngại lắm!

- Mặc đi, thử một bộ mười triệu!

Người có tiền nói gì cũng có trọng lượng, cô cần một chiếc váy có màu kem vào nhà tắm.

Chỉ là lúc đi hùng hèn là thế nhưng lúc bước ra ngoài bỗng đần đờ, hai má đỏ ửng.

- Em lâu thế, tôi chờ tiền nha!

Cạch! Tiếng cửa bật mở, cô ngại ngần bước ra.

Anh ngẩn ngơ đứng ngấm một lúc lâu không thốt lên lời.

Đột nhiên trong đầu anh lại xuất hiện một số suy nghĩ không đứng đắn, cả người bức bối khó chịu.

- Tôi nói r ồi mà, chẳng hợp với tôi gì cả! Nhìn anh đứng hình thế kia chắc là xấu lắm đúng không?

Chương 55: 55: Mình Là Gì Của Nhau

Khuôn mặt cô đỏ ửng, lời nói thốt ra cũng vô cùng lắp bắp.

Cảm giác này là gì nhỉ? Có chút e ngại, có chút phẫn khích pha lẫn hồi hộp và cả nỗi hân hoan nho nhỏ len lỏi khe khàng qua từng góc ngách tâm hồn.

Ngày trước xem phim cô đã từng thấy nữ chính trong bộ phim cũng trong tình huống như cô bây giờ, biểu cảm không khác là bao.

Chẳng lẽ khi đứng trước người mình thích cảm xúc sẽ như thế này sao? Nhưng sao cô có thể thích anh được chứ, rào cản giữa cô và anh vô cùng lớn, không những là địa vị xã hội, vai vế chênh lệch và hơn cả chính là trong lòng anh đã có người thương, cô lấy tư cách gì để xen vào mối quan hệ giữa hai người họ.

Còn nhớ ngày đầu đặt chân tới đây, đêm nào anh cũng say khướt mới về nhà, mỗi lần về anh đều giận dữ quát vào mặt cô rằng việc đơn giản thế tại sao cô không làm được, không thể mang cô ấy về bên anh rồi cứ thế ôm chặt lấy cô như hình tượng cô là cô ấy.

Lúc ấy Trương Cẩm Ngọc chỉ cảm thấy anh thật nực cười, thương nhớ mãi một người đã không còn thuộc về mình nhưng bây giờ đây trong lòng cô có chút khó chịu, cái thứ xúc cảm ấy cứ dâng lên tận cổ đến mức nuốt nước bọt cũng khó khăn, cảm giác này là thế nào đến bản thân cô cũng không rõ là gì nữa.

Hứa Nguyên Khải vẫn đứng đó nhìn cô, anh ngây ngốc ngắm bộ dạng e thẹn của cô trong chiếc váy xinh đẹp.

Còn cô thấy anh như vậy thì nghĩ rằng mình thật sự không phù hợp với chiếc váy này nên có ý định xoay người trở lại nhà tắm.

Nhưng chưa kịp bỏ đi đã bị anh nhanh chân hơn kéo tay lại.

- Em định làm gì?

- Thì...thì thay ra, không lẽ cứ mặc trên người, đồ mới còn chưa giặt đâu đó!

Câu trả lời của cô luôn trái ngược với suy nghĩ tự ti trong lòng, cô thà rằng để mọi người cho rằng cô nhạt nhẽo còn hơn tất cả nỗi mặc cảm bị người khác phanh phui.

- Nếu được như vậy thì cũng tốt! Em ở ngoài này, tôi vào nhà tắm một lúc. Trương Cẩm Ngọc khó hiểu nhìn anh nhưng rồi lắc đầu bỏ qua.

Nhân lúc anh ở trong nhà tắm cô đã cởi bỏ chiếc váy rồi thay bằng bộ pijama thường ngày, nó có lẽ thực sự không hợp...

Thời gian lững lờ trôi, cảm tưởng như rất lâu nhưng tiếng xả nước trong nhà tắm vẫn chưa dứt.

Rõ ràng lúc bước vào anh đâu có mang theo quần áo để tắm, xả nước làm gì nhỉ? Gạt suy nghĩ đó qua một bên, cô lặng lẽ đến bên chiếc túi cũ rồi mở khoá kéo.

Tiếng kêu của nó nghe mà lạnh sống lưng, từ bên trong đó Trương Cẩm Ngọc lấy ra một cuốn sổ nhỏ.

Cô giờ đến khoảng giữa trang rồi tiếp tục ghi chép như một thói quen.

Ngày 20/2/2xxx, tiền váy: 10 triệu, tiền ăn: 4 triệu.

Xong xuôi Trương Cẩm Ngọc gập lại cất vào túi, cô khẽ thở dài rồi đi ra ban công.

Làn gió man mát khẽ luồn lách qua mái tóc bồng bênh đen nhánh kia, cô nhắm mắt lại cảm nhận hơi thở của thiên nhiên.

Trong lòng lúc này đầy hỗn tạp nhưng đứng trước màn đêm đầy sao cô cũng đã gửi phần nào đó phiền muộn vào bầu trời kia.

Ước gì cô được tự do, được thoải mái thả hồn vào thiên nhiên một cách

phóng khoáng nhất.

Nhưng liệu rằng khi được tự do rồi cô có thật sự vui như cái cách mình từng mơ ước không nhỉ?

Khi anh trở ra đã là chuyện của cả gần một tiếng sau, chưa bao giờ anh bị mất kiểm soát như ngày hôm nay.

Thú thật rằng trong công ty có rất nhiều những cô gái nóng bỏng xinh đẹp nhưng anh chẳng hề để tâm thậm chí cái đêm trong nhà vệ sinh cùng Diệu Hy, cô ấy gần như lột hết đồ đứng ưỡn ẹo trước mặt anh anh vậy mà anh vẫn trở ra như tượng, thế mà Trương Cẩm Ngọc chỉ mặc một bộ váy hết sức bình thường anh lại như bị bỏ bùa, không thể làm chủ được mình.

Cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ rằng anh sẽ không thể kiềm chế được, điên mất thôi!

Rất nhanh sau đó đôi mắt Hứa Nguyên Khải hướng ra phía ban công, bóng lưng nhỏ bé kia đang ngẩn ngơ ngắm nhìn sao trời, chiếc váy màu kem đã thay thế bằng một bộ quần áo ngủ.

Tuy trong lòng có chút hụt hẫng nhưng khi thấy nụ cười thoát ẩn thoát hiện trên môi người con gái kia anh lại bất giác cong môi theo.

Từ lúc nào nhỉ? Từ lúc nào mà anh quan tâm cô hơn nhỉ? Không nhớ nữa, anh chỉ biết rằng hình như cô gái này đang có một vị trí nhất định nào đó trong tim mình, nếu có thể thì anh nên dập tắt nó trước khi tất cả quá muộn thì vẫn hơn.

Bởi vì cô ấy còn trẻ, còn tương lai, đôi mắt hướng đến tự do kia không nên bị trói chặt lại ở nơi này.

...!

Hôm sau Hứa Nguyên Khải ra sân bay sớm, anh cũng chẳng tạm biệt cô trước khi đi, lạnh lùng và dứt khoát như những ngày đầu tiên.

Khi cô thức giấc hơi ấm bên cạnh cũng lạnh ngắt, hành động của anh khiến cô cảm thấy rằng những ngày qua anh đối xử tốt với mình chỉ là một vở kịch, một cuộc tập duyệt không hơn không kém.

Như vậy cũng tốt, nhịp sống của hai người nên như vậy, không liên quan đến nhau, nhưng tại sao vậy, tại sao tim cô lại đau như thắt lại thế này. Trương Cẩm Ngọc trở lại với trường học và công việc vốn có, còn anh tiếp tục công việc bận rộn.

Trong quãng thời gian anh đi, một cuộc điện thoại cũng không thấy, tin nhắn thì bật vô âm tín.

Những gì cô biết về anh đầu là Nguyệt Cầm kể lại, dạo này anh bận rộn, nhiều hôm còn chẳng ăn uống để bụng đói đi ngủ, Nguyệt Cầm khuyên thế nào cũng không nghe, bất quá lại gọi về kêu cô khuyên anh nhưng cô khuyên thế nào đây, em gái anh còn chẳng nói được hướng chỉ một người ngoài như cô.

Thế mà bằng một cách thần kì nào đó cô vẫn gọi cho anh, thần kì hơn nữa là anh chịu bắt máy nhưng lời nói thốt ra lại vô cùng lạnh lùng, nghe như dao găm vào trái tim cô vậy:

- Nói nhanh lên, tôi còn phải làm việc!
- Tôi...tôi, Nguyệt Cầm nói gần đây anh ăn không đủ bữa.

Nói ra câu ấy cô cảm giác khoảng cách của anh và cô như cách xa hàng ngàn dặm, xa lạ đến mức đau lòng.

- Ủ, hết chuyện rồi à, vậy tôi cúp máy đây!
- Anh nhớ ăn uống đầy đủ!

Tút...

Tắt máy rồi, nhanh thật, chóng vánh như thái độ của anh đối với cô vậy! Thời gian qua nhanh như thổi đưa, ngày mà Hứa Nguyên Khải và Hứa Nguyệt Cầm trở về cũng tới.

Cô nghĩ một buổi dạy thêm để chờ, đứng cả buổi ở trước hiên nhà đợi hai người họ rất lâu, mãi đến chín giờ tối thì nghe thấy tiếng còi xe.

Trương Cẩm Ngọc nở nụ cười tươi chạy ra nhưng người bước xuống xe chỉ có Hứa Nguyệt Cầm, đợi thế nào cũng không thấy anh trai cô nàng bước ra.

Hơn cả tháng trời nếu nói cô không nhớ anh thì đó chính là lời nói dối trắng trợn.

Nếu nói không ngoa thì chính là cô nhớ anh đến phát điên nên bây giờ không thấy bóng dáng người đó xuống xe khó tránh có chút hụt hẫng.

- Chị Cẩm Ngọc, em mua quà cho chị nè, chúng ta vào nhà thôi!

Cô mỉm cười theo Nguyệt Cẩm vào trong, đầu ngoái lại đằng sau nhìn thêm lần nữa nhưng kết quả là một cái thờ dài bu ìn bã.